

Lei 7,50

Viorel Cacoveanu • CU MOARTEA ÎNTRE PATRU OCHI

1977

Editura Dacia

VIOREL CACOVEANU

cu moartea între patru ochi

Clubul cărții digitale 2023

COPERTA DE IOAN HORVAT BUGNARIU

VIOREL
CACOVEANU

CU MOARTEA ÎNTRE PATRU OCHI

1-II-1978

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1977

Suceava

I

— Îţi repet, spuse colonelul, agitînd pixul în aer, s-ar putea să fie vorba de o afacere! Şi încă de una murdară! Zic, s-ar putea.

— O afacere care va să zică — repetă mecanic căpitanul Dragomir, negăsindu-şi locul pe scaun, răsucindu-se, căutînd parcă ceva.

— Ce-i cu dumneata? se miră colonelul. Ce cauţi, ce-ţi lipseşte?!

Căpitanul ridică privirea, apoi umerii, oftă abia stăpînindu-şi un zîmbet şi explică reţinut:

— M-am obişnuit, în aşa măsură, ca atunci, cînd mi se spun lucruri deosebite, grave, să beau o cafea, încît acum îi simt lipsa. Asta nu înseamnă că şi vreau o cafea!

Colonelul bătu din palme uşurat, ca şi cum ar fi rezolvat o problemă complicată, străbătu încăperea gînditor, deschise uşa şi ceru secretarei:

— Două cafele, te rog.

— Nu trebuia, zău aşa... De ce atîta deranj, se scuză maliţios căpitanul, deşi abia aştepta cafeaua. Ştiţi, eu... în ce priveşte...

— Ştiu, ştiu, Dragomire! Ce m-aş face eu fără tine?
— Poate ar merge lucrurile mult mai bine, glumi căpitanul.
— Poate! Poate n-ar merge nici aşa. Dragomir băiatule, ia spune tu, cînd ai de gînd să te însori? Ce aştepţi?
— Şi dumneavoastră începeţi, tovarăşe colonel?! Toată lumea mă terorizează cu întrebarea asta, stupidă pentru vîrsta mea. N-am nici 40 de ani... Îi împlinesc abia peste o săptămînă! De ce să mă grăbesc? Graba e periculoasă. Şi într-un fel, sînt însurat. Cu munca!
Colonelul rîse şi se aşeză la birou. Apoi, adăugă dojenitor:
— Nu e de glumă, zău! Îmbătrîneşti! Iar pe urmă, ştii cum e... Culegi!
— A, mă pricep la cules. Asta-mi place cel mai mult. Am un talent grozav. În toamnă, la porumb, i-am uimit pe toţi!
— Mă rog, mă rog, numai să nu ne mai uimeşti şi cu... culesul ăst'lalt!
— Mai glumesc şi eu, tovarăşe colonel. Trebuie să mai rîdem, să ne descreţim frunţile, altfel, îmbătrînim prea devreme, ne sclerozăm. Eu mă şi tem de oamenii care nu rîd, care nu au simţul umorului şi al ironiei. Pe ăştia îi evit, îi ocolesc...
Secretara intră cu o tavă pe care fumegau două ceşcuţe cu cafea. Aroma plăcută, reconfortantă, inundă încăperea. Se auzi apoi foşnetul ciorapilor de mătase ai secretarei. Căpitanul furişă o privire grăbită în urma femeii, mai mult din instinct, decît din curiozitate sau interes.
— Acum, putem vorbi, începu colonelul, căci avem asigurate cele mai optime condiţii, cum zice o frază la modă. S-ar părea, deci că se încearcă o mică afacere. Nici eu nu cred, dar avem datoria să verificăm totul.

Din păcate, nu știu aproape nimic. Un italian, un oarecare Mario, s-a arătat interesat să cumpere „narcotice". A fost o simplă discuție într-un bar...

— Mario? Din ăștia sînt cu miile în Italia!?

— Așteaptă! Învață să asculți oamenii și pe urmă să-i întrebi. Mario vine cu un March albastru, tip '73. De obicei, trage la hotel Metropol. Iată tot ce știu!

— Puțin! Chiar foarte puțin.

— Ca de obicei! În meseria noastră, întotdeauna plecăm de la un firicel, de la o fărîmă! Îți mai pare și azi curios acest lucru?

— Nu. Nu despre asta e vorba... Va fi foarte greu ceea ce va urma, foarte complicat, foarte...

— De acord, dar nu pot decît să te consolez.

— În concluzie, să-l supraveghem pe Mario!?

— Bineînțeles, dar cu foarte mare discreție. Nici un gest, nici o vorbă, nici un pas în plus, decît strictul necesar. Ți-am spus: infractorul are voie să greșească, noi nu avem!

— Firește, firește, bolborosea căpitanul nemulțumit, privind preocupat în ceașca de cafea. Alte amănunte?!

— E tot ceea ce știu. Cel puțin deocamdată.

— Nu vă supărați, de unde știți?!

— Nu știu, răspunse șiret colonelul, și nici nu văd de ce te-ar interesa?!

— Poate fi ceva util, ceva foarte util pentru mine!

— Te asigur că nu e. N-am să-ți spun nimic în plus.

— Aveți secrete față de mine în problema asta, a traficului cu...

— Poate!

— Și e normal?

— Poate că nu e normal. Dar e posibil și poate necesar!

— Mă rog... Informația vine de la un bărbat sau de la o femeie?

— Tu ce crezi, Dragomire?

— De la o femeie!

— Exact.

— Ați primit-o prin viu grai, în scris sau la telefon?

— La telefon.

— Asta nu e bine! Nu știm cine e persoana care a telefonat, n-avem urmare, n-avem cui ne adresa... De ce mă priviți așa?

— Îmi placi, Dragomire. Ai fler, ești tenace, insiști, nu cruți nimic, nu renunți la nimic. Nici un alt lucrător n-ar fi insistat, nu mi-ar fi pus atîtea întrebări. Din cînd în cînd, te mai pun la încercare, vreau să văd dacă nu te formalizezi, dacă nu te blazezi... Dincolo de glumele noastre, te rog să-l ai în pază pe Mario, să te convingi ce gînduri are. Deocamdată, n-avem nimic cu el, noi ne apărăm doar, încercînd să-l cunoaștem mai bine, să știm cu ce intenții, cu ce gînduri vine la noi. E clar?

— E clar, dar nu prea am înțeles mare lucru...

— La ora — și colonelul se uită la ceas — douăsprezece și cinci minute, Mario se afla la graniță. Aștepta vama.

— Vedeți ce informații prețioase aveți, sări de pe scaun ca ars căpitanul. Asta e altă viață. Abia acum s-au limpezit oarecum lucrurile.

— Către ora cinci, poate șase, va fi aici. S-ar putea să tragă și acum la Metropol. De obicei, stă acolo. Ce pot să-ți mai spun e că mașina lui are numărul RO 142152. Și nu uita: e albastră. Un March albastru de Roma.

— Am reținut. Mario e înalt, mic, gras, slab?

Colonelul ridică neputincios din umeri. Apoi spuse sec:

— O să-l vezi!

— Şi dacă nu vine aici, dacă se duce în altă parte?!

— Scăpăm de o grijă. Pentru moment.

Căpitanul Dragomir îşi privi comandantul senin şi calm, uitînd parcă tot ce discutaseră pînă în clipa aceea. Ştia însă un lucru: întotdeauna şeful îi încredinţa misiuni dificile. Şi mai ştia ceva: întotdeauna, rămînea lîngă el, îl ajuta, îi dădea sfaturi, îl încuraja şi se consulta cu el. Întrebă politicos:

— Pot să plec?

— Cu dreptul! Aş vrea să ştiu, dacă e voie, cu ce începi?!

— Cu un somn.

— Cu ce? Cum? Stai te rog jos şi explică-mi! Comandantul tău are dreptul şi datoria să ştie cum începi o acţiune.

— Merg acasă, dorm două ceasuri, apoi mă scol şi mă apuc de lucru.

— Dormi la ora asta?

— Fireşte, de ce vă miraţi?

— Poţi să dormi?

— De ce nu! Diseară sau la noapte, s-ar putea să am mult de lucru. Mario poate are chef de o plimbare, de un bar şi atunci?! Trebuie să am şi eu. Totul mi se pare foarte simplu şi foarte firesc.

— Aşa e, vezi la asta nu m-am gîndit . . .

— Odată, Teaşcă, antrenorul de fotbal, a spus o vorbă mare. Un şef i-a reproşat că meciul pe care-l văzuse cu o zi în urmă fusese foarte slab. Teaşcă i-a răspuns: „Depinde de unde l-aţi văzut! De unde am stat eu, s-a văzut un joc bun!“ Aşa e şi cu meseria, depinde de unde o vezi.

— Mi se pare că noi o vedem la fel!

— În ce mă priveşte, zîmbi căpitanul, a mea mi se pare mai frumoasă, mai liniştită. În orice caz, n-aş schimba-o cu a dumneavoastră!

— Nici să n-o schimbi. Principalul, în orice meserie, e s-o faci ca lumea. Nu ştiu de ce am impresia că vei avea de furcă în cauza asta... Şi chiar dormi, poţi să dormi în plină amiază?!

— Dorm oricînd şi înainte şi după cafea, şi la prînz şi seara. Uneori şi-n şedinţe dorm...

— Drepţi, îl ameninţă amical colonelul. Bău din cafea, apoi întrebă: ţi-e gata apartamentul? Nu te muţi?

— E şi... nu e! Peste o lună mă mut. Aş putea s-o fac şi acum, dar îmi pun parchet în camere, aşa că mai trebuie să aştept... Am mobilă, am tot...

— Uite aşa se îmbogăţesc unii: apartamentul-apartament, maşină-maşină, funcţia-funcţie...

— ...lipseşte numai coana Joiţica, rîse Dragomir.

— Caut-o! Dacă îţi găseşti şi o fată bună, pot ieşi liniştit la pensie! Ei, să lăsăm glumele... Prin urmare, ştii ce ai de făcut? Îl urmăreşti pe Mario şi de îndată ce ai noutăţi, mă anunţi. Ar fi bine să-l iei şi pe Palade cu tine... Ce zici?

— Ştiu eu... Ce să facă?!

— Să-l aştepte pe Mario, undeva în afara oraşului, să-l urmărească. Dacă se opreşte pe drum, înainte de a ajunge la hotel, dacă trage la un „cunoscut"?! Dacă sînt doi? Poate Mario nu e singur...

Căpitanul oftă şi împinse îngrijorat ceşcuţa de cafea. Tuşi, îşi drese glasul de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar tăcu.

— Palade îl urmăreşte prin oraş, reluă colonelul, tu îl iei în primire la hotel. E mai discret şi mai sigur aşa. Ce zici?

— Am înţeles, zise Dragomir, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă. Şefii au întotdeauna dreptate, glumi el.

— Nu au chiar întotdeauna dreptate, zise ironic colonelul, dar au grijă să le-o dea subalternii! Noroc.

Rămas singur, colonelul se plimbă alene prin birou. Începuse să ningă lent, cu fulgi mari şi leneşi, ca în iernile copilăriei sale. Îşi mîngîie ostenit tîmplele cărunte şi rămase multă vreme nemişcat în faţa ferestrei.

II

Auzi prin somn soneria, se ridică brusc în capul oaselor şi rămase moleşit, moţăind pe marginea patului. Abia cînd auzi din nou soneria, porni spre uşă, numai în pijama, cu faţa umflată de somn sau mai degrabă de nesomn. Deschise, se întoarse indiferent şi se aşeză iar pe pat.

— Să trăiţi tovarăşe căpitan, e ora patru! raportă sec locotenentul Dumitru Palape. Era înalt, subţire, vesel, şi-l prindea teribil uniforma militară.

Căpitanul se uită lung pe fereastră. Nu mai ningea. Îşi privi ceasul, apoi îl cercetă mirat pe tînărul său coleg, de parcă un anume lucru nu era la locul lui.

— De ce m-aţi chemat la ora patru? întrebă locotenentul şi se aşeză pe un fotoliu lîngă uşă.

— Să mă scoli, zise Dragomir. Dormeam, puştiule. N-avea cine să mă trezească.

— Aveţi ceas deşteptător, observă Palade, ştiind foarte bine cu cine are de-a face.

— Ştii, sună, da'nu-l iau în serios. Dorm mai departe.

Căpitanul schimbă brusc tonul şi privirea:

— Uite ce e, Palade: avem ceva de lucru, nu cine știe ce, dar avem. Ascultă bine ce ai de făcut. Te duci acasă, te schimbi, îmbraci haine potrivite, nici prea elegante, nici prea jigărite, neapărat civile, te urci în mașină și peste o jumătate de oră să fii afară din oraș, într-o parcare, pe șoseaua ce duce spre Oradea. Aștepți acolo pînă cînd vine un March albastru, de Roma. Are numărul RO 142152. Ce ai de făcut? Urmărești mașina, vezi unde se duce, unde intră și ce face italianul. Aștept un italian, dar s-ar putea să fie și mai mulți. Eu stau la Metropol. Aștept acolo. De obicei, italianul nostru trage la hotel, la Metropol. Dacă se duce în altă parte, mă anunți. Ai priceput puștiule?!

— Am înțeles. Aș vrea să vă întreb ceva!?

— Spune, îi ceru căpitanul, care trecuse în camera de baie și începuse să-și săpunească barba.

— De ce-i supraveghem?

— Deocamdată, nu știu nici eu. S-ar zice că fac afaceri cu aur, valută... cam așa ceva. Dacă sîntem băieți deștepți, o să aflăm! Dacă nu... Executa-rea!

— Bine, și cît stau pe șosea?

— Pînă vine italianul sau pînă vin eu! Nu te miști de acolo! Unul din noi va veni cu siguranță.

— Să trăiți.

— Noroc. Și nu uita ce ți-am mai spus, îl necăji iar Dragomir: actor trebuia să te faci. Oricum, e mai plăcut să joci roluri de june prim, să te aplaude și să te caute femeile, decît să pîndești pe șosea sau pe străzi răufăcătorii.

— Mie îmi place enorm meseria asta, spuse Palade. Cred că am și talent. Și nu vă supărați, tovarășe căpitan: îmi rămîne timp și pentru femei! După meserie însă!

— Meserie grea, puștiule, mormăi Dragomir. Încă nu știi ce-ai ales. Ține minte un lucru: abia la bătrînețe o

să știm ce-am lăsat în urma noastră, dacă am avut sau nu talent! Hai, du-te, mă tem că se ia somnul...

Palade ieși. Dragomir își privea fruntea ridată în oglindă și se săpunea îngrijorat. Asemenea femeilor, doar în fața oglinzii înțelegea că a îmbătrînit. Se simțea singur și uitat. În apartament era frig și cam dezordine. Se gîndi că ar fi bine să cheme femeia să facă puțină rînduială. Mai erau două săptămîni pînă la Anul Nou. „O să stau iar fără brad, fără un pom de iarnă, care să-mi ție de urît, să spună că e sărbătoare și la mine acasă..." Rămase prizonier gîndurilor care-l frămîntau ori de cîte ori era singur. Înțelegea foarte bine că viața lui devenea din ce în ce mai complicată, mai grea, mai de nesuportat. Înțelegea foarte bine că avea nevoie de cineva, că era timpul să încheie cu viața de burlac. Se întreba însă, cu o brutală sinceritate, dacă nu greșea căsătorindu-se? Dacă nu greșea împărțind singurătatea lui cu altcineva pentru ca, astfel, să-i fie lui mai ușor?! „Oare în acest caz nu aș fi un egoist? M-am dezobișnuit atît de mult de viața de familie, încît cred că mi-ar veni teribil de greu s-o suport. Dar ea, nevastă-mea, cum m-ar suporta pe mine, cu problemele mele, cu necazurile și «plimbările» mele, cu secretele mele? Cum ar suporta absența mea? Absențele mele? Drepți!"

Se spălă cu apă rece, încercînd să uite gîndurile ce-l iritau, ce-l neliniștau. Îmbrăcă o cămașă albă, un pulover pe gît, vișiniu închis, un fîș îmblănit, își pieptănă părul, mirat de firele argintii de pe tîmple, coborî în grabă scările și se urcă în mașina lui, o Dacia 1.100, parcată chiar în fața blocului. În zece minute, ajunse la Metropol. Intră în holul hotelului și-l întrebă pe recepționer dacă așteaptă turiști străini. Recepționerul, un tip slab și în vîrstă, își puse ochelarii și preciză apatic:

— Aştept nişte bulgari. Sînt anunţaţi pe la opt. Vin cu autocarul.

— Altcineva?

— Nimeni, nimic... ridică încurcat din umeri bătrînelul, privind peste ochelarii ce-i alunecaseră, ca la o comandă, pe vîrful nasului. Doar bulgari...

Dragomir ieşi pe terasă, privi parcarea aproape pustie la ora aceea, intră în braserie şi-l zări pe Pericle la masă, ghemuit lîngă o cafea, dezlegînd cuvinte încrucişate. Se aşeză lîngă el, explicîndu-i:

— Beau o cafea şi plec. Aştepţi pe cineva? Te deranjez?

— Stai liniştit, Sandule! Eu niciodată nu aştept pe nimeni. Eu întotdeauna sînt aşteptat! Spune-mi „tată" popular, din cinci litere?!

— Tătuc, taică...

— Exact: taică! Excelent. Pericle scrise cu litere de tipar cuvîntul în careul pe care-l dezlega.

— O cafea, Camelia, ceru Dragomir. Se aşezase în aşa fel încît observa prin geam aproape întreaga parcare şi intrarea la hotel. Aprinse o ţigară amărît, terorizat de gîndul că va trebui iar să aştepte în neştire ore în şir. De aceea şi alesese masa lui Pericle, să nu stea singur, să aibă cu cine schimba o vorbă.

— Ce-ţi pasă ţie, zise îngrijorat Pericle. Tu stai, te distrezi şi mie nu-mi iese careul.

— Dacă vrei să mărturisească totul, eu pot să-l fac!? Ce zici?!

— Cum? Şi Pericle, cocoşat şi mic, încît abia se vedea după spătarul scaunului, rîse icnit şi subţire, zguduindu-se tot, sfîrşind într-o tuse aprigă. Asta-i tutunul, arză-l focu! gemu el. Sînt un vicios definitiv. Nu pot lăsa fumatul, nu-l pot, domnule, nici în ruptul capului. Dă-mi o idee, ce să fac?

— Să fumezi pipă!

Pericle rîse şi mai tare. Apoi, clătină din cap a supărare şi zise:

— Şi tu faci mişto de mine?

— Vorbesc serios. Dacă fumezi pipă, nu tragi în piept şi faci economie şi de bani şi de sănătate.

— Eu arăt prost cu ţigară, dar cocoşat şi cu pipă?!

— Sper că nu te-ai supărat!? Eu am vorbit absolut serios. Uite, ia o ţigară bună, şi-i împinse pachetul de Kent, în timp ce Camelia aducea cafeaua.

— Şi mie una, ceru Pericle.

— Încă una? se miră blonda.

— Încă! Treacă de la mine, spuse Pericle. Apoi, către Dragomir: E a treia azi.

— Cam cîte bei?

— Între şase şi zece.

— De unde ai bani, Pericle? Din ce trăieşti?

— Din meditaţii, din jocuri de cuvinte încrucişate pe care le public şi din supliniri. Tot timpul suplinesc, îmi dau ăia de la inspectorat supliniri. Ba se îmbolnăveşte un bărbat, ba rămîne gravidă o femeie... Ce să fac?!

— Iese ceva?

— Mi-ajunge. Sînt modest şi fac efort puţin să economisesc caloriile.

— De ce ţi se spune Pericle?

— Prietenii! Au zis că-s marele cetăţean al urbei, ca Pericle al Atenei. Într-o vreme, îmi spuneau Nakata. Sigheo Nakata!

— Numele ăsta de unde vine?

— Sigheo Nakata a fost un mare campion olimpic la lupte libere, categoria 52 kilograme. Ei bine, amicii au spus că eu sînt cel mai mare luptător, fiindcă pe

mine nu mă poate face nimeni tuş, adică să mă pună cu umerii lipiţi de saltea.

Cele cîteva perechi din braserie întoarseră uşor privirile spre masa unde cei doi rîdeau în hohote. Dragomir se opri şi urmări cu privirea o blondă cochetă, cu o blană de jder, ce trecea mîndră şi nepăsătoare prin braserie. Cînd îl observă pe Pericle, femeia schiţă un zîmbet rece, obosit. Pericle o salută politicos săltîndu-se în scaun.

— Cine e dînsa? întrebă Dragomir. De unde o ştii?

— Asta-i bună, Sandule, de unde o ştiu?! Poftim întrebare! Păi eu, toată vremea mi-o petrec în cafenele şi cunosc aproape întreaga suflare care zace zi de zi în ele. Tipă bine, ai?!

— Ce învîrteşte, cu ce se ocupă?

— Trăieşte pe picior mare. Într-o vreme, Eva — aşa o cheamă — se învîrtea printre străini. Cum apărea cîte unul cu o maşinuţă, hop şi dînsa. Acum, s-a retras din afaceri. Vine, bea o cafea, arborează o mutră spăşită şi pleacă. E teribil de misterioasă, cam tristă, cam dusă . . .

— Ce lucrează?

— E profesoară de pedagogie, dar e pe liber. De cîţiva ani! Pe chestie de — şi Pericle spuse misterios, în şoaptă — de morală!

— Din ce trăieşte?

— Nu ştiu, Sandule. Locuieşte pe lîngă mine, într-un bloc lamă. Nu-mi explic cum de a primit casă . . . În ultima vreme, e mereu singură! Cel puţin singură o văd eu. Singură şi elegantă.

— Asta înseamnă că nu e singură! Eleganţa ei vine de undeva, iar singurătatea ei e dubioasă.

— Curat dubioasă, vorba lui nenea Iancu, pe care eu îl iubesc enorm şi pentru care, culmea ironiei, am şi

fost exmatriculat cu drept de reînscriere în aceeaşi clasă în toamna următoare. Asta a fost în '58, la liceu.

— Ce-ai putut spune chiar atît de rău despre nenea Iancu?

— Că e cel mai mare scriitor român în viaţă! Nu e Sandule, spune şi tu?

— De ce să te supăr Pericle şi să te contrazic? E mare.

— Da ştii de ce? Şi nenea Iancu a stat mult în berării, ca noi! Genial, nenea Iancu. Genial!

Dragomir căzu într-o muţenie desăvîrşită. O muţenie care venea dintr-o nemulţumire, dintr-o tristeţe. Stătea la o masă, îndruga sau asculta vrute şi nevrute, căci asta îi era meseria. O meserie care i se părea absurdă în asemenea momente. Fuma amărît, absent, gîndindu-se la Eva. Îi rămăsese în minte pentru eleganţa ei, pentru trupul ei bine clădit şi mai ales pentru misterul ei. Pericle închise supărat revista Rebus şi se ridică iute şi decis, ca un om care a întîrziat. Dragomir îl conduse pînă pe terasă. Afară, era frig şi întuneric.

— Unde te grăbeşti, Pericle? Mă laşi singur?!

— Întotdeauna, la şase, sînt la Arizona. Acolo, beau o turcească şi un coniac mic sau o vodcă. Noroc, Sandule.

*

Dragomir se întoarse zgribulit şi se aşeză la masă. Braseria era aproape plină. Şi mai plină era de fumul ţigărilor. Repeta în gînd: „March, albastru, RO 142152".

— Bună, Sandule! Nu te-am văzut de-un car de ani, nu mai dai nici un semn de viaţă?!

Dragomir ridică surprins privirea: era Melania. În vară, fuseseră nedespărţiţi, la ştrand, în oraş, la filme. Îi făcuse curte, ba chiar se gîndea, cu o nelămurită teamă, la căsătorie. Mai tîrziu, cînd vara cobora în

amurg și se sfîrșeau concediile, ei s-au văzut ceva mai rar, apoi deloc. O ajută să se dezbrace, îi atîrnă pardesiul în cuierul pom și, contrar obiceiului său, Dragomir îi sărută mîna cu o emoție nemărturisită, și-o așeză pe fată în stînga lui.

— Aș fi vrut să stau acolo, protestă Melania.

— Nu, nu e bine acolo! Știi, mie îmi place să privesc pe fereastră.

— Acum n-ai voie, ești cu mine, mă privești pe mine, zîmbi fata.

— Și pe tine te privesc, dar și pe fereastră trebuie să mă uit. N-am încotro.

— Argument: meseria! Fata rîse.

— Exact. Rîzi degeaba, Melania. Așa e .

— Altfel, ce mai faci, cum o mai duci?

— Fac numai ceea ce îmi spun alții, glumi bărbatul, mîngîindu-i mîna mică, fină, cu degete lungi. Singură, aici?

— Te miră?

— Bineînțeles. Nu-ți stătea în fire . . .

— Din cauza ta am intrat. Am venit să te văd. Știam că ești aici, sfîrși fata, aranjîndu-și discret peruca. Purta o bluză mov, fustă neagră. Făcea gropițe în obraji cînd rîdea și avea o lumină caldă în priviri.

— De unde știai că sînt aici?

— Secret!

— Atunci îți spun eu: de la Pericle! Te-ai întîlnit cu el și după ce ți-a împărtășit secretul, te-a rugat să nu divulgi sursa!

— Ești polițist bun, se înveseli Melania. Așa a și fost.

— Meseria! Dragomir surîse cu înțelegere.

— M-ai înnebunit cu meseria. Stai toată ziua și toate serile, ba chiar și nopțile, în cofetării și restaurante și te ascunzi după „meserie“ ca după un paravan.

— Mă cerţi, Melania?
— Da! întări fata. Se vedea limpede că bărbatul nu-i era indiferent. Aş bea un coniac sau o vodcă!?
— Şi o cafea?
— La ora asta, nu! O vodcă mică sau un coniac mic.
Dragomir se duse la bar, trăgînd cu ochiul afară, unde se vedea din ce în ce mai rău: se întuneca, iar lumina fluorescentă nu se aprinse în stradă. Comandă două coniacuri mici şi apă minerală şi se întoarse încet, cercetînd iar parcarea din faţa localului. O privi pe Melania într-un fel anume cînd se aşeză la masă, încît fata întrebă surîzînd:
— De ce mă priveşti aşa?
— Cum? Cum ţi s-a părut că te privesc?
— Parcă ... ştiu eu ... cu regret!
— Poate!
— Regreţi ceva?
— Tu nu regreţi? Am impresia că amîndoi ne gîndim la acelaşi lucru, dar nu avem curajul să-i zicem pe nume!
— Exact. Uneori, regret, alteori, nu! Cu meseria ta, eu eram tot singură, acasă, tu tot pe drumuri, prin cofetării sau restaurante ...
— Te luam cu mine, încercă să continue gluma Dragomir. Se priviră în tăcere, încurcaţi. Se porni brusc o combină electronică şi o melodie asurzitoare inundă braseria. Un ospătar deşirat, pe jumătate adormit, pe jumătate topit de băutură, aduse coniacul; trînti tava pe masă şi se îndepărtă plictisit, bălăbănindu-se printre mese.
— Melania, unde faci revelionul?
— Încă n-am aranjat nimic, nimic sigur. Tu?
— Eu ... Ce ar fi să-l facem împreună?!

— Ai timp? întrebă fata, cu o voce în care se simțea o mustrare prietenească, izvorîtă din afecțiune și nu din răutate.

— Sper să am, zise Dragomir cu oarecare nesiguranță în glas. Observă o mașină în fața hotelului, se scuză politicos și ieși în grabă. Era un Alfa-Romeo cu doi francezi, un bărbat și o femeie. Mașina era un mic monstru: joasă, turtită, ca un bondar. Bărbatul se duse la recepție, în timp ce femeia își aranja părul în oglinda retrovizoare . . .

Cînd Dragomir se întoarse la masă, Melania îi reproșă cu un aer de copil supărat:

— Abia am venit și mă și lași singură?!

— Iartă-mă, Melania, n-am vrut, tu știi că eu . . . Te rog să mă scuzi . . . Am o meserie uneori cam ingrată. Mă gîndesc mult la ea, la mine, îmi pun întrebări, găsesc tot felul de răspunsuri . . . Uneori, mi-e și teamă să răspund! Să-mi răspund. Nu știu dacă tu mă poți pricepe, dacă mă poți înțelege, vorbea rar bărbatul, cu o oarecare nesiguranță sau îndoială, sucind și răsucind lent pachetul de țigări. Sînt torturat pur și simplu, din ce în ce mai des în ultima vreme, de o întrebare: de ce nu mă însor? Întrebarea asta vine așa ca un val spre țărm și-mi alungă liniștea . . . Știi Melania, e ușor să mă însor. Mă întreb însă dacă omul care va sta lîngă mine, lîngă împlinirile și neîmplinirile mele, lîngă nopțile mele de veghe, lîngă meseria mea, va rezista? Mă întreb dacă nu-i cer prea mult? Mă întreb dacă eu voi putea să-i răspund lui cu aceeași măsură, cu aceeași omenie? Toate astea mă cam pun pe gînduri, mă frămîntă, nu-mi dau pace . . .

— Nu exagerezi, oare, cu meseria ta?

— Cred că nu. Uite, stăm de vorbă ca doi prieteni buni, apropiați, dar eu urmăresc ceva, vrînd-nevrînd

gîndul meu fuge la ceea ce am de făcut, deşi, o să ţi se pară straniu, încă nu ştiu bine pe cine şi de ce-l aştept. Vorbesc cu tine şi în orice clipă e posibil să-mi cer scuze, să mă ridic, să plec, să te las aici... Sau, o să pleci tu, am să te conduc pînă afară şi am să rămîn. Deocamdată, păzesc aici ceva ce, momentan, nu există. Şi nu ştiu sigur dacă va exista şi nici pînă cînd voi sta aici. Pînă la miezul nopţii, pînă la ziuă, pînă mîine la prînz? Pînă cînd?! În altă meserie, puteam să întrerup, să plec, să lipsesc un sfert de oră, aici însă... În aparenţă nu fac nimic, zac aşa în neştire lîngă o cafea şi mulţi sînt tentaţi să mă invidieze că-mi merge atît de bine... Ce zici, Melania, tu ai putea accepta o asemenea situaţie, te-ai putea împăca cu ea? Nu ţi s-ar părea insuportabilă?

Fata goli paharul, se strîmbă uşor, bău şi din apa minerală şi tăcu încurcată. Apoi, ca orice femeie raţionă simplu:

— Doar n-o fi tot timpul aşa?! Şi continuă neconvinsă: ştiu eu... M-ai luat cam repede... Tu nu bei?!

— Nu! Sînt cu maşina!

— Atunci, de ce ai comandat?

— Să ai cu cine închina! Plăcerea e de partea mea.

— Invitaţia de revelion o iau de bună, spuse Melania, pregătindu-se de plecare. Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc, dar la opt şi jumătate am întîlnire cu mama. Mă scuzi, Sandule?

— Nu e cazul, vorbi bărbatul cu regret în glas. Îmi pare rău că nu mai rămîi şi mai rău îmi pare că nu pot să te conduc.

— Treci mîine pe la mine.

— De acord. Îmi fac oricum timp.

— Te aştept. Pa!

Dragomir se întoarse în braserie. Era obosit şi înţepenit. De trei ceasuri stătea pe un scaun tare, incomod şi aştepta zadarnic. Achită consumaţia, îşi îmbrăcă fîşul şi ieşi. Se urcă în maşină. Era frig, volanul rece, geamurile aburite. Plecă. Palade îl aştepta, probabil sătul şi el, pînă peste cap, de a păzi o şosea şi de a căuta, de a pîndi o maşină care nu mai venea. Îl găsi într-o parcare, la cîţiva kilometri de oraş.

— E frig al dracului, şefule, se plînse tînărul locotenent. Şi nu vine nenorocitul ăla.

— Mulţumesc, puştiule! Du-te acasă, bea un coniac, eşti îngheţat.

— Rămîneţi?

Dragomir făcu semn cu capul şi urcă în maşină. Palade plecă în viteză spre oraş. Apoi se făcu linişte. Dragomir privea prin parbriz şoseaua cufundată în noapte. Rar trecea cîte o maşină mică şi mai rar cîte un camion. Se gîndi la Melania, la vara pe care o petrecuseră împreună, tulburat doar de maşinile care veneau spre oraş.

Abia după ora zece, apăru March-ul italienilor. Dragomir porni după el. Conducea greu, era îngheţat şi amorţit de şedere. Aşa cum se aştepta, italianul mergea în mare viteză, încît abia îl putea urmări. Şi tot după cum se aştepta, March-ul parcă în faţa hotelului Metropol. Coborîră însă doi bărbaţi; cel de la volan era înalt, bine clădit, brunet; celălalt, mai sfrijit, crăcănat, era îmbrăcat cu haine în toate culorile, ca un papagal: cămaşă roşie, pulover verde, haină gri, pantaloni maro şi avea părul scurt şi creţ. Italienii, tăcuţi şi paşnici, îşi luară cheile camerei şi urcară fără vorbă în hotel. Dragomir trecu pe la recepţie, apoi intră în braserie şi ceru o sticlă cu Pepsi. Cîteva minute mai tîrziu, italienii reveniră în hol, apoi intrară în braserie. Se aşezară

la o masă retrasă, dar mai tîrziu, nemulţumiţi că nimeni nu-i întreba ce doresc, se mutară în restaurant. Fură serviţi cu vin roşu, mai mult ca sigur Murfatlar. Urmăreau perechile care dansau pe ring, fumau şi gustau plictisiţi din vinul roşu. Cel mic bătea cu degetele pe masă ritmul melodiei şi fuma. Celălalt se uita rece şi distant peste lumea din local. Mîncară în linişte şi-l ţinură pe Dragomir acolo pînă la ora închiderii. Abia atunci se ridicară de la masă şi numai în haină, ieşiră în stradă. Poate datorită frigului, poate simţindu-se mai în siguranţă, afară începură să vorbească tare, să rîdă. Porniră în pas de promenadă, în sus, spre Teatrul Naţional. „Ăştia sînt curat nebuni" — îşi spuse Dragomir, urmărindu-i discret, prefăcîndu-se că aşteaptă pe cineva. Şi spre norocul lui apăru Pericle, afumat binişor. Se bucură şi-l ţinu de vorbă. Mergeau şi ei în urma italienilor spre Teatrul Naţional, tot oprindu-se ca şi cum ar fi discutat ceva teribil de interesant.

— Hai mai repede, mi-e frig, mor de frig, îl grăbea Pericle.

— Pînă acum nu te-ai grăbit . . .

— Ce, acolo era frig? Era cald şi bine.

— Se vede, ai laut ceva calorii!

— Da şi tot mi-e frig, clănţăni Pericle, ţopăind pe asfalt.

Italienii trecură pe partea opusă. Se întorceau zgribuliţi spre hotel. Se opriră cînd întîlniră două femei şi încercară, fără succes, să intre în vorbă cu ele.

— Ce faci la ora asta? Şi treaz şi fără somn, nici frig nu ţi-e? Ce fel de om eşti?

— Mi-e frig, Pericle, da' merită: aerul ăsta îţi dă sănătate.

— Mie, nu! Mie îmi dă o răceală! Am băut un vin de Jidvei nemaipomenit, mamă ce vin, ce aromă, ce buchet. . .

Italienii ajunseră lîngă maşină. Cel mai înalt puse mîna pe uşă. Dragomir se opri. Avu senzaţia că o întind cu maşina. Vîrî mîna în buzunar şi căută cheia, gata să alerge după ei. Abia atunci, Pericle observă că, de fapt, Dragomir îi urmărea pe cei doi italieni. Se uită mai bine, ridică mîna şi vru să strige ceva, în clipa în care, Dragomir îl apucă strîns de braţ şi-i şopti să tacă. Pericle se întoarse cu spatele spre italieni şi rîse:

— Am prins melodia. Pe ăştia îi supraveghezi. Nu ştiam de ce mă ţi-i în frig în miez de noapte. Greu, da' mă prind, recunoşti şi tu, Sandule!?

— Fugi mă, Pericle, nu mă fă să rîd. Eu nu te ţin, poţi pleca . . .

— Dacă vrei, îţi spun şi cum îl cheamă pe ăla mai barosan.

— Cum? întrebă Dragomir, în timp ce italienii intrară în hotel.

— Mario! Pe ăla mic, fărîma aia de om, rîdea cu sete Pericle, nu-l cunosc. Cu Mario am băut un coniac, am conversat în italiană, mi-a vîndut un pix acum o lună. Ce mai vrei să ştii?

— Nimic, răspunse mulţumit Dragomir. Urcă scările şi-i văzu pe italieni intrînd în ascensor.

— E unu şi-un sfert, se plînse Pericle. Vino, vreau să-ţi împărtăşesc o hotărîre pe care am luat-o în seara asta. M-am consultat şi cu alţii şi am ajuns la concluzia că e bun sfatul tău. Mă duci acasă?

Stăteau de vorbă în parcarea din faţa hotelului.

— Auzi, Sandule, zise Pericle, scărpinîndu-se după ureche, vrînd parcă să intuiască gîndurile ofiţerului, ce ar fi să mă învîrt pe lîngă Mario, mîine? Aşa din curiozitate. Poate are ceva de vînzare . . . Nu ştiu cum să-ţi spun, dar mie nu-mi place.

— De ce?
— Ziceai că nu vrei să mai știi nimic!?
— Mă mir de ce nu-ți place, insistă oarecum indiferent căpitanul.
— Ți-am spus că a mai fost pe aici, a vrut să-mi vîndă aur, dar l-am refuzat. Știi, cocoașa mea nu suportă zidurile reci, rîse încet și misterios Pericle. A fraierit niște studente Mario ăsta...
— Cînd s-a întîmplat asta?
— Acum trei-patru luni... să vedem... în august. Zicea că e în drum spre mare, da' era plin de ciorapi, de umbreluțe de damă, de supraelastic...
— Avea nevoie omul de bani pentru mare, continuă Dragomir, cam fără poftă, discuția.
— E bișnițar, spuse Pericle enervat.
— Nu te pripi, s-ar putea să greșești. Ce probe ai? Cu ce demonstrezi ceea ce susții?!
— N-am nici o probă, dar e! Și dacă mă enervez, mă pun pe lucru și-ți demonstrez!
— Lasă, zîmbi șters Dragomir, sînt alții care au obligația asta.
— Una și cu una fac două, eu plec. Ce fac mîine, mă ocup de el?
— Nu. Dar...
— ...dar?! Ce e asta?
— Dacă vezi sau afli totuși ceva suspect în legătură cu el spune-mi.
— Cu o condiție: mă duci acasă că mor de frig!
— Ia un taxi, Pericle. Nu te supăra, n-am ce face. Aș prefera și eu să mă duc acasă, dar nu pot.
— Bine, zise Pericle și porni în pas alergător spre stația de taxiuri.
— Ce hotărîre ziceai că ai luat în seara asta?

Pericle se opri brusc, se întoarse şi ridică mîna dreaptă, parcă în semn de atenţie:

— De mîine, fumez pipă!

*

Căpitanul se plimbă pe trotuarul pustiu, făcînd de mai multe ori drumul de la hotel pînă în bulevard. Noaptea era rece şi senină. Un cer de sticlă, cu stele mici şi palide, veghea somnul oraşului. Din cînd în cînd, nişte cheflii întîrziaţi începeau să urle mereu acelaşi vers dintr-un cîntec de petrecere: „Foaie verde de cicoare..." În camera italienilor, lumina se stinse. Zgribulit, căpitanul intră în holul hotelului şi se aşeză într-un fotoliu mare, din pluş albastru, decolorat. Era cald şi plăcut în hol. Hotărî să aştepte încă un sfert de oră şi abia apoi să plece. Pendula de la recepţie arăta unu şi patruzeci de minute. O moleşeală dulce îl cuprindea treptat. În hotel, era linişte; se auzeau în răstimpuri doar mese sau scuane împinse în restaurant, unde ospătarii făceau ordine. Picotea în fotoliu, cînd auzi o voce cunoscută:

— Salve, bătrîne. Ce faci? Dormi aici?

— Noroc, Tase.

Era Tănase Cucu, avocat cunoscut în urbe, fost coleg de facultate cu Dragomir. Avea o faţă obosită, ochi încercănaţi, un uşor început de chelie şi o burtă cam rebelă, în ciuda aerului lui studiat, maiestuos şi grav. Se aşeză în fotoliul alăturat, picior peste picior, gata parcă să susţină o pledoarie. Întrebă, abia înăbuşindu-şi un căscat:

— La ora asta, aici?

— De ce nu? Tu?!

— Jucam un remi şi am rămas fără ţigări. Am dat o fugă să fac rost de ceva ţigări bune... Fără ele, jocul n-are nici un farmec, nici un rost. Tu?

— Stau, ridică din umeri posomorît, căpitanul.

— Fiecare cu meseria lui. Eu, pe a ta, n-aş face-o pentru nimic în lume. Zău aşa. Crede-mă!

Dragomir se mulţumi să surîdă trist. Avocatul continuă:

— De ce nu vrei să intri în avocatură? E o meserie ideală. Ai bani, ai glorie, ai timp liber cît vrei, nu te bat şefii la cap, nu-ţi pierzi nopţile... Doar aşa, la o piatră sau la un poker!?

— Trebuie să facă şi munca asta cineva.

— S-o facă alţii, nu tu. Ca avocat, duci o viaţă teribil de frumoasă.

— Mă amestec în toate gunoaiele, promit marea şi sarea... pîndesc clienţii...

— Pardon! Nu te obligă nimeni. Îţi alegi cauzele care-ţi convin. Şi pe urmă, să nu pierzi din vedere un lucru: pentru orice — eşti plătit!

— În cazul ăsta, mă făceam popă. Cîştigam şi mai bine şi aveam timp liber şi mai mult ca orice avocat.

Rîseră. Avocatul îşi desfăcu nodul cravatei, continuîndu-şi pledoaria:

— Nu te obligă nimeni, dar eu, ca fost coleg şi prieten, te sfătuiesc să treci în barou. Îţi dau în scris că n-o să regreţi... Uite, în timp ce eu, cu amicii, facem un remi pe cinste, tu stai şi păzeşti. De fapt, ce urmăreşti? Pe cine?

— Încă nu ştiu exact. Bănuiesc doar.

— Ei, vezi? Merită atîta osteneală, merită să alergi ziua, noaptea?... Spune Sandule, merită?

Un chelner, numai în cămaşă, cu mînecile suflecate, se apropie cu cinci pachete de Papastratos. „Poftiţi domnu' avocat". Îi întinse ţigările şi vru să-i dea şi restul. „Hai, hai, uşcheală, mînzule! Ştii foarte bine că Tănase Cucu nu ia niciodată restul. Partea lui e între-

gul!“ „Să trăiţi şi la mai mare“, se înclină slugarnic chelnerul şi se retrase cu spatele.

— ... cum ziceam, reluă Cucu, nu merită efortul ...

— Ce să fac, Tase? Îmi place meseria asta.

— Bine mă ... cît cîştigi tu pe lună?! Cît?

— N-o fac pentru bani.

— Perfect. Ştie cineva ce cazuri grele ai rezolvat, ce idei geniale ai avut? Cîţi din oraş te cunosc? Ce glorie ai?

— Nu mă interesează gloria.

— Dar ce te interesează, maestre? Ce crezi că faci atît de grozav?

— Apăr lumea asta, a oraşului nostru, de răufăcători, de nelegiuiţi. Dacă n-ar face-o nimeni, ce s-ar întîmpla?

Urmară cîteva clipe de tăcere. Pendula de la recepţie bătu apoi ora două. În picioare, cu ţigările într-o mînă, avocatul îşi privea cu compătimire nedisimulată colegul. Încercă să-l tachineze:

— E bine ca în meserie, omul să aibă satisfacţii. Altfel devine un refulat.

— Evident. Eu am destule satisfacţii.

— Ce plăcut e să arestezi un om!

— Greşeşti, Tase, zise neaşteptat de calm Dragomir. Pe om nu-l arestezi niciodată, numai pe infractor. Iar cînd îl arestez pe infractor, mă doare că a ajuns acolo, dar simt o mulţumire că atîţia oameni cinstiţi sînt la adăpost, sînt feriţi de faptele, de activitatea lui dăunătoare.

— Mă rog, mă rog, să acceptăm că aşa stau lucrurile, deşi ar mai fi de discutat. E tîrziu şi mă aşteaptă amicii. În orice caz, n-am vrut să te conving, ţi-am dat doar un sfat.

— Mulţumesc! Primesc sfaturi cît de multe. Chiar şi după miezul nopţii.

Ieşiră din hotel. Era frig. Căpitanul privi în fugă spre camera italienilor. Fereastra era cufundată în întuneric. Avocatul se opri lîngă un Mercedes alb, 220 S, model 1974.

— Din cîte pîri ai făcut maşina asta?

— Din una singură. Am apărat un neamţ, care a accidentat mortal un biciclist beat şi fără lumină. Neamţul mi-a trimis maşina asta. Ce zici, merită să fii avocat?

— Pentru mine nu.

— Pentru mine da! Avocatul se urcă la volan şi lăsă geamul jos. Întrebă mîndru: Îţi place? Marfă lux! N-ai probleme. Apeşi doar pedala!

— Auzi, Tase, tu ar trebui să apreciezi cel mai mult meseria mea. Şi mai ales acum.

— De ce?

— Pentru că e nespus de frumoasă!

— Cum adică?

— Uite, în timp ce tu joci remi, eu supraveghez un infractor care, altfel, neurmărit, ţi-ar putea face rău! Baftă la remi, Tase.

Dragomir mai privi o dată spre camera italienilor şi se îndreptă spre maşina lui.

III

Eva îşi dezbrăcă blana de jder, o puse pe un umeraş şi se apropie senină, surîzătoare de Tedy, care, pînă atunci, n-o băgase în seamă. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu faţă dură, cu linii severe, cu o privire rece şi sigură, de om care ştie ce vrea. Purta un halat vişiniu, legat cu un cordon şi se plimba îngîndurat prin cameră,

avînd în mînă un pahar de cristal înalt, cu puțin alcool. Eva se opri în fața lui și-i încolăci gîtul cu brațele. Voia să fie tandră, răscolitoare. Îl sărută și se lipi de el ușor, încercînd parcă să-i ațîțe simțurile.

— Astă-seară, rămîn la tine, Tedy!

Bărbatul îi desfăcu mîinile cu gesturi șovăitoare, nu-i răspunse, continuînd să străbată absent încăperea. Mersul lui drept, avea o simplitate, o distincție. Se apropie de bar, își prepară încă un Campari cu lămîie și apă minerală, aprinse o aplică fină, ca o candelă, făcută din fier forjat și bău cîntărind-o îndelung pe Eva, cu o anume curiozitate. Odaia mare, cu mobile stil, mari și grele, cu un pian sub ferestrele ce dădeau spre grădină, era jumătate slab luminată, jumătate ascunsă în întuneric. Mirosea ușor a alcool și a apă de colonie fină. Pe pereți atîrnau tablouri mari, cu rame grosolane; nuduri lipsite de gust și de grație se amestecau într-o totală neorînduială cu sfinți serafici și șterși, cu peisaje violent colorate, în sfîrșit, cu portrete de familie. Pe jos, în persiane moi, groase, se stingeau pașii bărbatului, care se plimba îngrijorat printre mobile, cu paharul în mînă.

— Ce plăcut e la tine ... E cald și bine, vorbi femeia, încurcată, lăsîndu-se moale într-un fotoliu. Își rezemă capul de spătar, închise ochii și respiră încet, ușurată.

Bărbatul se opri o clipă în fața ferestrelor, puse paharul și trecu pe lîngă Eva, absorbit, ca și cum ea n-ar fi fost acolo.

— Ce e Tedy? Ce s-a întîmplat? Eva își ridică doar capul și privi curioasă în urma bărbatului, simțind că un anume lucru nu e în ordine.

— Nimic, silabisi el, apatic. Nimic, nimic ...

— Cum nimic? Se vede pe tine!?

— Bei ceva?

— Întîi să mă dezbrac, mă strînge fusta ...

În timp ce Eva părăsi odaia, Tedy mai prepară un Campari, apoi rămase îngîndurat şi nehotărît, ca în faţa unui moment grav, neştiind parcă în ce mod să procedeze. Eva îl găsi tot plimbîndu-se. Ciocniră formal, rece. Femeia înţelese că s-a petrecut ceva sau se va petrece. Îşi încheie capotul înflorat, strîngîndu-l bine în talie şi se sprijini de marginea unui fotoliu. Semiobscuritatea din odaie îi dădea un plus de nelinişte, de nesiguranţă.

— Eşti supărat Tedy?

— Sînt, începu bărbatul, agitînd băutura din pahar. Am şi eu o mie de necazuri, de probleme. Îşi acoperi fruntea cu palma şi se trînti în fotoliul de alături, ca un om din cale afară de obosit, de solicitat. Hai să uităm o clipă de necazuri, propuse el şi încercă să zîmbească. Spune-mi, ţi-e gata rochia?

— Mîine, o vei vedea. E splendidă. Revelion la Erevan, iubitule! Nici nu-mi vine să cred. Cînd e plecarea?

— În 29, de la Bucureşti. Cu avionul. Pînă la Moscova. A doua zi, tot cu avionul, de la Moscova la Erevan. Frumoasă ţară Armenia, are o nostalgie, un romantism al ei, care te răscoleşte... Iar armenii sînt nişte oameni teribili...

— Ai mai fost?

— Am mai fost. Acum, mă duc pentru tine, deşi mă costă. Şi blana de jder m-a costat, dar nu mă plîng, nu regret. Fac orice pentru tine, urîto. Vreau să trăim înţelept şi din plin viaţa asta, sufocată de prea mici şi prea multe neajunsuri. Bău din Campari şi se posomorî din nou. Se uită la ceas: era aproape zece.

— Ştii, Tedy, la ce m-am gîndit? Acolo e mult mai ieftin aurul. Să aducem aur pentru verighete. Ar fi o afacere! Ce zici?

— Dă-l încolo de aur, dragă. Am aur destul. Asta nu e o afacere, Eva, e o găinărie.

— De ce Tedy?!

— Draga mea, mă mir că încă nu mă cunoşti!? Sînt un om mult mai serios şi mai dintr-o bucată decît par! Dacă vine la mine cineva, şi-mi propune să fur o găină sau o roată de maşină, sînt în stare să-i pocesc mutra. Asemenea porcării îmi umplu sufletul de silă, de obidă. Mă dezarmează chiar ... Dacă mi se propune să sparg o bancă, în ideea că în caz de reuşită, m-aş alege cu cîteva milioane ...

— ... ai accepta imediat, chicoti Eva, ca un copil neastîmpărat şi nevinovat.

— Te grăbeşti dragă, te grăbeşti, ca orice femeie, de-altminteri. Voiam să zic că, abia atunci, m-aş gîndi cît se poate de serios la afacere. Să aduc două verighete de la Erevan. Mare brînză!

— Tu nu vrei să ne căsătorim, Tedy?! Cred că ăsta e motivul că tot amîi. De cîte ori vine vorba de căsătorie, eviţi discuţia. De ce?

— Doamne, ce copil eşti, oftă bărbatul. Apoi, în şoaptă aproape, continuă ca un părinte: Prostuţo! N-ai răbdare. În felul tău, poate că ai dreptate. Dar şi eu am! Ştii foarte bine că mama e bolnavă. E bolnavă grav. Are cancer. Medicii i-au dat cel mult două luni. Au şi trecut de atunci două săptămîni. Să fac nuntă, să petrec, să mă distrez şi mama săraca ... Cum crezi că pot face aşa ceva? Cum, Eva?

— Iartă-mă, Tedy. De ce nu mi-ai spus pînă acum? Nu ştiam ... Biata mama!

— Întotdeauna sufăr singur pentru necazurile mele. Nu concep să împart suferinţa mea cu alţii. Pricepi? E ceva inuman.

Tedy se depărtă gîrbov şi trist, îşi mai turnă puţin Campari şi se întoarse din nou drept şi tare, ca un om

hotărît să suporte totul cu bărbăţie şi răbdare, pînă la capăt.

— Aş bea ceva, îi ceru Eva.

— Tu nu bei în seara asta. Avem ceva important de discutat. Ca între soţi. Trebuie să mă ajuţi într-o afacere foarte grea şi foarte periculoasă. Dacă mă asculţi şi procedezi cum te învăţ, vei fi la adăpost de orice primejdie. Am calculat totul pînă în cele mai mici amănunte. Acum o lună şi ceva, un italian mi-a spus că ar fi dispus să cumpere, cu bani frumoşi, ceva.

— Ce? zise Eva, speriată, ridicîndu-se brusc din fotoliu.

— N-are nici o importanţă ce. Am luat legătura cu un cunoscut al meu şi mi-a promis că va încerca să facă rost. Treaba lui de unde procură, pe noi nu ne interesează. Omul m-a anunţat ieri că are marfa. Mîine va fi aici şi italianul. În consecinţă, noi trebuie să preluăm marfa de la omul nostru şi s-o dăm italianului. Am alcătuit un plan sobru, sigur, exact, aşa încît, noi nici nu vom pune mîna pe marfă. Ea va trece discret, sigur şi subtil, dintr-o mînă în alta. Ce zici, draga mea?

Eva îl privi surprinsă, tulburată. Rămase pe gînduri. El se văzu obligat să continue:

— Nu se poate întîmpla nimic rău, dacă lucrăm corect. Am analizat şi reanalizat datele de sute de ori: totul va ieşi perfect. Am analizat amănunţit şi riscurile.

— Bine, să văd ce am de făcut, vorbi femeia, neconvinsă.

— Trebuie să ai niţel curaj. Atîta tot. Şi tu ai, chiar mai mult decît e nevoie. Te rog să mă asculţi cu toată atenţia. Mîine dimineaţă, îl suni pe Horia Duca, la serviciu. E tehnician cu transportul la fabrica de gheaţă *Năzuinţa*. Îl suni la serviciu, îi spui că eşti Dina, verişoara lui, îl întrebi ce mai face, unde se duce de sărbă-

tori și, în final, cînd el te va întreba „Ce faci azi?“ îi răspunzi că te duci la film. La cinematograful *Republica*, rulează *Piedone, comisarul fără armă*. Îi dai întîlnire la ora 18,15. El va cere un bilet în plus, tu vei sta în fața cabinei telefonice, te va recunoaște după blană și după revista *Tribuna*, pe care o vei avea în mînă, împreună cu mănușile. Îi vinzi un bilet, apoi vă revedeți în sală, o să stați unul lîngă altul, nu vă cunoașteți, nu vorbiți. În timpul filmului, el îți va da un pachet de Alba-Lux, pe care-l va aduce la vedere, într-o plasă; tu îi vei da tot un pachet de Alba-Lux, în care vor fi cinci mii de lei.

— Cinci mii?! Atîția bani, Tedy?!

— Psst! Marfa face mult mai mult. Prețul la care o cumpărăm noi, e mic. Lîngă tine, va sta un italian, care va avea o geantă neagră, tip valiză diplomatică. Cînd italianul te va întreba încet „Vă place filmul, duduia Eva?“ Tu vei spune: „Piedone-da. Filmul mai puțin“. Dacă el va zice: „Și mie îmi place Piedone“, îi vei da cutia de Alba-Lux. După film, nu vă cunoașteți, toți trei plecați în direcții diferite. Fii prudentă, atentă, nu cumva să te urmărească cineva. Mîine seară, nu treci pe la mine!

— Bine, dar italianul cum ne plătește?

— Asta e o altă problemă, altfel rezolvată. Deocamdată, nu ne interesează cum plătește!

— Înseamnă că pleacă și uită să mai achite!?

— Nu cred. Afacerea abia începe. Ai reținut ceea ce ai de făcut? Poți să repeți?

— Pot, dar nu înțeleg un lucru: tu ce faci?

— Aproape totul! Regizez totul din umbră.

— Nu riști. Mă pui să risc eu, zise Eva oarecum nemulțumită.

— Draga mea eşti naivă şi prostuţă. Am pregătit, după cum vezi, totul: am pus la punct cele mai mici detalii. Ţi-am încredinţat ţie afacerea tocmai pentru că am încredere în tine, pentru că banii vor fi mai mult ai tăi, decît ai mei.

— De ce să nu trăim liniştiţi? De ce să ne complicăm existenţa, să riscăm? vorbi femeia, vizibil deranjată de afacerea propusă.

— Tu pui asemenea întrebări? Blana m-a costat opt mii, excursia de revelion costă zece mii, rochia ta, care mîine e gata, aproape două mii. Deci, douăzeci de mii în două luni. De unde bani? Nu te întrebi? Dar să lăsăm copilăriile, să vorbim serios. Îţi faci liniştită treaba, nimeni nu va putea visa măcar ce anume e în cutiile de Alba-Lux, ce se întîmplă în timpul filmului. Totul trebuie să se desfăşoare firesc, normal. Crezi că există ceva încă nepus la punct?

— Nu-mi dau seama acum, spuse Eva, frămîntîndu-şi mîinile.

— Te rog să te gîndeşti bine de tot la ceea ce ai de făcut şi să-mi spui, ce ţi se pare neclar, îndoielnic, nelogic... Numai după ce totul ţi-e foarte limpede, porneşti la drum.

Eva suspină adînc şi începu să se plimbe prin cameră desculţă, stăpînită de sentimente nelămurite, de o nelinişte ce se amesteca încet-încet cu îngrijorarea, cu teama. El stătea ţeapăn, nemişcat, cu paharul în mînă în faţa ferestrei.

— Şi italianul? se bîlbîi Eva.

— Ce e cu el?!

— De unde ştie ce are de făcut? La ce film să vie? Cînd? Unde?

— E treaba mea, surîse rece Tedy şi goli paharul. La film, vă duceţi de la ora 18,30. Se îndepărtă solemn,

cu paharul gol și se întoarse apoi, ținînd în cealaltă mînă un plic. Îl întinse femeii și o clipă rămaseră străini. Ai aici biletele pentru film. Unul îl vinzi, celălalt îți rămîne. Locul cu numărul 18 e al tău, nu uita asta. Ce e cu tine, ce te-ai pleoștit așa?

— Dă-mi să beau ceva, ceru femeia, lăsîndu-se moale, într-un fotoliu.

Se făcu liniște. O pendulă bătu ora unsprezece. Eva aprinse o țigară. Îi tremura mîna.

— Știi, Tedy, mă răscolește teribil propunerea ta...

— Nu văd de ce, iubito, deveni Tedy mai cald și se trînti în fotoliul din fața femeii. Mîinile lui mari, păroase, se odihneau pe brațele late, de pluș verde-șters, ale fotoliului. Nu-ți fă griji, te rog. Am prevăzut totul. Ți-am mai spus-o!

— Mi-am adus aminte că eu am fost condamnată. Am stat doi ani... Acolo, nu e deloc plăcut...

— Ei, și?!

— N-aș mai vrea să ajung acolo!

— Nici n-o să ajungi. Sînt în stare să fac orice pentru tine. Înțelege-mă, draga mea, nu te expui, nu riști nimic...

— Acum șase ani, tot așa mi-a spus un bărbat... M-a convins că nu risc, că nu mă expun. Am acceptat să cumpăr aur de la un străin. Aur și haine din piele. Bărbatul acela m-a aruncat în închisoare. De fapt, ne-a aruncat pe amîndoi. Și el a fost condamnat. Trafic de aur.

— Nu vreau să mai vorbim, în seara asta, despre ceea ce a fost, spuse Tedy, cu o voce tăioasă, în care se deslușea vag o nemulțumire, o amenințare. Nu mă interesează prostiile altora, nici ceea ce a fost odată. Ce rost are?

— Nu fi rău, Tedy, lasă-mă să vorbesc, să-mi descarc sufletul. Sînt femeie și sînt slabă. Numai ție îți pot spune asemenea lucruri și trebuie s-o fac; mă simt mai liniștită, mai în siguranță dacă vorbesc.

— Cum vrei, zise moale bărbatul, dar dacă te temi, te rog să-mi spui chiar acum. Dacă ți-e frică, n-are nici un rost să pornești la drum. Atunci riști într-adevăr. Riști totul. Caz în care e preferabil să renunți încă de acum.

— Nu, nu mi-e frică, răspunse, cu o neașteptată siguranță și chiar violență, Eva. Fac tot ce-mi ceri, deși nu e un lucru oarecare. Și-am să-l fac bine și sigur. Bău alcoolul din pahar dintr-o dată, cu încredere, ca pe un medicament care avea să-i facă negreșit bine.

— Te duci la un cinematograf ca orice om, reluă Tedy, rezemîndu-se de brațul fotoliului în care ședea Eva, o mîngîie pe frunte, continuînd: nu vorbești cu nimeni, nu ai deloc marfa asupra ta, ieși și-ți vezi liniștită de treburi. Ești un copil inteligent, Eva, și-ai să reușești. Nu mă îndoiesc de asta, dimpotrivă, sînt convins. În fond, ceea ce ai tu de făcut, e o nimica toată. Te duci la un film și în timp ce lumea se va distra, se va amuza de comisarul Piedone, tu vei trece o cutie din mîna unui bărbat în a altuia. Ei vor avea marfa, nu tu! Îți dai seama ce ingenios am pregătit totul? Și cît de bine te-am protejat?! Așa încît, nu văd de ce ți-ai face probleme, iubito?! În plus, o să fim fericiți, o să avem și liniște.

— Banii nu aduc niciodată liniște, observă cu amărăciune Eva. Ascultă-mă pe mine, Tedy, banii nu aduc liniște, nici fericire.

— Ești prea mică și prea naivă, ca să pricepi lumea, viața asta a noastră mărginită și searbădă — zise bărbatul, reluîndu-și plimbarea lentă, prin cameră. Viața

e ca o fiară, Eva! Dacă n-o ştii supune, te răpune ea pe tine, nu te iartă. Eu am învăţat de mult s-o supun! Ştiu s-o fac!

— Vezi să nu te înşeli! Vocea femeii sună metalic şi rece în noaptea odăii blîndă şi ameţită uşor de aroma alcoolului şi a parfumurilor fine.

— Cu banii poţi cumpăra totul. Şi adevărul poate fi cumpărat sau falsificat, rînji Tedy, avînd încă vie în urechi vocea ciudată, ameninţătoare a femeii. Îl surprinse neplăcut tonul ei, un ton necunoscut lui. Şi continuă: şi fericirea o poţi cumpăra cu bani. Şi pe Dumnezeu! Tot, tot, tot ce există pe lume, e la discreţia banului.

— Tu nu ai nevoie nici de fericire, nici de adevăr, ci nu mai de bani, Tedy. Asta mă sperie, pur şi simplu mă îngrozeşte. Ce o să faci cu banii?!

— Din păcate, banul e unicul adevăr al vieţii. Cel puţin pentru mine. Şi pentru foarte mulţi alţii. O să te convingi şi tu. Mă întreb de ce nu vezi ceva mai departe? De ce nu gîndeşti mai adînc?

— Adică? Unde? Ce să văd? Ce să gîndesc? Ce e de gîndit?

— La urma urmei, totul o să fie al tău, totul o să-ţi rămînă ţie. Şi fiindcă Eva îl privi cu o mutră buimacă, de om derutat, care nu pricepe nimic, bărbatul continuă: banii, tot ce cîştigăm şi vom cîştiga, totul va fi al tău, îţi va rămîne ţie.

— Mie? Eva îl privi mirată şi stinse ţigara în scrumieră. Rămase apoi în picioare, lîngă pian, cu mîinile încrucişate pe piept.

— Tot ce fac, fac numai pentru tine . . .

— Nici chiar aşa, Tedy. Devii sentimental şi asta nu-mi convine.

— De ce?

— Nu cred în sentimentele celor ce iubesc banii atît de mult!

— Bine. Să trecem la argumente mai convingătoare. Casa asta, vila, o ştii — bărbatul făcu un gest larg cu mîna — va fi a ta. Grădina şi maşina vor fi ale tale. Totul vei moşteni tu, dar pînă atunci mai avem de trăit. Să fim veseli şi înţelepţi. Iar ca să fim veseli, trebuie să avem bani.

Se auzi clinchetul paharelor, apoi, undeva departe sirena unei maşini a miliţiei. Sunetul ei era straniu, enervant. Cîteva clipe rămaseră tăcuţi, în picioare, el în penumbra unui ficus imens, ea lîngă pian, încordată şi neliniştită. Tedy apăsă clapa casetofonului. În odaie se revărsă nostalgică şi copleşitoare o melodie din anii '40, cîntată de Ionel Fernic. Muzica le alungă neliniştea şi încordarea, şi-i făcu să se simtă mai aproape unul de celălalt. El îşi puse din nou Campari în pahar. Prin întunericul odăii, se auzi vocea ei, reproşîndu-i cu duioşie:

— Mie nu-mi pui puţin Campari? Şi adineaori am ciocnit cu paharul gol. Aşa ai grijă de mine?!

— Iartă-mă, Eva!

— Mă rog ... Mîine să nu vin?

— Nu. Nu voi fi acasă. Plec dimineaţă, devreme. Trebuie neapărat să văd ce face mama. Mîine seară, o să rămîn cu ea. Îi pare atît de bine cînd mă vede ...

— O să vin şi eu cu tine o dată, s-o cunosc ...

— Bineînţeles. I-ar face plăcere, săraca.

— Spune-mi, ea nu vrea să te căsătoreşti?

— Of, of, oftă Tedy şi rîse satisfăcut. Abia aşteaptă. De fiecare dată mă întreabă de ce nu am o fată, de ce nu mă însor ...

— Are dreptate. Ar fi cazul să te însori, poză Eva într-o copilă de liceu. Brusc, redeveni gravă. Ce-ar zice să vadă ce soţie tînără îţi iei?! Cu un sfert de veac mai

tînără decît tine?! Tu cincizeci de ani și eu douăzeci ... și ...

Tedy își reluă plimbarea domoală prin odaie, cu paharul în mînă. Nu se despărțea niciodată de pahar, de parcă se născuse cu el în mînă.

— Nu crezi că sînt prea tînără? glumi Eva. Prea tînără pentru tine!

— Pentru mine s-ar putea să fii, dar pentru bunurile mele mobile și imobile nici o femeie nu e prea tînără, zise el cu cinism. Goli paharul, plescăi ușor cu limba de plăcere și o rugă pe Eva: — Să savurăm în liniște melodia asta. Te rog! Și se prăbuși într-un fotoliu.

Ionel Fernic cînta Zaraza.

IV

Se trezi zăpăcit, speriat, porni brusc spre ușă și abia cînd ajunse în fața ei, înțelese că suna lung, strident, telefonul. Făcu cale întoarsă, răsturnă un scaun și duse receptorul la ureche. Era o voce grăbită, puțin reținută, de bărbat. — „Dragomir?" — „Da. El". — „Palade, la telefon! Vorbesc de la Metropol. Italienii s-au sculat. Sînt în braserie. M-ai rugat să te anunț ..." — „Bine, îți mulțumesc mult". Închise telefonul și se repezi în baie. Dădu drumul la duș, se udă doar, se șterse în mare grabă și se îmbrăcă cu hainele pe care le găsi la îndemînă. Coborî în fugă scările, înjurîndu-i în gînd pe italieni pentru că se sculaseră cu noaptea în cap. Se uită la ceas: șapte și jumătate! „În fond, nici nu s-au sculat devreme", își reproșă el. Motorul porni la prima cheie și conduse în plină viteză pe străzile ușor

învăluite în ceață. Abia cînd ajunse în fața hotelului și văzu March-ul albastru, se liniști. Socoti că e mai prudent să aștepte în mașină. „Dacă, la ora asta ei discută, ca din întîmplare, cu cineva?“ Hotărî să verifice totul, să nu lase nimic în voia sorții. Își făcu de lucru prin holul hotelului și privi discret — ușa era deschisă pe jumătate — în braserie. „Băieții mănîncă omletă cu șuncă“, deduse el, observînd farfurioarele din metal. Dragomir se duse la mașină, începu să-i șteargă geamurile aburite, așteptînd. Dimineața era rece și umedă. Se așeză la volan. Îi era foame. Își aminti că uitase să mănînce în seara trecută. Se întrebă ce ar fi să mănînce și el o omletă cu șuncă? Chiar ar fi dorit o omletă, căci nu mîncase de mult. Își observă chipul în oglinda retrovizoare: uitase să se radă și arăta obosit. Vru să coboare, să-și potolească foamea, dar îi văzu pe italieni țopăind, apropiindu-se de mașină. Mario urcă la volan și porni motorul. Îl încălzi cîteva minute, cu o exagerată răbdare. Apoi, porni cu zgomot mare, care tulbură pacea dimineții. Căpitanul îi urmă în Dacia lui, 1100, surîzînd amar. „Dacă ăștia o iau la goană cu monstrul ăla, mai caută-i, frate Dragomire! Ia-i de unde nu-s!“ Spre liniștea lui, italienii mergeau încet. Chiar prea încet. Cînd mașina ajungea în apropierea unei femei, Mario încetinea și mai mult și trăgea aproape de trotuar, în timp ce Carlo se agita ca un maimuțoi, gesticula și vorbea. „Are ceva din Pericle“, se înveseli căpitanul. Străbătură orașul ca într-o plimbare și, spre surprinderea lui, italienii se îndreptară în viteză către platforma industrială. Între mașina căpitanului și cea a suspecților, se aflau acum un autobuz și două autoturisme. Dragomir îi urmărea anevoie, dar liniștit; în partea aceea a orașului, nu erau decît fabrici și n-avea unde să-i piardă. March-ul opri în fața Fabricii de încălțăminte. Italienii coborîră. Închi-

seră și verificară grijulii toate ușile și intrară fără nici o ezitare, ca niște oameni care au lucruri sigure de rezolvat, în clădirea administrativă. Dragomir lăsă mașina într-o parcare și se duse să bea un iaurt și să mănînce un corn. În picioare, în fața geamului-vitrină al magazinului, de unde putea să vadă strada, înfulecă în grabă cornul și iaurtul. Ieși, își cumpără ziarele de dimineață și se plimbă o vreme prin piață, cu ochii pe mașina italienilor. Nimic nu-i punea la încercare răbdarea în așa hal, ca aceste prime ore de urmărire a unor presupuși vinovați. „Nimicul ăsta, de la care plecăm, cum zice șeful, nimicul ăsta mă exasperează. Stau așa, pierdut, și aștept fără să știu pe cine, de ce și pînă cînd, încît mă apucă disperarea. Poate că Mario ăsta și maimuțoiul lui sînt oameni cumsecade, noi îi bănuim doar că ar fi ticăloși, ca atare îi urmărim, și, pînă la urmă, nu descoperim nimic. Cheltuim timpul și vremea de pomană. Dar dacă...?!" Se opri în fața unui telefon public. Căută o fisă, o introduse și formă numărul colonelului Ioan Albu, șeful său: „Să trăiți. Căpitanul Dragomir la telefon, permiteți să raportez..." „Spune, Dragomire, ce noutăți ai?" auzi în receptor, vocea șefului. „Nu prea am. Italienii sînt la Fabrica de încălțăminte. Aș vrea să aflați ce fac, cu ce treburi se află acolo!? N-ar fi rău să știu!" „Eu credeam că tu îmi spui noutăți, zise șeful, cînd colo, mi le ceri mie! Ca să vezi, ce oameni am". „Nu mă necăjiți, protestă amical căpitanul. Credeți că eu n-aș fi bucuros să le am și să vi le dau?!" „Bine, bine, dă-mi mai tîrziu un telefon sau treci pe la mine. Noroc". Dragomir se plimbă prin piață, apoi, după ce-l cuprinse frigul, se urcă în mașină și începu să răsfoiască ziarele. Într-un tîrziu, un soare palid încălzea geamul mașinii și el ațipi. Se trezi speriat, dar se liniști: March-ul era la

locul lui. Îmbiat de soarele dimineții, își reluă iar monotona plimbare, de la mașină pînă la clădirea fabricii și înapoi. Abia către amiază, cei doi italieni ieșiră din întreprindere, conduși de un individ mic, rotofei și aproape chel. Discutau ceva aprins și rîdeau în hohote, desfăcînd larg brațele în semn de satisfacție sau mirare. Se despărțiră făcîndu-și semne și continuînd încă să rîdă. O luară spre centru încet, privind soarele generos al amiezii și mai ales fetele și femeile de pe stradă. Carlo le făcea semne, se agita și rîdea cu gura pînă la urechi. Tot el lăsa geamul în jos și încerca să intre în vorbă cu femeile pe care le întîlneau. Drumul pînă la complexul Metropol fu lent și lung. Dragomir rămase mult în urma lor. Italienii lăsară mașina în parcare și porniră pe jos, în plimbare spre Operă. Păreau oamenii cei mai pașnici, în stare să dea totul pentru un minut de veselie. Se bucurau de vreme: era soare și plăcut afară, ca-n aprilie, deși era o zi de decembrie. Se plimbau doar în talie, veseli și parcă fără nici un țel! Căpitanul se pomeni singur. Nici urmă de italieni. Cu cîteva clipe mai înainte trecuseră pe cealaltă parte a străzii, iar acum, pur și simplu, nu mai erau. „Monica", își zise în gînd și traversă strada în grabă. Cofetăria „Monica" era singurul loc din oraș unde se făcea cafea în nisip; se pripășise acolo un turc din Ada-Kaleh. Dragomir aruncă o privire înăuntru și fu martorul unei scene care-l făcu să zîmbească: Mario ședea la masa lui Pericle, celălalt se agita, iar cocoșatul le arăta pipa. Dragomir răsuflă ușurat. Trecu din nou strada și rămase să aștepte într-o stație de autobuz. Cei din jur se urcau în autobuzele ce veneau și plecau prea încărcate, aplecate într-o parte, gata să șteargă asfaltul cu bara de protecție din spate. Dragomir simți că-l doare stomacul. Își cumpără o pungă cu floricele de porumb și începu să mănînce. Privea mereu spre cofe-

tărie şi aştepta. Termină floricelele şi aruncă punga într-un coş de gunoi. După aproape o oră de aşteptare, îşi făcură apariţia italienii. Pericle rămăsese, deci, în cofetărie. Mario se uită la ceas, traversă strada, în timp ce Carlo intră într-un chioşc de ziare. Căpitanul îl urmă pe Mario. Acesta îşi mai privi o dată ceasul, ceea ce făcu şi Dragomir, apoi, coborî într-un WC public. Dragomir iuţi pasul intrigat. „Cine şi de ce se uită de două ori la ceas cînd se duce la WC?!" Se strecură printre pietoni şi se opri descumpănit în faţa scărilor. Ieşea un bărbat bine, cu un pardesiu din gabardină albastră, cărunt, sobru, mîndru, un om cu o alură de magnat. Apoi, apăru şi Mario. Derutat, Dragomir îl urmă discret şi atent. Italianul se grăbea. „O fi avut vreo întîlnire cu cineva acolo? Atît de scurtă? Posibil. Poate şi-au spus doar două vorbe, şi-au fixat o întîlnire sau au schimbat o scrisoare?! Tipul cu pardesiul din gabardină albastră? Figură dubioasă, dar ...ştiu eu ..." Sîcîit de întrebări, de ipoteze, Dragomir, ajunse la hotel. Carlo vorbea cu o fată, făcînd semne, arătînd spre maşină, dar fata îl refuză. Mario îl luă de braţ pe Carlo, îi făcură semne de adio fetei şi intrară în braserie, iar de acolo în restaurant. Dragomir se aşeză pe un fotoliu din holul imens al complexului şi aprinse amărît o ţigară. Aştepta să vadă ce au de gînd italienii: vor mînca sau nu, îi va „vizita" cineva sau nu, se va aşeza cineva la masa lor sau nu? Fuma, îi era foame, îl dureau picioarele. „Poate pierd timpul de pomană ca un fraier" — gîndi el. Se îndreptă către restaurant, privi înăuntru, uşa era întredeschisă, şi-i văzu pe italieni aşteptînd să li se servească prînzul. Un chelner puse tacîmuri şi un coşuleţ cu pîine pe masa lor. Dragomir trecu în braserie, vru să comande ceva mîncare, dar constată că nu avea bani la el. În gra-

ba mare, uitase portmoneul în altă haină. Se mulțumi să ceară o cafea.

— Noroc și s-auzim de bine, deși nu putem!

După salutul ironic și flecar, căpitanul îl recunoscu pe Mihai Dragoste, care se așeză lîngă el, gemînd de plăcere.

— Noroc Mișule, aruncă obosit și fără chef Dragomir.

— Te superi dacă beau una mică? Sau unu' mic?

— Te rog.

— Bei și tu o vodcă mică?

— Nu.

— Emilia, o vodculiță mică și dulce ca tine — strigă după ospătară Mihai Dragoste și bătu din palme. Apoi, îl luă în primire pe căpitan:

— Iar aici, bătrîne? Ce dracu?

— Cum iar aici? se miră căpitanul.

— Ieri seară, n-ai stat aici în braserie?! Nu o oră, două, ci pînă seara tîrziu?!

— Uitasem, surîse stins Dragomir. Și adăugă malițios: poate aveam treabă!

— Cu italienii, zise Dragoste. Mi-am închipuit.

— Te înșeli amice. Nu mă interesau ei.

— Doi cîrnățari, reluă Dragoste. Mario și Carlo pe numele lor mic.

— Ce fac băieții pe la noi?

— Vînd te miri ce nimicuri și în special ciorapi de damă. Eu, fiind și pescar în orele libere, am vrut să iau de la ei o mulinetă Michel. Mișto sculă! Mihai Dragoste aprinse o țigară și continuă dezgustat: au cerut trei sute pe ea. Cu o sută o luam imediat. Trei sute! Mai bine beau banii ăia . . .

— Cum te înțelegi cu ei?

— Eu știu bine italiana, dar mă fac că o rup numai.

Astfel, vorbesc și mai rar și mai puțin. Dacă stai cu ei la o șuetă de o oră, pleci cu o durere de cap infernală: tot timpul turuie. O rup și ei pe românește ...

— N-au nimic serios de vînzare?

— Nu cred ...

— Ei ce cumpără de la noi, ce-i interesează?

— Mă descoși, ai, mă tragi discret de limbă, Sandule. Din păcate, ți-aș spune, dar nu am ce. Uite că a venit și vodca, se lumină la chip Mișu Dragoste, ridicînd cu plăcere paharul ca pentru un toast. Noroc și baftă! Goli dintr-o dată paharul, se strîmbă și respiră adînc, apoi continuă:

— Azi sînt foarte supărat. Face naționala 2—2 cu turcii. E posibil?

— Ce nu e posibil! oftă îngîndurat căpitanul, înmuind o țigară între degete. Totul e posibil ...

— Pardon! Cum? 2—2 la București, după ce turcii au condus de două ori? Se poate? Păi noi, frate Sandule, îi batem pe turci de aproape cinci secole, de cînd ne știm, ce mai, de pe vremea lui Ștefan cel Mare și a lui Mircea cel Bătrîn și uite, acum, abia ciupim un egal. La noi acasă! Lovi cu palma în bar. Iartă-mă, m-am și enervat!

Mihai Dragoste mai comandă una mică și aprinse o țigară. Bău vodca dintr-o înghițitură și dacă observă că Dragomir e obosit și fără chef, se posomorî și el.

— Unde ai fost ieri, cum de ai lipsit de la un meci atît de important?

— Nu spuneai tu, mai înainte, că eram aici?!

— Și ce faci aici?

— Nimic.

— Asta poți să faci și în altă parte!

— Să nu crezi, zîmbi Dragomir. Sînt obligat să nu fac nimic aici. Dacă ai ști cît e de greu ...

— Să nu faci nimic e foarte greu; dacă ai mai avea pe cineva, alături, ți-ar fi mult mai ușor!

— Știu, știu, îl întrerupse Dragomir, dar n-am pe nimeni. Îl enerva trăncăneala amicului său. Și ca să-l șicaneze, îl întrebă: a, tu n-ai de gînd să te însori?

— Aoleu, gemu Dragoste. Încă o vodcă, Emilia, țipă la ospătară. Să mă însor? Eu?! Ha, ha, și rîse forțat și fals. La ce bun? Am fost o dată, ne-am trișat, gata! Pe la cincizeci și cinci de ani, s-ar putea să mă mai însor. Să aibă cine să mă îngrijească și să mă spele. A, să-ți arăt o copilă de excepție. Scoase din mapă un plic cu fotografii, și-i întinse una căpitanului. E studentă la medicină. Drăguță și corectă-foc! Sper că n-o ai în evidență? Manuela o cheamă.

Dragomir rîse, făcînd semn cu mîna că n-o are. Și observă printre fotografii, una care i se părea cunoscută. Își aminti imediat de unde o știa: era femeia care intrase cu o seară în urmă în braserie și purta o blană de jder. Întrebă aproape plictisit:

— Asta cine-i? Mi se pare cunoscută!?

— A fost o mare slăbiciune a mea. Una Eva. Am iubit-o ca un prost, am sperat ca un prost... O mică bestie. Acum sînt cu studenta asta. Manuela! Poftim. Și Dragoste întinse o fotografie.

Dragomir îi urmărea pe italienii care se opriseră în hol și așteptau ascensorul. „Înseamnă că se odihnesc, băieții. Ar fi și cazul". Era aproape patru. Dragoste își împachetă fotografiile și bău vodca, tot dintr-o înghițitură, propunînd indispus:

— Hai mai bine să vorbim despre fotbal. Femeile îmi aduc amintiri care mă indispun...

— Pe mine mă indispune, în ultima vreme, fotbalul.

— Mă rog, se încruntă Dragoste. În cazul ăsta, eu beau ultima vodcă mică. Te superi?

— Te rog. Deşi e cam multişor . . .
— Nu e mult, Sandule. Pretutindeni nevoile cresc . . .
— Vezi să nu crească prea mult.
— Ce altceva să fac? Mă crezi, nu mă crezi, n-am plăcere mai mare decît să beau în tihnă o vodcă ori un coniac bun.
— Cînd îmi povesteşti ceva despre Eva?
— Despre Eva?! se miră Dragoste. Adică . . . Cum? De ce te interesează?!
— Aşa ca femeie. Îmi place . . .
— E bine tipa. Femeie rasată, zise Dragoste, cu nostalgie. Azi nu, că n-am chef, dar de mîine, oricînd doreşti. Nu te-aş sfătui însă . . . Te superi?
— De ce să mă supăr?
— Dacă-ţi dau un sfat cît se poate de prietenesc!?
— Deloc. Chiar te rog! Îmi faci un bine.
— Nu te ambala. Eva e o femeie periculoasă. Ascultă-mă bine, ştiu ce spun. Rişti. Nici nu-ţi dai seama cum îţi pierzi capul.
— N-ai nici o grijă, zîmbi trist Dragomir. Se ridică, îşi luă rămas bun de la amicul său şi ieşi. Aerul rece îl învioră. Înăuntru fusese cald şi i se făcuse somn. Convins că italienii se odihnesc, Dragomir se duse la braseria Macul roşu, unde, aşa cum bănuise, îl găsi pe Pericle, aplecat deasupra unui careu de cuvinte încrucişate.
— O să tîmpeşti într-o bună zi, spuse cu ciudă Dragomir. Mai lasă rebusurile alea . . .
— Exclus! Nu mă mai pot tîmpi. Deja sînt de-a binelea. Şi Pericle rîse cu poftă, scuturîndu-se tot.
— Să văd pipa, îi ceru Dragomir.
— De unde ştii?
— Eu?! Te-am şi văzut cu ea. Unde-i?!
Pericle scoase pipa, supus, din buzunarul hainei. O pipă

frumoasă, chinezească, nițel cam mare. Dragomir o cercetă atent, apoi i-o întinse, cerîndu-i:

— Aprinde-ți pipa, să te văd.

— Mi-e rușine, Sandule, se văietă Pericle, chichotind. Am impresia că tot localul se uită la mine. Zău, nu pot...

— N-o să se uite, o să te admire!

Pericle era ca un tonic pentru Dragomir. Își vîrî pipa în buzunar și închise rebusul.

— Am vorbit cu Mario, zise dezamăgit Pericle. Prostii, tot felul... Diseară, pe la nouă, pleacă la București.

— Diseară? repetă surprins căpitanul.

— Da. Nu le place să călătorească ziua. S-au plîns că-s prea multe căruțe, camioane, pe șosea, prea mulți bicicliști... Nu suportă drumurile aglomerate.

— Asta înseamnă că merg toată noaptea?!

— Da de unde! Dacă pleacă la nouă, dimineață la trei sînt acolo. March-ul lor merge ușor 170—180. Noaptea, pe șosele pustii, fac o medie orară de 140—150 cu mașina asta. Poimîine, sîmbătă, sau duminică se reîntorc. Vor să cumpere ceva Gerovital. M-au întrebat dacă n-am de vînzare. Mi se pare însă că Mario are acolo o femeie, o prietenă. Mario lucrează pentru o firmă și firma are ceva afaceri în România.

— Care firmă?

— Asta nu mai știu, fiindcă au evitat să vorbească despre ea.

*

Dragomir se întoarse la Metropol și constată că italienii erau încă sus. Cheia lipsea de la recepție. Intră în braserie și comandă doi mici și un grătar. Rupea bucățele mici dintr-o chiflă și le mînca cu sare. Într-un fel, se bucura că plecau italienii. Însemna că mai avea de su-

portat cinci ore de plictiseală. Chelnerul îi aduse grătarul şi mititeii. Achită imediat nota de plată. Mirosul mititeilor îi umplu gura cu apă. Abia înfulecă primul mititel şi, spre marea lui mîhnire, italienii se învîrteau pe lîngă maşină. Mario avea o valiză neagră, tip diplomat. Porni pe jos, singur, cu valiza în mînă, în timp ce Carlo se întorsese în hotel.

Dragomir lăsă grătarul în farfurie, îşi luă fîşul îmblănit din cuier şi porni în urma lui Mario. Se înnorase, adia un vînt rece, semn că undeva, departe, în munţi ninsese. Oraşul gemea de lume. Tonete cu mărfuri şi loz în plic încurcau şi mai mult drumul pietonilor pe trotuare. Dragomir rătăcea prin mulţime, atent să nu-l scape din ochi pe Mario, care părea să se plimbe fără un ţel. Zăbovea în faţa vitrinelor, de parcă nu mai văzuse niciodată asemenea prăvălii şi mărfuri, intră la Croco şi bău în picioare o cafea de doi lei, în timp ce Dragomir, răsfoia cărţi lîngă un stand, în faţa librăriei M. Eminescu. Mario traversă Piaţa Libertăţii, intră pe Fericirii, o ulicioară strîmtă şi puţin circulată, şi apoi ieşi în spatele cinematografului Republica. Într-o vitrină prăfuită, era afişul programului filmelor. Mario căuta parcă să-şi aleagă un film. În fine, se hotărî şi se amestecă, dispăru în mulţimea care aştepta să intre la cinematograf de la ora 18,30. Căpitanul îl zări pe italian aproape de uşa ce dădea în hol. Se uită împrejur: nici o altă mutră cunoscută. Îl mira un lucru: Mario aştepta docil, nu-şi cumpără bilet, nici nu căută unul de ocazie. Însemna că-l avea! De unde? Doar el îl urmărise clipă de clipă, încă de cînd intrase în oraş! Dragomir se deplasă uşor spre cealaltă intrare şi-l lăsă pe Mario în faţa lui, să-l aibă mereu sub priviri. „Dacă intră la film? Ce fac? Stau aici ca un prost?“ Se uită pe afişier şi citi titlul filmului care rula: „Piedone, comisarul fără armă“. „Uite, un film poliţist pe care

ar trebui să-l văd. E doar în branşa mea. Poate-poate învăţ ceva". În clipa aceea, figura unei femei îi reţinu atenţia: purta o haină scumpă, din piele de culoarea miezului de nucă; cînd se întoarse spre el, Dragomir o recunoscu imediat. „Aseară, avea blană de jder, îşi aminti el. Eva! Dubioasă făptura asta, atît de elegantă. În definitiv, eu mă ocup de Mario, ce am cu ea?" îşi reproşă şi se întoarse, în clipa în care italianul intra în hol. Nu se putea hotărî: să intre sau nu. O căută pe Eva: probabil intrase şi ea. Era curios să vadă cu cine s-a dus la film, cine o curta, căci acel „cineva" avea cam mulţi bani. Dilema lui luă sfîrşit, cînd o tînără cu un batic mov şi un chip de om suferind, îi oferi un bilet. Dragomir îl cumpără şi intră în sală. Se stinseră luminile. Abia îşi găsi locul prin întuneric. După jurnal, în pauză, în timp ce întîrziaţii năvăleau în sală, îl descoperi pe Mario în spate, în penultimul rînd. „Ce surpriză!" În acelaşi moment, observă lîngă Mario în stînga lui, pe Eva. Mario căsca şi privea aiurea, pe pereţi. Eva îşi ondula nişte cîrlionţi şi părea tristă şi pustie.

După film, uitînd de Piedone care-l amuzase, Dragomir se întoarse la Mario al lui! Italianul se îndrepta fără grabă spre uşă, mai căsca încă, îşi încheia nasturii pardesiului de gabardină albastră, ţinînd în mîna stîngă valiza. Era întuneric şi frig. Mario porni grăbit spre centru. Evită mica stradă a Fericirii, ieşi în bulevard, ajunse în Piaţa Libertăţii şi de acolo la Metropol. Urcă direct în hotel, în timp ce Dragomir vorbea cu un prieten în faţa braseriei. Zece minute mai tîrziu, italienii coborau cu o sacoşă, un mic geamantan şi valiza neagră a lui Mario. Aruncară pur şi simplu lucrurile la întîmplare, pe bancheta din spate a maşinii şi se îndepărtară cu mare zgomot. Dragomir alergă la Dacia lui, porni motorul

și se repezi după italieni. Aceștia ieșiră în bulevard și se pierdură printre mașini. Dragomir accelera neconvins, depăși un autobuz, intră pe galben într-o intersecție și abia atunci observă March-ul în croazieră suplă, lină, înscriindu-se pe șoseaua spre București. Ieșiră din oraș și cînd ajunseră pe porțiunea dreaptă, italienii se pierdură în noapte. Dacia parcă stătea pe loc. Dragomir își continuă drumul cu 90 pe oră, atent să vadă dacă nu cumva Mario și Carlo s-au oprit în vreo parcare, să se întîlnească în liniște cu cineva. Cunoștea acest șiretlic și voia să se convingă, că n-a fost fentat. Abia după 40 de kilometri, întoarse și porni înapoi, obosit și dezamăgit. Era zece fără un sfert.

V

A doua zi, vineri dimineața, căpitanul Dragomir, înviorat și odihnit, bătea la ușa șefului său, colonelul Ioan Albu. Purta un sacou gri-închis, cu fine dungi mai deschise, o helancă albă și pantaloni gri-petrol.

— Ei ce noutăți ai, Dragomire? întrebă colonelul, cu un aer de veselie prefăcută, rezemîndu-se de biroul lui masiv, din lemn de nuc.

— Se zice, că savanții noștri experimentează un soi de porumb pitic, tovarășe colonel. Porumbul ăsta crește doar optzeci de centimetri. Dar e excelent!

— De ce? întrebă de formă colonelul, căci înțelesese imediat că e vorba de un banc.

— Să-l poată culege copiii, spuse căpitanul și nu îndrăzni să rîdă.

Colonelul rîse, apoi reflectă serios:

— La bancuri nu te întrece nimeni! Dacă aş şti undeva un concurs, te-aş trimite, cred că ai lua un premiu!

— N-ar fi rău, mai ales că în viaţa mea n-am luat un premiu. Nici chiar aici, la serviciu!

— Fiindcă nu meriţi, glumi colonelul.

— Evident. Şi nici n-am funcţie . . .

— De ce nu te-ai făcut actor, Dragomire! Tu trebuia să te faci, nu Palade! Erai o vedetă acum!

— Nu, nu era de mine actoria. Şi ştiţi de ce? Nu suport să mi se sufle ceea ce am de spus!

— Gata cu bancurile, îl întrerupse colonelul, ocupîndu-şi scaunul din spatele biroului din lemn de nuc. Ce noutăţi ai?

— Deocamdată, nu ştiu ce să vă spun. Nu pare a fi un caz, nu se conturează nişte fapte . . .

— Pe ce te bazezi?

— Mario şi Carlo trec drept oameni liniştiţi, serioşi, fără gînduri rele, nu prea veseli, aşa cum le e firea şi nici prea gagicari. Două zile, cît m-am ţinut umbră de ei, n-am sesizat nici un gest ciudat, nici o intenţie, nici o întîlnire cît de cît bătătoare la ochi.

— La toate acestea, îţi răspund cu o vorbă a ta: poate tocmai cuminţenia lor e dubioasă.

— Bine, dar aşa acceptăm că, pe lumea asta, nu mai sînt şi oameni cuminţi, corecţi, cu un cuvînt cinstiţi? Înseamnă că pe toţi care sînt astfel, să-i suspectăm tocmai pentru că sînt cinstiţi?

— Nu ştiu dacă sînt cinstiţi. Vreau să ne convingem, şi eu şi dumneata, dar pe baza unor argumente. Ai asemenea argumente?!

— Deocamdată, nu. Două lucruri nu mi se par la locul lor. Primul: ieri la prînz, la ora două fix, Mario s-a uitat de două ori la ceasul de pe mînă şi a coborît la un WC public. Mi s-a părut bizar gestul. Ce om se uită

la ceas, și încă de două ori cînd vrea să se ducă la WC? O să vi se pară stupidă, puerilă observația mea, dar mă întreb dacă nu s-a întîlnit acolo, fie și pentru un minut doar, cu cineva?!

— Tot ce se poate. În cazul ăsta, am fi naivi să credem că dumnealor se duc acasă, la unul de-ai noștri, ziua, în amiaza mare, și fac un schimb de contrabandă. Vor lucra și ei cît se poate de acoperit, de precaut. Oricum nu e bine să pleci de la ideea că ai în față niște infractori de duzină. Altceva?!

— Mario s-a dus la un film, „Piedone, comisarul fără armă".

— Nu văd de ce te miră? Voia omul să-și omoare timpul!

— Nu, nu, e ceva neclar pentru mine. I-am urmărit pe italieni încă dinainte de a intra în oraș. Nu i-am scăpat din priviri. Ei bine, Mario nu și-a cumpărat bilet la film. L-a avut! S-a dus cu el. De unde a avut biletul?

— Ei vezi, dacă ești băiat deștept o să afli. O să aflăm. Acum unde sînt?

— La București.

— De unde știi?

— Mi-a spus un amic care a băut cu ei o cafea!

— În cazul ăsta, află că băieții n-au spus adevărul, zîmbi ca un om care știe multe, colonelul. Au cam mințit. Nu joacă pe față, ci acoperit.

— În ce privință?

— Nu sînt la București, ci la L. Mario are acolo o prietenă pe care noi am lăsat-o în pace, tocmai pentru ca să nu-i stricăm culcușul. Unul din culcușurile lui! Îl ținem și acolo sub observație!

— E o ipoteză?

— Nu. O probă! Arătă spre telefon: am fost anunțat imediat! Tu crezi că te chinui singur?! Te ajutăm și noi,

din umbră. Nu știu de ce, dar am impresia că italienii ăștia pun la cale ceva urît de tot. De data aceasta, se pare că avem de-a face cu niște clienți foarte rafinați.

— Á propos, ce caută la Fabrica de încălțăminte?

— Știm și asta. Vezi, se adună lucrurile de pe acum. Ei vin lunar la Fabrica de încălțăminte și preiau marfa. S-ar zice că-s specialiști. Preiau marfa, uneori asistă la îmbarcare în vagon și pe urmă își văd de treburi! Ce treburi? Nu știm. Prezența lor aici e încă perfect motivată. În spatele ei, băieții se pare că vor să facă niște afaceri. Femeia care mi-a dat telefon, trebuie să fie o fostă prietenă a lui Mario, acum abandonată. În durerea și în ura ei, vrînd să se răzbune probabil, mi-a dat telefon. Auzise cîndva pe Mario vorbind cu un alt italian și în italină ceva despre stupefiante, despre morfină. Am vrut să discut mai mult cu autoarea sesizării, dar a închis telefonul.

— N-a mai revenit?

— Nu.

— Și dacă totul nu e decît o farsă prostească?!

— O să ne lămurim. Dar dacă, totuși, e vorba de contrabandă? Dacă, tovarășe căpitan?

Se priviră în tăcere. Colonelul răsfoi niște hîrtii, apoi preciză:

— Îi vom urmări în continuare. Aș vrea să-i lăsăm să-și facă jocul, să descoperim cu cine intră în contact, cine sînt indivizii, conorășenii noștri, care se ocupă de asemenea afaceri. Trebuie să prindem gașca, dacă e gașcă, și în flagrant delict. Altfel nu ține!

— De unde știu cînd revin?

— Voi afla și te voi anunța la timp. În orice caz, mîine dimineață trebuie să fie la fabrică. Vor prelua marfa. Probabil că se vor întoarce diseară . . .

— Dacă nu-l lasă prietena pe Mario?!

— Oricum, dimineață va veni.

— Știți ce mă gîndesc, tovarășe colonel? Dacă ei se întîlnesc cu omul de afaceri chiar în fabrică?

— Îi supraveghem și acolo! De ce te miri? Ți-am spus doar că nu ești singur pe frontul acesta invizibil!

Căpitanul surîse mulțumit.

VI

Eva sună de trei ori, lung, apoi încă de două ori scurt și așteptă. Abia într-un tîrziu, se auziră pași leneși în vestibul. Tedy, în halat de baie, cu părul încîlcit, apăru în prag.

— Te rog să mă ascuzi, eram în baie. Închise ușa și o conduse în camera aceea mare, ovală, cu mobile stil, vechi și greoaie, cu un pian sub ferestre. O sărută cu voluptate, lung, apoi, convins că i-a făcut o plăcere și un favor, că a fost cald cu ea, o rugă binevoitor:

— Pregătește o cafea, te rog. Am și pus apă în ibric, iar ibricul pe sobă. Mă duc să mă aranjez puțin.

Eva se îndreptă spre bucătărie nemulțumită. Crezuse că Tedy o va întreba de îndată, ce a fost, cum a mers afacerea? Și el, calm și dezinteresat, se pieptăna. „E tare, știe ce vrea, e bărbat — gîndea femeia, făcînd mare flacăra aragazului. Își aranjă părul într-o oglindă prinsă într-o ramă din fier forjat, își umezi buzele și-și smulse un fir rebel dintr-o sprînceană. „Sînt o femeie foarte bine, orice s-ar spune“, constată ea, admirîndu-se în oglindă. Apoi, se posomorî. Oftă. În ultima vreme, Tedy era, totuși, cam rece, cam distant cu ea. Sigur din cauza afacerii. Dar Eva simțea că răceala bărbatului nu se

datora numai afacerii; ceva se petrecea cu el, ceva se schimba sau se schimbase în el. Își alungă aceste gînduri și duse cafeaua în sufragerie. Tedy o aștepta impasibil, într-o cămașă cam prea tinerească, de un albastru tare, bine pudrat, îmbrăcat în halatul vișiniu. Zîmbi rece, de formă, cînd o văzu, scoase din buzunarul halatului un plic și i-l întinse. Eva îl desfăcu neconvinsă, mirată, scoase o broșă din aur, un trifoi în patru foi.

— Ce surpriză!

— Moș Crăciun a venit mai devreme, zise Tedy, tolănindu-se mîndru în fotoliu. Nu voiam să ți-o dau, dar, pur și simplu, nu m-am putut abține.

Eva se așeză în brațele lui și-l strînse pătimașă, fericită, că totuși Tedy o iubea. O iubea mult. Acum era convinsă!

— Nu mă întrebi cum a mers, ieri? Nu ești curios să știi ce-am făcut?

— Niciodată nu mă grăbesc. În al doilea rînd, am fost convins că va merge bine, fiindcă așa am planificat și organizat totul. Așa încît nu văd de ce ar fi nevoie să te întreb.

— Și totuși n-a prea mers!

— De ce?!

— Am procedat exact cum mi-ai spus, totul a decurs perfect, chiar mult mai simplu decît mă așteptam, dar „ceva“ a lipsit în cele din urmă: marfa! Eva tăcu, se ridică din brațele bărbatului, așteptînd ca el să-i pună tot felul de întrebări. Și pentru că el rămase indiferent, ca și cum n-ar fi auzit, continuă:

— Horia Duca n-a putut aduce marfa. Omul care i-o promisese, zicea el, nu s-a ținut de cuvînt.

Tedy își turnă whisky și cu paharul acela înalt, nelipsit din mîna lui, începu să se plimbe, trădînd o ușoară nervozitate.

— De unde ai vorbit cu el la telefon?

— Dintr-o cabină aflată pe trotuar, pe Calea „Gh. Lazăr". Aşa cum ne-am înţeles.

— Atunci ţi-a spus că n-are marfa?

— Nu. A acceptat întîlnirea, a promis că vine, a şi venit, i-am dat biletul, iar înăuntru, în cinematograf, în timpul filmului, mi-a spus că n-a putut aduce nimic. Omul de încredere nu i-a dat marfa conform înţelegerii lor.

— Şi cu italianul? Cum te-ai descurcat?

— Simplu: nu i-am răspuns la parolă.

— Ai procedat perfect. Pînă aici mi-ai plăcut. Dar, de acum începe greul, zîmbi Tedy cu subînţeles. Altceva nu ţi-a mai spus Horia Duca?

— Ba da. A promis că, oricum, mîine, sîmbătă, îmi va da o cutie! Trebuie azi să-i dau un telefon şi să-l întreb, să-mi confirme dacă o are sau nu.

— Du-te şi dă-i!

— Nu e prea devreme?!

— Nu. Să ştim una şi bună. Tedy părea să nu mai aibă răbdare. Ştii, am un dispreţ total pentru oamenii care nu se ţin de cuvînt. Eu, dacă spun un lucru, îl duc la bun sfîrşit, de ştiu bine că trec prin foc. În general, cu oameni din ăştia, nu discut a doua oară!

— Cum crezi. Dacă vrei, putem renunţa. M-am înţeles cu Horia Duca, să ne vedem mîine la aceeaşi oră, la acelaşi film.

— Du-te şi dă-i telefon, să vedem dacă are marfa sau nu.

Eva ieşi în vestibul. Tedy rămase în sufragerie. Îl enerva un lucru: visase noaptea apă mare, murdară, parcă era inundaţie şi el urca, fugea pe un deal şi apa tot creştea în urma lui. Şi mai visase copii, ceea ce — pentru el — era tot un semn rău. Nu-i plăceau visele, mai ales

cele rău-prevestitoare. Ar fi vrut să pună punct afacerii, dar, pe de o parte, îi tentau banii, pe de alta, propriul său orgoliu nu-l lăsa să renunțe. Cînd se întoarse Eva, o întrebă cu oarecare răutate:

— Ce zice gură-cască?

— Are marfa. E la el!

Tedy nu știu ce să răspundă. Ezită. I-ar fi părut bine dacă răspunsul ar fi fost negativ. Nu se simțea în apele lui. Scîrbit de băuturile străine, ce i se păreau prea parfumate, destupă o sticlă de țuică de prune; era o țuică galbenă, curată, ca uleiul, ținută într-un butoi din lemn de dud. Își turnă în pahar și bău o înghițitură.

— Tu nu vrei, Evi? Nu guști un pic? E cam tare ... Țuică tare, curată.

— Nu beau dimineața, mă zăpăcește.

— Știi ce, te duci, te întîlnești cu Horia Duca, dar nu la film! Decorul trebuie schimbat! Mîine e sîmbătă. Vă duceți la meci ...

— Pe frigul ăsta?

— Ți-am cumpărat blană, scumpo, n-o să îngheți. Înțelese că a fost dur și regretă. Încercă să se corecteze, fără însă să pară slab. Pentru tine, pentru siguranța și liniștea ta și a mea, te rog să procedezi astfel. Te duci la meci, stai o jumătate de oră, pînă la pauză, faci schimbul ...

— Ai putea vorbi mai frumos, Tedy, îi reproșă Eva.

— Draga mea, tu știi foarte bine că sînt un om dintr-o bucată. Nu-mi șade bine maimuțăreala, copilăriile. Recunosc, am o fire dură, dar nu rea! Sînt un om decis, sobru, energic. Te rog ia-mă așa cum sînt.

— Bine, Tedy, spuse femeia învinsă, rezemîndu-se de umărul lui.

Îi netezi părul pe tîmple, ca un copil care regretă că și-a supărat părintele.

— Mă simt, uneori, atît de singură, se plînse Eva.

— Şi eu! Tocmai, de aceea, sînt foarte dur, necruţător, ambiţios. Dacă nu aveam aceste calităţi, n-aş fi aici unde sînt acum.

— Şi cu italienii cum fac? întrebă Eva, în timp ce el goli ţuica din pahar.

— Asta e partea cea mai grea, cea mai periculoasă. În ce te priveşte, la opt, mîine seară, te duci la biserica Sfîntul Mihail. Aia ungurească, romano-catolică, din spatele Telefoanelor. Sînt mai multe altare pe margini, sub nişte arcade de piatră. Al doilea pe stînga e al Sfîntului Anton. Te duci acolo şi îngenunchezi într-o bancă. Te rogi cu evlavie, te gîndeşti la mine, transpusă, pînă vine Mario. Se va aşeza lîngă tine. Laşi punga lîngă el şi pleci. Va fi lume multă, ne aflăm doar în preajma Crăciunului. N-o să ştie nici Dumnezeu, nici Sfîntul Anton ce aţi făcut voi acolo.

— Prorocule! Vorbeşti ca din biblie!

— Principalul e ca tu să crezi şi să faci exact aşa cum ţi-am spus.

Tedy deschise ferestrele. Un aer rece, proaspăt, inundă încăperea. Respiră adînc. Eva îşi cuprinse umerii, îngîndurată şi se depărtă de fereastră. Întrebă cu glas blînd, familiar:

— Ce face mama?

Tedy tresări. O clipă rămase nemişcat, cu privirea mută, afară, în grădina pustie, apoi vorbi calm, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, deşi faptul că ea spusese „mama" îl enervase, îl deranjase mai mult decît ar fi crezut:

— Ce să-ţi spun? Se chinuie. Se chinuie îngrozitor. Speră în acelaşi timp: speră să se facă bine. Crede că e vorba de reumatism, că de la el vin durerile . . . În asemenea boli, singura alinare e minciuna.

— Cîţi ani are?

— 78. Abia aşteaptă să treacă iarna, să vie primăvara şi vara, cînd va fi cald. „Atunci, o să mă simt bine, o să mă vindec" — aşa îmi zicea ieri seară. Doamne cu cît curaj speră, sărmana. Toată noaptea am stat lîngă ea... Are dureri mari, insuportabile... După ce mă întorc de la ea, cîteva zile nu-s bun de nimic. De asta sînt acum prea nervos, prea rău, prea fără răbdare. Se apropie de femeie, o strînse la piept cu delicateţe şi căldură, de parcă ar fi vrut să-şi ceară iertare.

— Aş vrea să merg şi eu s-o cunosc pe mama, zise Eva. Aş putea sta cu ea din cînd în cînd...

— Sînt atît de singur, şopti el îndurerat în părul ei blond.

VII

— Tot, aici? întrebă Pericle şi vru să rîdă, căci îl găsi pentru a treia oară în ziua aceea pe Dragomir în braseria Metropol, dar se opri şi se apropie în vîrful picioarelor ruşinat şi atent, căci prietenul său îl fixase cu o privire rece, cerîndu-i parcă linişte şi discreţie. Mă ierţi, zise Pericle, aşezîndu-se pocăit pe scaun.

— Ce să fac cu tine?! N-am încotro: te iert.

Pericle se ridică uşor şi întrebă în şoaptă:

— Tot pe „ei" îi veghezi?

— Ai mai vorbit ceva cu ei?

— Nu. I-am văzut doar, din cofetăria „Violeta".

— Şi tu? Pericle mimă rîsul; rîse oarecum în el, nu se auzi nici un zgomot, doar chipul lui se înroşi violent.

— O să leşini, dracului de-atîta rîs, îl mustră căpitanul.

— Mai bine de rîs, decît de aşteptare, ca tine.

Pericle mimă din nou rîsul acela mut; Dragomir nu se putu abţine şi rîse şi el.

— Te-a cam minţit Mario, Pericle.

— Pe mine? Nu înţeleg!

— Ţi-au spus că se duc la Bucureşti.

— Absolut.

— De fapt, s-au dus în altă parte! Cam ticăloşi băieţii şi nesinceri cu tine.

Pericle se încruntă. Se scărpină după ureche, ca un elev care nu ştie lecţia, îşi ceru scuze un moment şi ieşi din braserie. Dragomir bău în linişte ultimul pahar de Pepsi, simţind că a ajuns la capătul răbdării. De dimineaţă, se învîrtise mereu în jurul complexului Metropol — hotel, braserie şi restaurant — pîndind, aşteptînd, înţepenind pe scaune, amestecînd cafeaua cu Pepsi, cu Porto, cu sirop de portocale şi cu apă minerală. Îi blestema în gînd pe italieni, cînd se întoarse Pericle, cu mîinile în sus, ca şi cum s-ar preda, imitîndu-l vag pe Colombo.

— Aşa e: m-au minţit! Am verificat. Ai dreptate. Mincinoşii . . .

— Cum?!

— Eu am obiceiul să mă uit la maşini şi la femei mai atent şi cît mai amănunţit. Data trecută, cînd am admirat bordul maşinii lor, am citit, aşa din curiozitate, kilometrajul. Aveau 124.610 kilometri! Acum au 124.814! Înseamnă că au fost undeva mult mai aproape. M-au trombonit, cezarii! Nu zău, Dragomire.

— Nu-ţi vine să crezi?

— Dacă e aşa, dă-mi voie să-ţi dau un sfat: apucă-te de cuvinte încrucişate! O să-ţi treacă timpul mai uşor.

— Zici tu ceva, oftă plictisit Dragomir.

— Maigret, zise Pericle cu o voce guturală și scoase pipa. Îndesă tutun și o aprinse tacticos. Îl învălui un fum subțire, străveziu.

Dragomir auzi vocile italienilor stridente, gălăgioase. Lăsă o hîrtie de cinci lei pe masă, îl rugă pe Pericle să plătească un Pepsi, își luă fîșul îmblănit și ieși din braserie, evitînd holul, direct afară, pe terasă. Luminile nu se aprinseseră. Un întuneric dens și rece învăluia orașul. Pe bulevard, farurile mașinilor spărgeau violent întunericul; șoferii se orbeau între ei. Își încheie haina. Căldura din braserie îl moleșise, iar acum îi era frig. Apăru Mario, singur. Purta același pardesiu albastru și un fular galben, pufos. N-avea nimic în mîini. Se uită la ceas, ca un om care se duce la o întîlnire. Dragomir își privi și el ceasul: era șapte și jumătate. Îi convenea întunericul căci îl apăra, dar, în același timp, îl apăra și pe Mario. Pe bulevard, Mario se opri lîngă o tonetă și luă cîteva lozuri în plic. „Vrea pe deasupra și lozul cel mare" — gîndi Dragomir, căutînd ceva, de formă evident, într-o vitrină. Privind atent tresări: văzu furouri, sutiene, lenjerie pentru femei. Stînjenit, se mută la vitrina următoare, în timp ce italianul rupea al treilea loz. Își aminti brusc de Melania, de promisiunea că o va căuta. Cînd? În loc să-i facă vizita promisă, el aștepta, așa în neștire. Nici nu știa bine ce. Uneori, înjura în gînd, convins că toată povestea nu va fi, pînă la urmă, decît o farsă, o alergătură și o pierdere de vreme. Mario pleacă. La zece metri în urma lui, căpitanul. Dintr-un chioșc de ziare, Mario cumpără L'Unita, îl împături și-l puse în buzunarul dinăuntru al pardesiului. Intră în Librăria Universității și, asemenea unui client vechi, se duse direct la standul cu dicționare, ceru un bon, trecu pe la casă, se întoarse și primi un dicționar

italian-român. În acest timp, Dragomir răsfoia o carte: „Spioni celebri". Închise cartea şi rămase la capitolul său de viaţă. Mario ieşi în Bulevardul Muncii şi se apropia de telefoane. „Aici o să mă ducă iar", oftă Dragomir. Şi spre surprinderea lui, Mario ocoli telefoanele, coti pe Intrarea Doamnei şi ajunse în faţa bisericii Sfîntul Mihail. Se căută în buzunare şi după ce aruncă cîţiva bănuţi intră în biserică. Dragomir ezită cîteva clipe, apoi intră şi el. Biserica era plină. Un fum de tămîie plutea în aer. Orga se auzea solemnă şi încet, ca o chemare blîndă, venită de departe. Slujeau cinci preoţi. Mario se duse în faţă, făcîndu-şi loc anevoie. El îl urmă. Rămase şi mai mirat, cînd Mario îngenunche în banca din faţa unui mic altar, pe pereţii căruia atîrnau plăci de mulţumire, din marmură, pe care era scris ceva în limba maghiară cu litere aurii. Italianul părea că se roagă cu o impresionantă căldură. Căpitanul aştepta, privind biserica în care se afla pentru a doua oară. Deodată, lumea începu să cînte, acompaniind orga. Transpus, Mario se ruga cu mîinile împreunate, cu fruntea plecată, smerită. În bănci, era o întreagă şi tulburătoare lume de bătrîne şi bătrîni, albiţi de ani, palizi, doar nişte umbre vii a fiinţelor de odinioară. Unii păreau că dorm; aveau ochii închişi, buzele strînse, chipul inert. Alţii cîntau fără voce. Mîinile lor noduroase, străvezii, cu inele mari din aur, se odihneau grele pe genunchi, ori pe spătarul băncilor din faţa lor, pe care se aflau şi cărţi de rugăciuni. De lîngă Mario, se ridică o femeie care se apropie de micul altar şi puse ceva bănuţi într-o cutie metalică; îşi făcu apoi mai multe cruci şi se îndreptă spre uşă. Era Eva, femeia cu blană de jder! Purta acum pantaloni, un palton negru şi o perucă brunetă. Dragomir rămase şi surprins şi intrigat: a doua oară cînd femeia stătuse lîngă Mario, nu-şi vorbiseră e adevărat, dar coincidenţa aceasta

prea bătea la ochi. Hotărî să aibă în vedere pe misterioasa femeie. Rămase în biserică, așteptînd, evlavios, ca Mario să-și termine ruga lui fierbinte, ce părea să dea în clocot. Credincioșii din sfîntul lăcaș cîntau cu bucurie și pioșenie. Dragomir nu înțelegea nici un cuvînt. Ar fi vrut să știe cuvintele melodiei bisericești, dar nu pricepea o iotă. Îi privi din nou tulburat pe bătrînii din bănci. Își descheie haina îmblănită; pe frunte îi apăruseră mici broboane de sudoare. Mario se ridică isprăvindu-și ruga și porni spre ieșire. Dragomir nu putea crede ceea ce vedea: italianul avea în mînă o pungă din material plastic. Îl urmărise de la hotel clipă de clipă; italianul venise în mod cert fără pungă și nici n-o cumpărase pe drum. Și totuși, o avea! De unde? Mario mergea plictisit, aproape jucîndu-se cu punga. Intră într-un magazin de artizanat și cumpără o farfurie din tablă, cu motive populare încrustate pe ea și o scrumieră din fier forjat. Obiectele împachetate le puse în pungă și își continuă nestingherit și apatic drumul spre hotel. „În orice caz, trebuie să-l anunț pe șef. Trebuie să mă consult, să vedem ce măsuri luăm. Oricum Mario trece pe la vamă. S-ar putea însă, așa cum mi s-a întîmplat și mie, să aibă și el o surpriză mult mai devreme". Mario dispăru brusc printr-un pasaj dintre un bloc de locuințe și un magazin alimentar. Dragomir iuți pasul și se opri în colțul pasajului; nu cunoștea locul. Intră în pasaj. Nici urmă de Mario. Să fi intrat în bloc? Pe scări era întuneric. Dragomir făcu vreo zece pași; acolo se afla un alt pasaj care dădea într-o străduță mică, laterală. Se pomeni față în față cu Mario. Italianul venea calm în impecabilul său pardesiu de gabardină albastră, cu fularul galben ridicat pînă sub bărbie. Dragomir simți că i se înmoaie genunchii. Privi în direcția de unde se

întorsese italianul, dar nu desluşi nimic în mulţimea de oameni care intra şi ieşea din magazinul alimentar. Se întoarse buimac, după italianul care nu mai avea punga! O dăduse cuiva, rapid. Cui?! „Jocul" pungii trăda indiscutabil o afacere. Mario se îndrepta liniştit şi indiferent spre hotel. Intră în restaurantul Metropol cu un aer cît se poate de calm,de firesc, se aşeză la o masă şi comandă ceva unui ospătar. Dragomir, cocoţat pe un scaun înalt, la bar, încurcat şi supărat, ceru o vodcă mare. Bău lacom, ca un om căruia nu i-a izbutit ceea ce-şi propusese. „Trebuia să ridic vălul de pe chipul Evei. Să aflu cine e Eva, care e viaţa ei oficială şi particulară, de unde se trage eleganţa ei. Pe urmă, Mario! Hotărît lucru, italianul nu vine la noi cu lucruri curate. Acestea ar fi două fire de la care se poate începe depănarea ghemului. Ca la teatru, ca într-o piesă: primele personaje — Eva şi Mario — au intrat în scenă. Cu ce gînduri? Într-o piesă ştim mai uşor şi mai repede. În viaţă . . ." Îşi aduse aminte de colonel. Să-i telefoneze, dar unde? Îşi muşcă buzele încurcat. Era nouă şi douăzeci. O oră total incomodă. Colonelul nu putea fi nici acasă, nici la birou. Şi la urma urmei, ce să-i spună? „Că am lucrat ca un mucos, pierzînd clipa cea mai importantă? O să-i raportez mîine, la prima oră, totul". Trecu în braserie posomorît, reproşîndu-şi lipsa de profesionalism. „Da, de profesionalism! repeta el intrigat. Dacă aş fi fost mare, ştiam acum unde e punga". Îi pieri şi pofta de mîncare, astfel că se mulţumi să comande doar un caş pané şi încă o vodcă mică. După mai bine de jumătate de ceas, un chelner tînăr, care nu-l cunoştea, îi spuse în scîrbă că nu mai are bucătăria caş. Dragomir se enervă, plăti vodca şi plecă la Continental. Era sătul pînă peste cap de locul unde zăcuse trei zile. Găsi caş pané şi ceru o porţie. Singur la o masă retrasă, urmărea perechile dansînd un

tangou. Un tangou sentimental: Esperanța. Îl învălui o ușoară nostalgie, poate chiar tristețe. Și se întrebă mîhnit: — „N-aș putea dansa și eu, aici, cu Melania?! E doar sîmbătă seara!?“

*

Era ora unu și nu putea adormi. De un ceas și jumătate, se învîrtea în pat, chinuit de întrebări, nemulțumit. Îl enervau și vecinii de la etaj, care aveau o petrecere și lăsau sonorul unui magnetofon prea tare deschis. Aștepta să se termine petrecerea. Și spre marea lui mulțumire, se mută toată gălăgia în hol, apoi niște tropote zguduiră scările, împrăștiind un zgomot violent în tot blocul, semn că invitații plecau. Se strînse sub plapumă și încercă să doarmă. Dar, în liniștea adîncă ce urmă, începu să se audă, de la o vreme, vîntul zgîlțîind tabla unui burlan rupt. Apoi, sună și telefonul. Căpitanul aruncă plapuma jos și se duse furios la telefon. Ridică și auzi în receptor o voce subțire, metalică, înspăimîntată, chemîndu-l: „ — Sandule, coboară imediat jos! Lucruri importante. Te caut de două ore“. „ — Ce vrei mă, Pericle?“ Dragomir vru să-l înjure și să-i trîntească telefonul în nas. Se răzgîndi. „ — Cum o să cobor, mă băiatule?!“ „ — Trebuie, trebuie, am vești“ insistă Pericle. „Știi ce, urcă tu. Știi unde stau?“ Telefonul se închise brusc. Dragomir îmbrăcă un halat, strînse de pe jos plapuma și perna, le puse în pat și aprinse lumina. Așteptă pe marginea patului. Aduse două păhărele și o sticlă pe fundul căreia mai erau două degete de coniac chinezesc. Auzi pași pe scări, se duse și deschise. Pericle abia respira. Își dezbrăcă paltonul și-și frecă mîinile, explicînd:

— De trei, de patru ceasuri te caut!

— Am fost la Metropol!

— Ştiu, am venit, la cîteva minute după ce ai plecat. Te-am căutat la Timiş, la Café-bar, la Belvedere, la toate cafenelele mai mari.

— Noroc, închină Dragomir. Încălzeşte-te. Dacă nu ştii unde să mă cauţi! La Continental nu te-ai gîndit, ai! Nu-ţi era în drum?!

— Auzi, să vezi ce-am făcut. Am dat peste maimuţoiul de Carlo, rînji Pericle. Ne-am plimbat vreo jumătate de oră, l-am chemat la o cafea şi m-a refuzat. I-am spus că mi-e frig şi l-am lăsat. Vorba vine! Mi-am pus pipa în gură, ca Maigret — şi începu să se joace cu ea — şi m-am luat după el. M-a purtat vreo oră. Părea că umblă aşa, în prostie . . . Către ora nouă, am ajuns undeva, pe o străduţă, lîngă complexul Hermes. Acolo s-a întîlnit cu doi italieni, care stăteau pe trotuar lîngă o maşină nemaipomenită. Aştepta ceva.

— O clipă, Pericle, Hermes unde vine?

— Din Calea Ardealului, se ajunge la el printr-un pasaj.

Dragomir se ridică şi se plimbă prin cameră. Nu-i venea să creadă. Aproape că se uita cu ură la Pericle. Ştia mai mult decît el!

— Ce s-a întîmplat? se opri cocoşatul.

— Nimic. Te ascult.

— Ei, tocmai voiam să plec, să-i las în plata domnului, cînd, Carlo s-a dus în faţa magazinului. Eu, ca Mario a trecut pe lîngă mine, i-a dat o pungă de nylon lui Carlo, aşa în trecere şi-a făcut cale întoarsă. A ieşit scaiul, după el. Am stat după o tonetă. Şi ce-am văzut? prin pasajul pe care venise. Asta-i!

— Şi Carlo cu punga?!

— A ieşit în străduţă şi-a dat-o italienilor care aşteptau în maşină. Au pornit apoi în goană pe şosea spre Bulevardul „6 Martie".

— Carlo?
— A luat un getax. Şi eu troleibuzul, o staţie, rîse Pericle.
Dragomir îl privea abătut, întristat. Pericle gustă coniacul, apoi îl goli, convins că va mai bea unul. Coniacul chinezesc era fin, plăcut.
— Bulevardul „6 Martie", bolborosi Dragomir cuvintele, plimbîndu-se prin faţa ferestrei.
— Ce tot spui, Sandule?
— Pe dracu. Nu mai spun nimic.
— Eşti supărat pe mine cumva?
— Pe tine, de ce pe tine? Îi umplu păhărelul.
— Nu mai pune, că-l beau!
— Ce-ai discutat cu Carlo?
— Banalităţi. Despre femei, despre maşini, despre cai . . .
— Nu ţi-a oferit nimic de vînzare?
— Nu. L-am întrebat dacă n-are ceva . . . Italianul s-a strîmbat şi mi-a declarat rece că nu se ocupă cu fleacuri. I-am propus pe urmă, să facem un schimb de timbre, explicîndu-i că eu sînt filatelist şi că ar putea avea şi el avantaje mari. A strîmbat iar din nas.
— Cînd pleacă?
— Dimineaţă. Cel puţin aşa mi-a spus. Crezi că m-au minţit iar?
— Poţi să ştii? Ăştia te pot minţi la fiecare pas.
Pericle ciocni, deşi Dragomir nu puse mîna pe pahar, şi bău. Apoi ceru şi puţin sifon sau apă minerală. Dragomir aduse o sticlă de Borsec şi un pahar. Îi turnă apă indispus.
— Hei, Sandule, îl bătu Pericle cu palma pe umăr, aveau italienii o maşină formidabilă. O nebunie. Un Fiat 131 Mirafiori, tip 1975. Ţi-am spus: la femei şi

la mașini mă pricep și mă uit așa, aș putea zice pervers chiar. Un Fiat tot de Roma, numărul 621013.

— Ce culoare?

— Vișinie. O limuzină de toată splendoarea, linie, suplețe... Sandule, am și eu o rugăminte. Nu suflu o vorbă. Îmi spui și mie ce era în pungă?

— Lasă asta, mai vedem mîine. Dacă, întîmplător, ajungi în apropierea italienilor, mîine, și mai observi ceva...

— Bine, bine, promise Pericle, retrăgîndu-se spre ușă. Trebuia să te sun, nu?

— Firește, firește. Îți mulțumesc!

— Nu spun nimănui, pe onoarea mea, ce era în pungă?

— Nu știu.

— Șiretule, se strîmbă Pericle nemulțumit, convins că amicul lui știa totul. Ți-am spus că băieții sînt incorecți, acum am și argumente.

VIII

În sufrageria ovală, era cald și mirosea plăcut a cafea. Eva visa cu ochii deschiși lîngă o ceșcuță verde, în timp ce Tedy agitat, cu cămașa descheiată, lăsînd să i se vadă pieptul atletic și păros, fuma, trăgînd cu coada ochiului la paharul gol. Ar mai fi băut un gît de coniac, dar se temea. În ultima vreme, abuzase și băuse cam mult. Iar în ziua aceea, fumase două pachete de Kent. Eva aștepta răbdătoare și supusă. Aștepta ca Tedy să redevină iar bărbatul tandru, lacom în dezmierdări și dragoste, volubil și ironic. Dar el, mahmur și fără chef, continua să mediteze.

— E sîmbătă seara, suspină Eva.

— Si?
— Nu ne uităm la Kojac?
— Ştii foarte bine că eu nu suport serialele. Dacă vrei, n-ai decît să deschizi televizorul.
— Îmi spui şi mie de ce nu-ţi plac serialele?
— Nu e nici un secret: m-am plictisit să tot văd poliţişti geniali şi infractori care greşesc elementar şi stupid de fiecare dată. Aş prefera să văd într-un serial şi două-trei episoade în care poliţistul nu izbuteşte nimic, două-trei episoade în care este învins, în care pierde. Ar fi mult mai logic, mai aproape de adevăr.
Surescitat, Tedy îşi îngădui totuşi să guste o gură de coniac. În sufragerie, ardea doar becul candelei aşezate deasupra unui bufet Biedermaier, sub o icoană mare, cu un desen lipsit de gust şi de simetrie.
— Bei cam mult. Întreci măsura chiar! zise femeia.
Tedy nu-i răspunse. Îşi turnă încă puţin coniac şi se aşeză în fotoliu, cu paharul în mînă.
— Nu aprindem lumina?
— De ce mă sîcîi cu tot felul de întrebări, Eva? Ce ai? Ce ai? Ce vrei?
— Sînt nervoasă. Şi mă supără întunericul.
— Prostuţo, se lamentă Tedy. Întunericul îţi dă linişte, siguranţă, te ajută să meditezi profund, e odihnitor . . . E mult mai sănătos . . .
— Degeaba! Pe mine mă deprimă.
— Atunci, bea. Bea să prinzi curaj.
— De ce eşti nervos? Ţie întunericul îţi face bine!?
Tedy oftă şi-o chemă lîngă el. Ea se apropie resemnată, se sprijini de spătarul fotoliului şi puse mîinile pe umerii lui.
— Sînt iritat, enervat de-a binelea, urmă Tedy, cu o altă voce. Italienii ăia m-au scîrbit. Sînt nişte escroci, nişte farsori . . .

— De ce, Tedy? Spune-mi şi mie, nu fi rău!

— Macaronarii m-au tras pe sfoară. Îţi spusesem că unul din ei mi-a oferit un preţ bun. La urma urmei, nici ăsta nu e un secret: 15.000 lei. În consecinţă, i-am făcut rost de ceea ce i-am promis, i-am dat marfa în condiţii de totală siguranţă, capitol pe care, acum, tu îl cunoşti mai bine decît mine, iar el, drept răsplată, a refuzat să plătească.

— Nimic?!

— Deocamdată! Mai exact pînă cînd vor verifica marfa. Bău din coniac, în timp ce Eva, ca un copil, îi netezea părul pe tîmple. Rîdea în sinea lui, căci Mario îl lăsase totuşi nişte bijuterii, în valoare de vreo cîteva mii. Şi el pusese la loc sigur aurul şi făcea pe nervosul, pe nemulţumitul. Am încheiat aici capitolul cu italienii. Am o altă combinaţie, mult mai avantajoasă şi mult mai sigură. Pentru asta am nevoie de vreo cinci kilograme!

— Cinci? se sperie Eva şi se trase de lîngă fotoliu.

— De ce te sperii? Pentru tine o fac, nu pentru mine!

— Ştii, Tedy, iubitule, de ce nu te exprimi mai omeneşte. De ce nu spui „pentru noi“? Am impresia că mereu îmi scoţi ochii cînd zici: „pentru tine o fac!“; „pentru tine mă zbat“.

— Bine, fie cum preferi. Pentru noi! Recunoaşte şi tu, e o afacere grasă.

— De ce atîtea kilograme! E prea mult, e periculos ...

— Putem discuta oricît şi orice, te rog să nu intri în panică. Ei drăcie ...

— Ce nevoie ai de atîţia bani?

— Vreau să văd lumea!

— Nu înţeleg!

— Am să-ți explic. Știi foarte bine că eu sînt pensionar, pensionar de boală și primesc în mînă două mii. Din asta trăim amîndoi, din asta plătesc regia acestui palat, din asta îi dau ceva și mamei. Tu nu lucrezi, eu nu lucrez. De unde bani? În plus și pensia asta e nesigură. La primăvară, s-ar putea să n-o mai am. Numai eu știu cum am obținut-o! Făcînd rost de niște bani, acum, după ce am trecut de cincizeci de ani, eu nu mai am alt ideal decît să colind lumea. S-o văd. Atît mi-a mai rămas. Și dacă eu am s-o văd, o s-o vezi și tu, pentru că vei fi mereu acolo unde voi fi și eu.

— Parcă aș fi la emisiunea aceea de basme „Bună seara copii!“ Ai o imaginație care mă dă gata, mă înspăimîntă!

— Am! Dar casa, tot ce am aici, nu e realitate, e tot imaginație?!

— Astea nu sînt, recunoscu Eva. Își aminti de îndată niște lucruri observate în ultimele săptămîni. Și întrebă: unde e lănțișorul și broșa și cerceii de aur, garnitura ... mea de mireasă?!

— Ce-ți veni!?

— Nu le-am văzut în casetă și ...

— Ți-am mai spus: sînt moștenite de la mama și ea sărmana, nu știu ce i-a venit, acum, pe patul de moarte, că mi le-a cerut, să le mai vadă o dată. I le făcuse tata cadou cu ocazia nunții lor. Bărbatul începu să se plimbe cu paharul în mînă, pus pe gînduri de o anumită insistență și de o anume suspiciune pe care o descifra mereu în întrebările femeii. Nu reuși să-și termine ideea, căci Eva întrebă iar:

— Și covorul mare, persian, din dormitor?

— Draga mea, ești pur și simplu ciudată. Îmi faci inventarul? De ce? Testamentul? De ce? Încă n-am murit și nici nu mor degrabă. Pentru liniștea ta, îți

voi spune unde e: l-am dat la curățat. Ce mai vrei să știi?

— Nimic, recunoscu Eva dezolată. Și cu un cinism propriu femeii, deveni tandră, grațioasă, caldă: dragule, nu știu ce am, dar, uneori, sînt atît de răutăcioasă, de rea cu cei din jur!?

— Toți sîntem la fel, zise Tedy de lîngă pian, bătînd pe clape cele patru note din Simfonia a V-a a lui Beethoven. Toți sîntem răi. Acum, ar trebui să vorbim despre revelion, despre noi...

— Întunericul a fost de vină, glumi Eva.

— Trebuie să te obișnuiești cu întunericul, zise Tedy ironic. Pe lumea cealaltă e numai întuneric, tot așa cum pe asta e numai și numai lumină!

— Eu nu vreau să mor! Se ridică, aprinse lumina și respiră adînc.

— Ce vrei tu? o întrebă cu subînțeles bărbatul.

— Să trăiesc, să fiu iubită. De azi în două săptămîni, vom fi la Erevan. Revelion la Erevan. Á propos, ai spus că înainte de a pleca mai trebuie să achiți ceva bani?!

— I-am și plătit. Totul e aranjat.

— Sigur?

Din nou, Tedy desluși în glasul femeii o ciudată undă de neliniște, de suspiciune. Și goli paharul cu sete.

IX

Duminică dimineața căpitanul Alexandru Dragomir se duse la birou să pună puțină ordine în hîrtiile și-n dosarele ce-l așteptau. Nu se uită bine peste ele, cînd, cineva ciocăni la ușă. Aruncă un „da“ plictisit,

hotărît ca, oricine ar fi, să-l expedieze în cel mult două minute. Nu-și termină gîndurile, cînd în birou intră colonelul Ioan Albu.

— Uneori vine muntele la Mohamed! Ce zici? Se întîmplă și așa.

— M-am predat, recunoscu Dragomir.

— Așa cum ești îmbrăcat, cu pulovăr albastru, pantalonii ăia trapez, fără manșetă, te poți și preda. Nu arăți a milițian, a ostaș, ci a actor, a artist plastic. Uite, și părul ți-e nițel cam mare...

— Meseria! Ce să fac?! Mie, personal, uniforma mi-ar aduce greutăți, sfîrși mai în glumă, mai în serios, căpitanul.

— Bine, bine, te cred. De ce ziceai că te predai?

— Fiindcă Mario și Carlo n-au fost cuminți, așa cum susțineam eu data trecută. De fapt, nici acum nu vă pot da niște amănunte sigure, exacte. Cazul ăsta e exasperant, plicticos, e fără sare și piper.

— Deocamdată, nu știi dacă e fără sare și piper. Trebuie să te convingi. Să guști! Pe mine mă amuză cînd vă văd pe voi, ăștia mai tineri, plini de nerăbdare sau plictisiți peste măsură. Și-mi și explic perfect aceste stări ale voastre. Ani de zile, ați lucrat oarecum schematic, după anumite rețete și tipicuri. Vi s-a arătat cadavrul și a trebuit să căutați criminalul. Ați pornit la drum fără să stați pe gînduri. Primul pas: mobilul crimei. Apoi, al doilea: cercul celor bănuiți. Aceasta ar fi o variantă. A doua: se semnalează spargeri. Cercetați locul faptei, stabiliți ce au comun spargerile, dacă infractorul (sau dacă sînt mai mulți!) e tînăr. Apelați la cazier, verificați alibiurile celor bănuiți, ale celor abia puși în libertate... N-aș vrea să fiu rău înțeles, dar s-a lucrat și se lucrează, în marea majoritate a cazurilor,

după nişte tipicuri. Acum, tu ai în faţă un caz mai incomod, unde tipicul, schema, nu sînt valabile. Trebuie să adulmeci fapta antisocială, să simţi răul de unde vine şi încotro se îndreaptă. Ba mai mult, să previi nişte infracţiuni. Sigur, e nevoie de foarte multă răbdare, de insistenţă, de o discreţie desăvîrşită. Pe măsură ce infractorii „lucrează", în ghilimele desigur, mai în umbră, cu mai multă fantezie, subtilitate şi siguranţă şi noi trebuie să procedăm la fel. Ţinem, deci, pasul cu progresul, cu civilizaţia! Iartă-mă, n-am vrut să-ţi ţin o lecţie, ci să-mi împărtăşesc o părere, un crez . . . Dar, să revenim la italienii noştri!

— Tovarăşe colonel, ce să vă spun? se întrebă mai mult pe sine căpitanul, ca să cîştige timp. Ce să vă spun?

— Numai esenţialul.

— Numai-numai, dar oare îl ştiu? L-am urmărit pe Mario pînă mi-a venit rău. În două situaţii, o dată la cinematograf şi a doua oară într-o biserică a stat lîngă aceeaşi femeie, una Eva; n-au vorbit, nici măcar nu s-au privit. A doua oară, aseară, la biserică, Mario a intrat cu mîinile goale, a stat într-o bancă în genunchi, lîngă Eva, iar cînd a ieşit, avea în mînă o pungă de nylon.

— Şi ce-a făcut cu ea?

Dragomir înghiţi cîteva noduri, apoi recunoscu cu brutală sinceritate:

— Nu ştiu. Mi-a scăpat tocmai esenţialul, ca unui sergent major!

— Nu-i jigni pe sergenţi, îl mustră colonelul. Avem şi sergenţi foarte buni, mai pricepuţi şi mai utili la locul lor decît, hai să zicem, un căpitan sau un maior. Ai greşit, ai greşit, nu-ţi taie nimeni capul. Cum ţi-a scăpat?

— Mario a intrat într-un pasaj. Eu am ezitat cîteva clipe. Nu eram sigur dacă a trecut prin pasaj sau dacă

a urcat în blocul de alături. Am pornit după el, şi, în pasaj, ne-am încrucişat: eu mergeam, el venea cu aerul cel mai nevinovat, fără să mai aibă punga în mînă.

— Ce făcuse cu punga? Unde . . .

— Ştiu, îi întrerupse căpitanul. S-a întîlnit cu amicul lui, Carlo, iar acesta a dat-o altor doi italieni, care au întins-o cu o maşină Fiat 131 — Mirafiori.

— Nu înţeleg, nu prea eşti clar. Dacă l-ai fi scăpat pe Mario de sub ochi, de unde ştii totuşi ce a făcut?!

— Un amic, Pericle, muşteriu de cafenea, a văzut din întîmplare scena şi mi-a spus ulterior.

— Cum îl cheamă? se miră colonelul.

— Aşa-l ciufulesc prietenii, toată lumea îi zice Pericle.

— De fapt, cum îl cheamă?

Dragomir tuşi încurcat. Încerca să-şi amintească dacă a ştiut vreodată.

— Bine, trecem peste amănunt, zîmbi colonelul. Ai prieteni mulţi, se vede!

— Am!

— Pericle ăsta, deci, l-a urmărit pe Carlo şi a văzut cu ochii lui cum a trecut punga din mînă în mînă şi a ajuns în maşina italienilor.

Dragomir tăcu descumpănit. Colonelul îşi aprinse o ţigară şi rămase cu privirea pierdută pe fereastră. Ningea cu fulgi mari şi leneşi. Căpitanul întrebă cu glas moale:

— Trebuia să-l opresc pe italian, să intervin într-un anume fel? Colonelul rămase nemişcat. Parcă nu auzise întrebarea. Stinse ţigara care i se părea amară şi zise:

— Nu. Oprindu-l, am fi greşit. Mario şi-ar fi pus fără îndoială în gardă colaboratorul sau colaboratorii. Or, noi vrem să ştim dacă se încearcă sau nu un trafic, iar dacă se încearcă să depistăm şi să prindem toate legăturile. E mai bine aşa. E mai bine ca ei să creadă că totul a mers strună.

— Dumneavoastră aţi aflat ceva?
— Ce anume?
— Cu deplasarea lor la L.?
— Acolo a fost vorba numai de o aventură sentimentală. Nimic suspect în rest. Mario a ieşit din ţară. Vama l-a găsit curat ca lacrima.
— La Fabrica de încălţăminte?
— Nici acolo. Nu mi s-a raportat ceva deosebit.
— Atunci? Vreau să zic, ce am de făcut mai departe?
— Nu ştiu, glumi colonelul, ridicînd din umeri. Tu ce crezi, ce-ar fi bine să faci?!
— Sincer să fiu dar, în acelaşi timp, şi foarte serios, eu m-aş ocupa de Eva.
— Ce coincidenţă! Exact la asta m-am gîndit şi eu. Aş vrea să fac o paranteză . . .
— Tovarăşe colonel, spuneţi-mi sincer, nu sînteţi supărat pe mine?
— De ce, pentru ce?!
— Pentru că am fost gură-cascâ şi nu ştiu unde şi cum au dispărut italienii!? Or fi şi trecut graniţa!
— Giacomo Rocco şi Sandro Frustalupi? Cei cu un Fiat Mirafiori?
Dragomir tresări. Era sau mai bine zis fusese convins că numai el ştia de existenţa lor.
— Ei sînt daţi în grija altor oameni, reluă încet şi apatic colonelul. Să ştii că nu au plecat spre graniţă. Sînt de azi-noapte la Braşov.
— Ce fac acolo?
— Ştiu eu? Schiază, se distrează, se odihnesc . . . Vezi, de asta îţi spuneam adineaori că ai făcut bine lăsîndu-i în pace. Ei îşi văd liniştiţi de treburi, fără să bănuiască cît de atent sînt supravegheaţi. Pînă la vamă nu intervenim, acolo însă . . .

— Deci, tot aveţi secrete faţă de mine, se prefăcu dezolat Dragomir.

— Cum am, dacă ţi le spun? Evident, aşa treptat, nu dintr-o dată. Să revenim la Eva. Te ocupi de ea. E singura, cred, care poate să facă lumină în cazul nostru. Urmăreşte-o cu tact şi răbdare, vezi cine e, ce face, cu ce se ocupă, de unde vine eleganţa ei şi, mai ales las-o să-şi facă jocul. Nu se poate să nu aibă o societate, un anturaj, ceva prieteni, ceva vicii... Dacă ai răbdare, îţi va arăta cine e şi ce vrea.

— Am înţeles, raportă sec căpitanul.

Colonelul se opri în uşă şi încheie nu fără umor:

— Te previn, Dragomir, pe frontul ăsta rămîi singur!

X

Era luni, spre prînz. Eva se întorcea de la croitoreasă. Ca orice femeie, după o probă reuşită, mergea alene, fără ţintă, întîrzia în faţa vitrinelor, intra în magazine să vadă ce mărfuri noi sînt, se bucura de soarele cald, primăvăratic, cu totul neobişnuit pentru acea zi de decembrie. „Şi vremea e ciudată... Ca oamenii... Dimineaţă era ceaţă şi frig, aseară a nins niţel, zăpada s-a oprit imediat, iar acum e soare ca în martie... Martie? Aş! Mai! Uneori, martie e mai friguroasă şi mai urîtă decît decembrie..." Meditînd asupra vremii şi hoinărind la întîmplare prin magazine, Eva avu senzaţia că o urmăreşte cineva. Se uită împrejur: nici o mutră dubioasă, nici o persoană suspectă sau cunoscută cel puţin. Îşi continuă plimbarea, gîndindu-se la revelionul pe care avea să-l petreacă la Erevan, cînd în faţa ei, se opri un bărbat înalt, cu un trenci cam mototolit,

cam vechi şi cam uzat. Necunoscutul vorbi încet, dar hotărît, aţinîndu-i calea:

— Domnişoara Eva, trebuie să vă vorbesc neapărat într-o chestiune foarte importantă, care vă priveşte în mod direct!

— Pardon, zise femeia şi încercă zadarnic să-l ocolească.

— Trebuie să vă vorbesc, insistă el, cu asprime în glas de data aceasta.

Eva ridică privirea, convinsă că e o greşeală. Parcă nici nu înţelesese bine cuvintele străinului. Acesta avea o cicatrice pe obrazul stîng, era tuns scurt, şi-şi ţinea mîinile înfundate în buzunarele trenciului.

— E penibil să acostaţi oameni pe care nu-i cunoaşteţi, îl mustră Eva, căutînd insistent din priviri un cunoscut care ar fi putut s-o scoată din încurcătură.

— Daţi-mi voie să mă prezint . . .

Femeia îl ocoli pe bărbatul masiv şi înalt, încercînd să-şi continue drumul. El reveni şi insistă:

— O clipă, vă rog, am ceva de discutat!

— Îmi pare rău, tovarăşe, nu vă cunosc, aşa încît nu văd ce am avea de discutat.

— Mă recomand: Gigi Varga!

Eva îl lăsă să aştepte cu mîna întinsă, explicîndu-i agasată:

— Mă confundaţi, e o confuzie, eu n-am absolut nimic cu dumneavoastră.

Femeia îşi continuă drumul, dar necunoscutul, care se prezentase Gigi Varga, mergea alături de ea, insistînd cu obrăznicie:

— Domnişoară, doar n-aţi fost crescută în pădure?! Nu vreţi să ascultaţi un om care vă poartă tot respectul şi toată preţuirea?

— Domnule, vă rog să fiţi rezonabil. Nu vă cunosc, aşa încît nu avem ce discuta.

— Dar m-am prezentat! Sînt Gigi Varga.

Femeia tăcea şi mergea mai repede. Avea impresia că trecătorii se uită la ei. Situaţia nedorită, agasantă continua. Se întreba ce să facă? „Să caut un miliţian? Nu, nu, ar fi o prostie... Să fug? Hojmalăul ăsta mă ajunge..."

— Domnişoară, sînt prietenul intim al lui Horia Duca!

— Nu cunosc nici un Horia Duca, i-o tăie Eva nervoasă, dar simţi cum i se înmoaie genunchii, cum îi bate inima.

— Horia Duca! Nu vă spune nimic numele ăsta?

— Mi-aţi face mare plăcere dacă nu aţi mai insista.

Mergeau încet, alături, neîncrezători şi contrariaţi.

— Îngăduiţi-mi, vă rog foarte mult şi foarte respectuos, să vă invit la o cafea.

— Domnule, devii obraznic. Mă acostezi ca pe o femeie de stradă şi mă inviţi direct la cafea. E prea de tot! Drept ce mă luaţi?

— Eva, vorbi bărbatul cu o ameninţare în glas. E vorba de afacerea de care te ocupi. Spre binele tău, trebuie să-ţi vorbesc. Îţi întind o mînă de prieten. În zece minute, îţi spun totul, totul, ca unei surori şi pe urmă poţi să nu mă mai cunoşti, nici să nu mă mai saluţi. De cîteva zile te caut, vreau să-ţi vorbesc. Zece minute! Doar atît. Trebuie!

— Aşa, plimbîndu-ne, nu e bine? Nu poţi să-mi vorbeşti?

— Nu, nu e indicat, nu sînt lucruri de vorbit în plină stradă.

Femeia acceptă fără să vorbească. Mergeau alături, în tăcere, ca doi îndrăgostiţi ce s-au certat. Intrară la

cofetăria Albatros. Gigi Varga alese o masă în colţ, lîngă sobă. O ajută să se dezbrace, îi puse haina din piele de culoarea miezului de nucă într-un cuier pom, se duse la casă şi reveni cu un bon. O privea cu aer triumfător. „E chiar frumoasă", gîndi el, oferindu-i o ţigară. Femeia îl refuză. Şi întrebă:

— Unde lucraţi, cine sînteţi, dacă nu vă supăraţi? Aş vrea mai întîi . . .

— Evident, evident, rîse Gigi, aţi vrea să ştiţi cu cine staţi de vorbă. Sînt merceolog, domnişoară.

— Şi unde lucraţi?

— N-am spus aşa ceva. Nu lucrez.

Eva îl măsură surprinsă: era destul de bine îmbrăcat! Părea acum un om fin. El îşi aprinse tacticos o ţigară, în timp ce Eva îl făcu atent:

— Trei minute au trecut. Mai aveţi şapte!

— Cu toţi bărbaţii sînteţi atît de severă, de zgîrcită?

— Nu fac niciodată excepţii.

— Domnişoara Eva, spuse bărbatul cu o voce joasă, reţinută, dar sigură, e vorba de povestea cu Alba-Lux!

— Ce să fie? întrebă Eva, zăpăcită, speriată de-a binelea. — Dumneata eşti om serios? Mă acostezi în plină stradă, mă chemi aici să-mi spui bazaconii. Se uită la ceas, simţind că tremură din adîncul fiinţei, ca în faţa unei mari primejdii.

— Nu te speria, reluă Gigi Varga, cu acelaşi ton ameninţător, dar sigur, nu e nici o greşeală, nici o bazaconie. Eu sînt omul care face rost de . . . Alba-Lux!

— Aiurezi . . .

— Nu, nu aiurez. Eu sînt!

— Ce Alba? se agăţă cu disperare Eva de această întrebare, vrînd să se ridice, să plece. Avea impresia că toată acea poveste nu e altceva decît o glumă proastă.

„Ca glumă încă ar merge, se consola şi se încuraja ea, dar dacă omul acesta e de la miliţie?!“

— Eva, tu ai primit cutia de Alba-Lux. Trebuia s-o ai joi şi ai primit-o doar sîmbătă. Omul care face rost de marfă, sînt eu, nu Horia Duca. Înţelegi?

Femeia îl privea mută de spaimă şi de mirare. Apoi, brusc, începu să se liniştească. „Prea ştie multe, nu poate fi de la miliţie. Imposibil“. Continuă să nege cu hotărîre:

— Habar n-am despre ce vorbeşti dumneata. Cînd îmi spui pe nume, cînd mă iei cu dumnevoastră, parcă aiurezi . . . De fapt, ce doriţi de la mine?

— Eva, surîse compătimitor Gigi Varga, n-ai avut tu întîlnire la cinematograf? Rula „Piedone, comisarul fără armă“. Nu i-ai vîndut tu un bilet lui Horia Duca, nu aţi stat împreună la film şi el ţi-a şoptit că n-are marfa? Nu? N-o avea, fiindcă eu nu i-o dădusem.

— În fond, ce vrei, omule? îl rugă exasperată femeia. Îi venea să-l ia la palme. Se uită în jur şi se linişti, erau doar ei în colţul acelei cafenele.

— Ascultă-mă bine, Eva! Te duci la omul tău . . .

— La ce om?

— La cel pentru care lucrezi — pe mine nu mă priveşte cine e, ce face, treaba lui şi a ta — şi-i explici că eu vreau să-i vînd direct, nu prin intermediar. Deci, nu prin Horia Duca.

— Nu trebuia să fim văzuţi!

— Faci ceea ce-ţi spun eu. În privinţa preţului, transmite-i că eu dau şi cu patru mii un kilogram. În total, aş putea să fac rost de patru, maximum cinci kilograme. Dacă îl interesează afacerea, tu o să mă anunţi.

— Unde locuiţi? întrebă femeia încă nesigură, tulburată.

— Pe Calea Traian nr. 168, etaj III, apartament 58. Vecinii mă iau drept merceolog la un trust.

— Lui Horia Duca ce-i spunem?

— Că nu mai luaţi de la el. Renunţaţi. Nimic mai simplu. De fapt, chiar dacă aţi mai trata cu el, n-aţi ajunge la nici un rezultat.

— De ce?

— Fiindcă marfa i-o dau eu. El nu are, el a fost doar un intermediar. Acum, cariera lui s-a încheiat. I-am pus punct.

— S-ar putea ca el să ne dea de gol, să se răzbune!

— Nu. Vă asigur eu că nu va da pe nimeni de gol. În primul rînd, pentru că e fricos, iar în al doilea, pentru că eu îl am cu prea multe la mînă.

— Au trecut cele zece minute, aşa încît nu vă supăraţi, dar am să vă părăsesc!

— Nu. Dimpotrivă, am să vă conduc cîţiva paşi. O ajută să se îmbrace, îşi luă şi el haina de pe cuier şi ieşiră.

— Îmi rămîneţi dator cu o cafea, observă Eva.

— Cu multă plăcere, cînd doriţi, zise Gigi Varga, aruncînd bonul pentru cele două cafele turceşti. De asta îmi place aici, la Albatros, fiindcă poţi sta cît vrei şi nu te întreabă nimeni de ce ai venit, ce doreşti. Nu eşti deranjat. E un local minunat.

— Nu ştiam că e aşa drăguţ, aşa puţină lume aici. Ar fi cazul să ne despărţim.

— De acord, zîmbi galant Gigi Varga. Sărută mîna femeii şi i-o reţinu: n-aş vrea să fac o gafă, dar vă invit mîine, dacă sînteţi, desigur, liberă şi dispusă, să bem totuşi o cafea împreună. Dacă tot vă sînt îndatorat!?

— Dispusă aş fi, dar nu şi liberă, spuse insinuant Eva, retrăgîndu-şi uşor mîna. Aşa încît, aţi făcut o gafă!

— Credeţi că e prima pe care o fac în viaţă?

Femeia se îndepărtă grăbită.

XI

— Te superi dacă mai beau o vodcă mică?

— Nu te sfii! Te rog, îl aprobă Dragomir, cu o privire ciudată în care se amesteca un fel de duioşie, uimire şi compătimire. Fumară în tăcere, pînă cînd ospătarul aduse vodcă. Mihai Dragoste închină grăbit şi goli jumătate băutura din pahar. Apoi, protestă cu o vizibilă nemulţumire:

— Se poate, Sandule, mă inviţi aici pentru ceva anume, sporovăim de un ceas vrute şi nevrute, ba ne şi plictisim, eu, băiat cumsecade, aştept să intri în subiect şi tu nimic. Treci la subiect, stimabile!

— La ce subiect? făcu încurcat, ca şi cum n-ar fi priceput despre ce era vorba, Dragomir.

— Mă supăr, zise dezolat Mihai şi goli paharul. Vrei să afli ceva de la mine şi eziţi s-o faci. Eu sînt gazetar, Sandule, intuiesc oamenii, ştiu ce vor încă înainte de a deschide gura. Tare aş mai bea una mică. Una şi gata. Te superi?

— Te rog, îl invită Dragomir cu aceeaşi duioşie, şi-i făcu semn ospătarului. De ce să te mint, Mişule, am şi eu ceva pe suflet.

— Asta e grav. Cînd îţi cade fisa, e grav. Grav de tot. Meştere, un pahar cu apă minerală te rog, se adresă el, grăbit, chelnerului.

— Mi-e şi greu să-ţi spun, deşi noi nu ne cunoaştem de ieri, de alaltăieri. Mai degrabă ţi-aş cere un sfat de prieten, acum, cînd mă simt oarecum singur şi nehotărît...

— Concret, concret, Sandule, şi-ţi spun totul, cu lux de amănunte. Fac orice pentru tine.

— E vorba despre Eva! Sînt într-un punct mort: nu pot merge nici înainte, dar mi-e imposibil să dau înapoi. De asta îţi spuneam, că am nevoie de un sfat de prieten.

— O iubeşti?

— Să zicem.

Mihai se foi pe scaun, tuşi, nu ştiu ce să facă, ce să spună, pînă cînd un chelner se apropie şi-i goli scrumiera. Găsi refugiu şi-l rugă:

— Încă una mică. Deci, una mare, fiindcă acum cîteva minute am mai comandat una mică. Te rog! Apoi, amabil, către Dragomir: te superi?

— Ce-mi poţi spune despre Eva? întrebă rece şi îngîndurat căpitanul.

— Multe, dar subiectul nu-mi place. Mă răscoleşte. Amintirile mele legate de el, de subiect, sînt amare, sînt triste.

Chelnerul aduse vodca. Căpitanul se juca indispus cu o cutie de chibrituri. Mihai gustă vodca şi începu să povestească rar, cu oarecare stîngăcie:

— Ştiu multe lucruri despre femeia asta şi cam toate urîte, deloc frumoase. Pentru mine-s amare şi triste. O să ţi le spun aşa cum le-am aflat şi cum le-am îndurat eu, o bună bucată de vreme. Acum vreo opt ani, beam seară de seară cîte o cafea cu ceva tare la Macul roşu. Şi tot seară de seară, venea acolo o fată blondă, drăguţă, puţin cam durdulie. Avea o strungăreaţă între dinţi şi ochi albaştri, iar mîinile îi erau

întotdeauna pătate cu tuş, cu cerneală. Era studentă la pedagogie în ultimul an şi îşi lucra în tuş ceva planşe pentru lucrarea de diplomă. Venea, îşi bea cafeaua, lenevea la poveşti şi fuma. Într-o zi, mi-a prezentat-o un amic. Şi ne-am întîlnit apoi, seară de seară, la Macul roşu. Am început să ne ducem la filme, la teatru şi la operă, să ne plimbăm noaptea prin parcul troienit de pustiu şi de uitare. Părea o fată cuminte şi sinceră. Toate avansurile mele de-a fi mai bărbat au eşuat. Cînd chestiunea a devenit serioasă — o prezentasem mamei, iar ea mă prezentase, de asemenea, părinţilor — unii dintre amicii mei mi-au dat să înţeleg că e cam curvică. Eu, băţos şi sigur, m-am făcut că nu aud, ba am declarat că nu mă interesează nimic din ceea ce a fost pînă cînd am cunoscut-o. Vorbeam de logodnă, cerusem redacţiei să mă treacă pe listă cu un apartament. Între timp, ea a terminat facultatea şi a fost repartizată la Satu-Mare. În primele săptămîni, după ce şi-a luat slujba în primire, mi-a scris, m-a sunat la telefon, întîlnirile noastre erau numai suspine şi promisiuni. Hotărîsem să ne logodim. I-am făcut o vizită la Satu-Mare, aşa pe nepusă masă. Nu prea s-a bucurat. O săptămînă mai tîrziu, am vorbit cu ea la telefon şi mi-a spus că, în sîmbăta aceea, nu va veni acasă, deoarece are mult de lucru şi nu prea se simte bine. Fără chef, pustiu, sîmbăta seara, hoinăream prin oraş. La ora 23,40, sosea acceleratul de Satu-Mare. Visător, ca orice june, m-am dus la gară, aşa numai să văd trenul. Mă scăldam într-o iubire idilică, dulce, ca într-un sos. Ploua. Stăteam pe peron, cînd o văd pe fata mea blondă, cum îi ziceam, coborînd din tren şi agăţîndu-se de braţul unui bărbat înalt, subţire şi brunet. Am tresărit, ceva parcă se rupsese în mine...

Mihai a băut din vodcă şi-a aprins o ţigară şi-a reluat după o lungă pauză: — M-a văzut, a fugit la mine, m-a îmbrăţişat. Dacă mă pălmuia, nu mă simţeam mai prost. Am condus-o acasă, mi-a vorbit mult şi cald. N-am înţeles atunci că îi era ruşine, că mă minţea. Bărbaţii cînd iubesc, sînt teribil de proşti, Sandule! Cred totul, ca nişte orbi. Mi-a explicat, fără să-i cer acest lucru, că bărbatul acela era un inginer, un coleg de al ei, că erau prieteni doar. Au urmat iar seri de viscol şi iubire. Se dăruia ca o nebună. Urcam seara tîrziu, pe furiş, în camera ei; avea o cameră în apartamentul unei mătuşi, încă de pe vremea cînd era studentă. Chiar în faţa ferestrei ei, se afla un stîlp cu neon; neonul lumina toată noaptea încăperea ei. Uitasem incidentul cu bărbatul acela şi poate de aceea nu mi s-a părut nimic suspect, mai tîrziu, cînd ea n-a venit la nişte întîlniri. Nu mai voia să se plimbe în parc, era obosită, nu mai dorea să se întoarcă de la Satu-Mare cu atîta nerăbdare. Crăciunul a fost iarăşi ceva între vis şi nebunie. Am fost la colindat la părinţii ei, am rămas noaptea acolo; e obiceiul la ea în sat, ca, tocmai la miezul nopţii, să înceapă slujba la biserică. Ai ei s-au dus. Am rămas singuri şi ne-am epuizat în păcat. Cu două zile înainte de revelion, s-a reîntors de la Satu-Mare, am vorbit de logodnă, de căsătorie ... Pe urmă, ea mi-a cerut o mie de lei împrumut să-şi scoată paltonul de la croitor. Îşi făcuse un palton dintr-o stofă scumpă, dar de un roşu ţipător. A doua zi, am trecut pe la amiază s-o văd, să ne înţelegem la cît plecăm la revelion. Urma să-l facem într-o familie, la nişte amici. În uşa camerei, am găsit un plic care-mi era adresat. În el erau cinci sute sau mai mult, nici nu mai ţin minte, dar asta n-are importanţă şi un bilet. Îmi scria

că a plecat urgent la o prietenă a ei, la Mediaş, că îmi va explica ea totul mai tîrziu.

Mihai stinse ţigara cu gesturi moi, împrăştiind fumul cu mîna. Bău din vodcă lung, ca şi cum şi-ar fi potolit o durere.

— Mai tîrziu, am aflat că iubita mea trăise cu un asistent, cu un student, mă rog, nu fusese ceea ce, naiv, crezusem eu. S-a căsătorit cu bărbatul acela. Tîrziu, după vreun an, am vorbit cu ea numai despre prezent. Ne-am plimbat cu maşina mea, noaptea pe lună, pe şosele pustii. Ne căutam ca nişte copii care joacă baba-oarba. N-a mai fost nimic între noi. A divorţat de bărbat, a umblat un timp cu străini. Pe urmă, fiindcă făcea afaceri cu valută şi aur, a fost condamnată la doi ani şi a fost scoasă din învăţămînt. A executat doar cîteva luni, căci a avut noroc de o graţiere sau o amnistie, nu ştiu care dintre ele, căci pe astea întotdeauna le încurc. În mare, asta-i povestea Evei. Despre sfat . . . Nu te supăra, Sandule, eu nu-ţi dau nici unul. Trage tu concluziile de rigoare.

— Mai vorbeşti cu ea?

— Uneori. Ne întrebăm ce facem, aşa de circumstanţă, ne zîmbim şi ne despărţim. Eu cu oarecare jenă, ea cu oarecare regret.

— Ţi-a spus ceva despre mine?

— Nu.

— Te rog atunci nici tu să nu-i spui nimic. N-aş vrea . . .

— Gata, Sandule! Sînt un om rezonabil şi de cuvînt. Un om de onoare. Fiindcă tot vorbim despre ea, mie mi-e frică, mă tem să n-o încurce iar.

— De ce? se miră căpitanul, făcînd pe naivul.

— Fata asta nu lucrează nicăieri!

— Şi?!

— Tu nu vezi cîte e de elegantă? Nu-ţi spune nimic asta? De unde atîţia bani, atîtea... Mihai încremeni. Rămase cu gura căscată, cu privirea fixă, în ochii căpitanului, ca şi cum ar fi comis o mare greşeală. Îşi adună puterile şi zise: sper că nu sînt banii tăi?!

— Nu, nu sînt. Tocmai asta mă îngrijorează şi pe mine. E prea elegantă, prea are bani. Poate fostul ei soţ să-i fi lăsat ceva lucruri de preţ...

— Aş! I-a lăsat garsoniera din Aleea Tineretului 4. Atît. Şi aia mai mult goală, decît cu mobilă în ea. Iartă-mă, dar tu te-ai angrenat serios în povestea asta?

— Nu, nici vorbă, îl linişti Dragomir. Am văzut-o, mi-a plăcut, zău, încă arată splendid, în sfîrşit, ne-am cunoscut, am băut o cafea împreună, am vorbit nimicuri... Sînt prea bătrîn ca să mă angrenez cu una cu două.

— Şi eu, ripostă mîndru Mihai şi goli vodca din pahar. Totuşi un sfat aş îndrăzni să-ţi dau: las-o în pace. Şi nu numai atît. Fugi de ea. Evit-o, ocoleşte-o. Ascultă-l pe Stan-păţitul. Eu vorbesc din experienţă. E trist ceea ce ţi-am povestit, dar adevărat. Evit-o! Cu orice preţ!

— Nu văd de ce atîta teamă faţă de ea?!

Mihai îşi aprinse o ţigară, trase un fum şi spuse grav:

— E o femeie fatală. Atîţia au iubit-o, au dorit-o şi au urît-o apoi, încît mă şi mir cum de încă n-a murit nici unul din cauza ei. Nu este exclus însă să moară de acum înainte.

— Sper să nu fiu eu acela!

— Doamne fereşte, bătu cu degetul în masă Mihai. Deveni iar visător. Se uită cu coada ochiului la paharul gol.

— Ar fi timpul să şi plecăm, observă căpitanul.

— Nu-mi place graba. Mai ales acum, după ce mi-ai răvăşit sufletul. Aş avea şi eu o rugăminte, Sandule!

— Te ascult. Şi-ţi rămîn recunoscător.

— Dacă nu te superi, eu aş mai bea o vodcă mică!?

XII

— Nu, nu, nu ai procedat înţelept, draga mea. Nu trebuia să discuţi nimic cu necunoscutul, chiar dacă a insistat cu încăpăţînare — o mustra Tedy, neliniştit, nervos, plimbîndu-se agitat, prin odaia ovală. Ai acceptat totul ca o puştoaică naivă şi proastă. Dacă necunoscutul acesta e omul miliţiei?! Ei?!

— Tedy, iubitule, nu e omul lor, sînt sigură. Ţi-am mai spus şi repet: ştia totul prea amănunţit şi exact; pînă şi detaliile le cunoştea. Linişteşte-te şi crede-mă: e omul lui Horia Duca.

— De unde ştii? Eşti în stare să te aşezi singurică şi cuminte, ba şi cu zîmbetul pe buze în laba unuia de la miliţie, continuă bărbatul s-o acuze. Se enervase atît de tare, încît abia se abţinea să nu-i ardă două palme.

— Dacă ar fi de la miliţie, n-ar şti atîtea lucruri şi atît de amănunţit.

— Nu! Acolo, trebuie să fie doar proşti şi nepricepuţi, ai? Nu ţi-aş dori să cunoşti pe oamenii lor de elită. Au şi din ăştia, fetiţo! Şi au mulţi.

Tedy se plimba cu mîinile la spate. Eva, indispusă şi indiferentă, răsfoia un Neckerman. Răspundea rar şi nepăsătoare, agasată de reproşurile pe care bărbatul i le făcea cu vehemenţă, uneori cu răutate chiar. O

mîhnea din ce în ce mai mult faptul că el îi ascundea ceva, că o mințea sau o înșela. Deslușea din ce în ce mai clar ceva ostil și rece în tonul și în privirea lui Tedy. Precaută, aștepta. Presimțea că va afla repede adevărul. Și cu cît ziua aceea se apropia, îi sporea neliniștea, teama și regretul. Uneori, ar fi vrut să amîne deznodămîntul, alteori să-l grăbească. Întoarse capul și-l căută pe Tedy: își turna alcool în pahar.

— În definitiv, n-are rost să ne consumăm înainte de vreme, să ne certăm, să intrăm în panică.

— N-a intrat nimeni în panică. Mă deranjează însă cînd cineva face gafe. În sfîrșit, ce o fi, o fi!

— Nu e atît de simplu, Tedy. Omul nostru așteaptă un răspuns. Ce zici? Ce-i răspundem?

Bărbatul continua să tacă. Se plimba cu pași rari, drept ca un ostaș dintr-o companie de onoare. Agita alcoolul în paharul înalt, privind nemulțumit în pămînt.

— Dacă dorește un răspuns, i-l vom da. Și încă foarte repede. Aș vrea să știu dacă e un om de cuvînt, de onoare?

— Este!

— Ce vorbești? Cine-mi garantează?

— Eu!

— Siguranța ta mă pune pe gînduri, observă răutăcios Tedy. Dar joc totul pe o carte.

— Așa îmi placi, îl încurajă Eva, încercînd să-l domine. Tu îmi spuneai cîndva că detești găinăriile, dar că, atunci cînd e vorba de o afacere mare, începi s-o judeci cît se poate de serios. Iar o afacere implică întotdeauna un risc. În cazul ăsta, n-ai decît să hotărăști singur dacă merită sau nu să riști, să continui. Dacă nu vrei, cu atît mai bine.

— Ai adresa lui?
— O am.
— Perfect. Îi scriu trei rînduri într-un plic, prin care-i fac cunoscut că mă interesează patru sau cinci kilograme de „făină". Atît cît a propus el. Să-l văd de ce e în stare. O să-i pretind marfa în cel mult cinci zile! E singura condiţie pe care i-o pun.
— Pot să-i duc eu scrisoarea?
— Nu. Mă tem că e riscant să vă întîlniţi.
— Mă excluzi din afacere, Tedy?
— Am grijă de tine, o dojeni el cu glas moale, blînd. Te feresc de necazuri, de griji . . .
— Bine, Tedy! Atunci notează-ţi adresa: Gigi Varga . . . Ce e?!
— Pe ăsta îl cunosc. Am fost împreună undeva!
— Traian nr. 168, etaj III, apartament 58, continuă Eva. Nu pricep de ce te grăbeşti, de ce doreşti „marfa" în cinci zile!? Doar nu dau turcii peste voi!?
— O marfă n-o vinzi cînd vrei, ci atunci cînd ai cui!
— Ştii, spuse femeia abandonînd revista pe pian, vreau să isprăvim odată cu afacerile astea. Mi se par o povară. Încep să le urăsc, mi-e silă de ele. Am impresia că din cauza lor, am devenit mai reci, mai străini, mai singuri. Ne-am făcut parcă mai răi, mai egoişti. Femeia se opri în faţa lui, îi luă paharul şi-l goli dintr-o dată. Apoi îşi încolăci braţele pe după gîtul bărbatului şi încercă să fie caldă, senzuală. — Răule! M-ai bruftuluit astăzi cam tare . . . Pot să te rog, să faci ceva pentru mine, iubitule?!
— Eşti tu un copil prea bun, iar eu un urs bătrîn şi ursuz. Fără tine, aş fi atît de singur, de pustiu . . . Ce să fac?

— Să mă duci cu maşina, să-mi scot rochia de la croitorească!

— Nu iubit-o, n-am să te duc, o să te duci singură. Iei un getax, e mai simplu, mai comod..

— Bine, şopti Eva. Diseară, rămîn la tine. Mi-e dor de tine...

Tedy îi desfăcu unul cîte unul nasturii de la bluză.

— Ce faci?!

— Rămîi acum, la mine! Diseară, plec la mama.

XIII

— Bună, salută stînjenit Dragomir, strîngîndu-i mîna mică, cu degete lungi, subţiri. Îmi pare rău, n-am putut veni...

— Te-ai ţinut de cuvînt, ai? îl apostrofă Melania. Mi-ai făcut vizita promisă! Ce mult se poate conta pe cuvîntul tău...

— Nu fi rea... Ştii foarte bine că am o meserie... Sînt zile cînd nu pot nici să mănînc...

— Acum, ce faci?

— Caut o blondă!

— Ai noroc oftă, Melania, luîndu-l de braţ.

— De ce?!

— Nu ştiu bine de ce, dar ai noroc. Sînt eu fată bună şi te iau aşa cum eşti. Altfel... Chiar cauţi o blondă?

— O caut, o tachină el! De două zile o caut şi nu dau de ea nicăieri. Altădată, vrînd-nevrînd, drumurile ni se încrucişau, o găseam în cofetării sau în restaurante. Acum, cînd am nevoie de ea, n-o găsesc, parcă a intrat în pămînt.

— Ce-a făcut?

— Nu ştiu. Poate îmi va spune ea. Şi tu, Melania? Ce mai faci? schimbă Dragomir subiectul discuţiei.

— Te-am aşteptat pe tine!

— Şi în afară de asta?

— Nimic! Fata îşi privi ceasul şi întrebă: ce zici, dacă te invit la un film!?

— La un film? repetă mecanic întrebarea bărbatul.

— Da. La un film. E şase. De la şase şi jumătate, putem vedea un western american, la Progresul: *Un cartuş pentru şerif*.

— N-am văzut un film... nici nu ţin minte de cînd.

— E cu un şerif, aşa că te interesează. O luăm pe aici.

Fata se strînse mai mult sub umărul lui. Mergeau tăcuţi, stăpîniţi de un sentiment ciudat: fiecare avea impresia că trăieşte aievea clipele acelea, că totul e doar un vis...

Seara, tîrziu, cînd se întorcea spre casă, după ce o condusese pe Melania, căpitanul se întîlni — aproape gata să se ciocnească, la un colţ de stradă — cu Palade. Tînărul locotenent zise misterios, ca şi cum ar fi deţinut un mare secret:

— Am auzit!

— Ce ai auzit, pruncule?!

— Că pe acest front, aţi rămas singur!

— La naiba, ripostă Dragomir. N-aş vrea să rămîn...

— Vă e frică?

— Oricum, de la o anumită vîrstă, trebuie să-ţi iei şi nişte măsuri de prevedere.

— Eu sînt o asemenea măsură?

Era întuneric şi o umezeală rece stăruia în aer. Pe stradă, trecătorii se împuţinau. Sirena unei fabrici suna răguşit, monoton.

— Palade, vorbi calm şi grav Dragomir, trebuie să-mi dai o mînă de ajutor. Şi asta în cursul zilei de mîine. Ce ai de făcut? Cauţi la cazier pe Eva Costescu, domiciliată acum pe Aleea Tineretului nr. 4. Vezi ce pedepse a avut, ce condamnări. Are o condamnare pentru ceva învîrteli cu valută, o să găseşti tu acolo. Te duci şi la tribunal, cauţi dosarul şi-l răsfoieşti. Vreau să ştiu ce a făcut, ce prieteni, ce relaţii are sau a avut, cu ce s-a ocupat, de cînd, pînă cînd ... Într-o vreme, a fost profesoară, dar nu ştiu unde. Te interesezi la inspectorat şi afli cum, cînd şi de ce a plecat din învăţămînt. Toate lucrurile astea, vreau să le clarifici cît mai repede posibil.

— E în regulă, tovarăşe căpitan, deşi sînt cam multe. Acum, la ora asta, vreau să spun, ce faceţi?

— La ora asta? Ce poate face un burlac ca mine? Acasă nu-mi vine să mă duc, fiindcă mi-e urît, prea mă simt singur, spuse el, gîndindu-se la Melania. „Dacă ea m-ar aştepta acum acasă?! Ar fi o altă viaţă; oricum, o altă viaţă! Aşa, nu mă aşteaptă nimeni. Să dau un telefon Zoicăi? Irinei?! La ce bun ..."

— Tovarăşe căpitan, daţi-mi voie să vă invit la o cramă. Bem un vin şi servim o pastramă.

— Fie. Dacă tot n-avem altceva mai bun de făcut.

Coborîră la crama Ursus cu reţinere; întotdeauna, seara, era lume multă, fum de nu te vedeai şi miros greu de aer stătut şi mîncăruri bine condimentate. Spre surprinderea lor, era lume puţină în cramă, multe mese libere o atmosferă chiar intimă şi reconfortantă. Se opriră la o masă ca un butoi şi comandară pastramă

şi un vin bun: vinul casei. Conversară aşa ca să le treacă timpul, despre fotbal, despre filme, despre Eva, aproape terminară pastrama, cînd un individ deşirat, cu nas mic, rotund şi roşu, de beţiv, care-i cercetase îndelung şi insistent cu privirea, se apropie de masa lor şi ceru politicos voie să se aşeze:

— Permiteţi, tovarăşe căpitan Dragomir să iau puţin loc. Nu vă deranjez, am doar o rugăminte la dumneavoastră. Mă mai cunoaşteţi, sper? Nu?!

— Parcă, silabisi posac Dragomir. Parcă, dar nu ştiu de unde să te iau? Şezi!

Necunoscutul se aşeză, trăgînd fără zgomot scaunul. Purta o pufoaică slinoasă, blugi bine albiţi la genunchi şi în mîini mototolea o bască.

— Nu mă mai recunoaşteţi. Aveţi mulţi clienţi... Şi eu v-am fost acum cinci ani. Dumneavoastră m-aţi anchetat şi mi-aţi făcut dosarul. Eraţi locotenent major atunci...

— De unde ştii că sînt căpitan? Îmbrac foarte rar uniforma militară.

— Totul se ştie şi se află pe lumea asta. Marius Creţeanu?! Nu vă mai amintiţi?

Dragomir se încruntă, ridică din umeri neputincios, adăugînd:

— Tot nu ştiu!

— Am lovit un pieton cu maşina, pe trecere, în 1970, era seara, băusem şi am fugit de la locul accidentului...

— Şi pe urmă ai furat un far de la bascula unui coleg şi pe al tău, cel spart l-ai montat în locul celui furat! Era gata-gata să-ţi arestăm colegul nevinovat!

Creţeanu se mulţumi să plece capul ruşinat.

— Cînd te-ai eliberat?

— De trei luni.

— Şi ce faci? Unde lucrezi?

— Păi tocmai de asta m-am adresat dumneavoastră, că n-am servici . . .

— De ce n-ai?

— Am fost pe şantier, unde am lucrat înainte, dar n-au vrut să mă reprimească.

— De ce?

— Fiindcă am fost condamnat. De cei pătaţi, ca mine, ştiţi şi dumneavoastră, se cam fereşte lumea. Aş vrea să nu vă supăraţi dacă vă rog să vorbiţi cu tovarăşul director Popa să mă angajeze. Nu contează pe ce şantier, mă duc oriunde.

— Şofer? Cine crezi că te mai poate angaja şofer?

— Iertaţi-mă, dar nu m-aţi înţeles. Nu şofer vreau, ci mecanic auto, pe şantier, la orice coloană, oriunde.

— Bine, mă Creţeanule, am să te ajut. Dar dacă nu îţi vezi de meserie, să nu ne întîlnim iar! Clar?

— Clar, dar ce fac?

— Treci dimineaţă pe la mine, cu actele, camera . . . nu ştiu unde oi fi, dar întrebi.

— Vă mulţumesc domnule căpitan mult de tot. Aş vrea să vă mai rog ceva: îngăduiţi-mi să vă ofer un vin.

— După ce te angajezi şi după ce iei primul premiu pentru conştiinciozitate în muncă. Înţeles, Creţeanule?

— Să trăiţi, am înţeles. Se ridică mulţumit şi umil bărbatul cu pufoaică şi blugi. Ştiam c-o să mă ajutaţi . . .

— De unde ştiai?

— Aţi mai ajutat şi pe alţi băieţi.

— Aşa vi se spune vouă, băieţi? zîmbi căpitanul. Creţeanu plecă după ce se înclină recunoscător de cîteva ori.

— Chiar îl ajuţi? întrebă Palade.

— De ce nu? E amărît. Cîţi din ăştia au venit la mine şi i-am ajutat să intre în servici! Dacă-i laşi, îi... anchetezi din nou. Fiindcă te miri ce prostii mai fac. În loc să-i anchetez, prefer să-i ajut.

— Şi dacă te fac de ruşine?

— Tu crezi că eu îi trimit acolo ca să mă mîndresc cu ei? Încerc să le dau o mînă de ajutor... Ce zici, n-ar fi timpul să mai şi plecăm?

XIV

— Eva! Tu aici?

— Vai Iulia, nici nu te recunoşteam. Ce surpriză!

Cele două femei s-au pomenit faţă în faţă, într-un bazin cu apă termală, la Felix. S-au apropiat de peretele bazinului, s-au agăţat de balustradă, să poată vorbi în voie.

— Tu, Eva, nu te-am văzut de patru, poate de cinci ani. Unde eşti? Unde lucrezi?

— În învăţămînt, minţi Eva. Cu chiu cu vai, am reuşit să ocup un post de bibliotecară la un liceu. Vinerea sînt întotdeauna liberă. Tu? Te-ai căsătorit?

— Am şi un băieţel de doi ani. Tu n-ai copii?

— Am fost căsătorită şi-am divorţat. Sînt singură. Şi mai fericită.

— Sînt acolo nişte trepte şi putem sta mai comod Vino după mine.

Iulia îşi dădu drumul în apă. Înota uşor, cu graţie şi siguranţă, căci în şcoală fusese o bună înotătoare. Eva urmărea casca ei roşie, cu flori albe şi înota greu, respira anevoie, după cîţiva metri, simţi nevoia să se odihnească. Făcu pluta, apoi continuă să înoate. O ceaţă lăptoasă acoperea bazinul. Iulia şedea pe o treaptă aflată în apă.

Se așeză și Eva alături. Apa le venea pînă la piept. Era cald. O toropeală plăcută le pătrundea trupul.

— Tu unde ești, unde lucrezi? întrebă Eva, bucuroasă că-și reîntîlnise colega de bancă din ultimele clase de liceu.

— Funcționară la O.J.T. Un post oarecare. Nu cine știe ce, da' asta e; mai bun n-am.

— Ai abandonat învățămîntul? Te-ai lăsat păgubașă?

— Nu, nu, nici n-am terminat facultatea.

— Cum?! Doar ultima dată cînd ne-am văzut erai studentă la educație fizică! Știam că ai terminat facultatea!

— Am avut niște neplăceri . . .

— Vorbești serios, Iulia?

— Zău n-am terminat-o, deși am fost o foarte bună studentă. În primii trei ani, am avut numai note de nouă și de zece. Ce mai . . .

— Dar ce s-a întîmplat?

— E o poveste mai lungă, n-aș vrea să te plictisesc. Tu cum de ai ajuns aici?

— Simplu. M-a luat un amic dintr-o cafenea. Are o treabă la Oradea și m-a rugat să-l însoțesc, să fac o plimbare. Cum tot nu aveam ce face, am zis hai s-o fac și p-asta. Și iată-mă.

În clipa aceea, o pereche cobora în bazin, chiar pe lîngă cele două femei. Un bărbat înalt, mușchiulos și păros și o femeie frumoasă, brunetă, cu o față ovală, o figură de grecoaică, aspră și fermecătoare; femeia purta un costum de baie alb, se ținea încă extrem de bine și arbora un surîs distins.

— Uite tu, ce sîni splendizi are femeia asta, observă Iulia. Nu știu de ce, dar invidiez femeile care au sîni frumoși. Ca elevă, am suferit mereu cu sînuții mei . . .

Eva îl văzu pe bărbatul ce mergea posac în urma femeii și cîteva clipe nu avu aer. Își frecă ochii și privi uimită perechea ce intra în apă. Se ridică brusc, împinsă parcă de un resort, vru să pornească după cei doi, căci bărbatul nu era altul decît Tedy, actualul și ... fidelul ei amic sau mai exact spus amant! Se așeză iar în apă. Avea senzația că va leșina.

— Ce e Eva?

— Nimic ... nimic, izbuti cu greu să șoptească.

— Ți-e rău?

— Nu. Parcă mi-e cald, m-a cuprins așa o slăbiciune ...

— Ne ridicăm o treaptă mai sus, propuse Iulia și se sîltă, ieșind din apă pînă la brîu.

— Te moleșește apa asta, zise Eva, încercînd să învingă surpriza, întîlnirea neplăcută pe care n-ar fi crezut-o, dacă n-o vedea cu propriii ochi. Și bărbatul e bine, adăugă ea, străduindu-se să pară indiferentă.

— Mie nu-mi place.

— De ce, dragă? Uite ce animal bine e?

— Are o mutră de bădăran și nu numai că o are dar și e!

— Îl cunoști?

— Din vedere ... Nu pot suferi bărbații de genul ăsta.

— Poate că în intimitate e mai agreabil, insistă Eva.

— Poate, dar mie îmi pare libidinos, unsuros ... Ce mai, nu e genul meu ...

— Și cucoana? Cine e? Eva întreba cu un glas moale, voia să afle cît mai multe amănunte despre cei doi, dar așa ca din întîmplare, fără să-și mărturisească drama.

— O femeie de bani gata. Ea trăiește pe picior mare ...

— Nu e căsătorită?

— A fost. Soţul ei, un foarte bun medic a murit în urmă cu cîţiva ani. A avut un infarct şi s-a dus. A rămas ea singură, bogată şi frumoasă.

— Încă, sublinie cu o anume răutate Eva. Trece şi frumuseţea ei, nu ţine o veşnicie. Dar, de ce zici că e aşa bogată?

— I-a lăsat soţul o vilă ca un palat, o maşină, o colecţie de monede şi una de tablouri. Se zice că tablourile ar valora milioane.

— Băftoasă al dracului, spuse Eva, furioasă în sinea ei nu pe văduvă cît pe Tedy. Abia acum înţelegea de ce în ultima vreme se purta mai rece, mai ursuz, de ce evita întîlnirile cu ea, de ce devenise un om obosit, plictisit de dragoste. „În realitate, e mort după averea văduvei asteia" — gîndi ea cu durere şi ură.

— Orice am zice, e frumoasă, recunoscu Iulia. Şi are şi un nume frumos: Laura Atanasiu!

— Frumos . . .

— Zice lumea că se mărită cu peştele ăsta.

Eva căuta să-i urmărească, să-i redescopere pe cei doi, dar aburii ascundeau perechea pe care ea o ura acum. O mînie oarbă, neiertătoare, creştea în inima ei. Întîiul gînd care-i încolţi, fu acela al răzbunării. „O să-i plătesc totul, pentru tot şi pentru toate" îşi spuse ea.

— Tu nu te mai căsătoreşti, Eva? E rău singură, e urît . . .

— Dragă Iulia, am încercat şi măritişul, nu mi-a mers, şi-ţi mărturisesc sincer, nu am curajul s-o mai fac şi a doua oară. Soţul tău ce e, unde lucrează?

— Inginer la C.F.R. Am avut mare noroc: e un bărbat aşa de cumsecade, de bun. Eu una sînt mai mult decît fericită.

— Laura asta ce învîrte?
— E medic. Medic stomatolog. Se zice că e și foarte bună. De-aia mă mir și mă întreb, ce găsește la ramolitul ăsta? Ce?
Eva nu răspunse. Lovi apa nervoasă, lăsînd impresia că se joacă doar. O clipă, în durerea ei, găsi nimerit să-i spună totul prietenei sale. Să-i povestească cum a șantajat-o, cum a umilit-o și a mințit-o Tedy. Dar, mîndria ei de femeie învinse în clipa următoare. Tăcu, abia înăbușindu-și plînsul. Se hotărî să fie tare. „N-are rost să mă port ca o țață, trebuie să-i dovedesc că sînt o femeie mult mai deșteaptă, mai corectă și mai energică decît el".
— Nu știu ce lucrează ăsta, dar toată ziua e aici, la Laura.
— Poate are părinții aici, frați, poate n-o are numai pe ea . . .
— Părinții lui au murit. Mamă-sa a murit pe vremea cînd eu eram studentă. Cel puțin așa vorbește lumea.
Eva se aruncă în apă. Înota cu forță, cu voluptate. Mînia, ura, îi dădeau puteri nebănuite. Iulia o urmă, făcu încet cîteva lungimi de bazin, dispărînd în aburii lăptoși. Se întîlniră iar, la locul lor, pe treapta acoperită de apă.
— E plăcut la voi, la Oradea. Băilea astea-s colosale, spuse Eva.
Laura Atanasiu se apropia de scări înotînd leneș. Urcă apoi grațioasă scările. Avea inele mari și cercei din aur. Eva observă uluită lănțișorul de la gît: trifoiul de aur cu patru foi, promis ei, cadou de nuntă.
— E femeie frumoasă, șopti Eva, înjurîndu-l printre dinți pe Tedy, încît, dacă cineva i-ar fi urmărit buzele ar fi înțeles că e vorba despre mama lui.
— Se distrează porumbeii, ce le pasă. Au timp, au bani. Știi unde își fac revelionul?

— Cine?
— Ăștia doi!?
— Nu. Unde?
— La Viena.

Eva avu impresia că va cădea pradă unui infarct. Capul îi vîjîia, inima îi bătea tare, gata s-o sufoce, urechile-i țiuiau.

— Ți-e rău, ce-i cu tine? Iulia îi puse mîna pe frunte, îi făcu vînt, o ajută să se ridice.

— Cred că am stat prea mult în apă, îngînă Eva, aiurită, copleșită de durere și revoltă. Adineaori, am înotat cam mult ... Nu-s obișnuită ...

Afară era mult mai rece și Eva își reveni. Făcu cîteva mișcări de gimnastică să se înviorеze. Se duse și intră sub un duș. Apa era rece ca ghiața. Țipă scuturată de friguri, dar suportă cu stoicism torentul rece al apei. Înviorată, arboră o mină veselă.

— De unde știi că se duc la Viena?

— De unde! Doar au trecut pe la mine!? Eu le-am făcut formele. Ba mai mult, pot să-ți spun că le-au ieșit și pașapoartele. Deși, sinceră să fiu, mă mir cum li s-a aprobat. Ia să-i mai lăsăm naibii pe ăștia. Știi ce Eva, ne îmbrăcăm și vii pînă la mine, îmi faci o vizită, să-mi vezi copilul. Soțul meu e la București. Bem o cafea și bîrfim pe cinste.

— Nu pot, Iulia. Iartă-mă, altădată am să vin cu cea mai mare plăcere. E tîrziu, sfîrși Eva, descîlcindu-și părul în fața unei oglinzi.

— Amîi plecarea cu o oră, doar n-o fi foc?!

— Nu, nu mai pot să amîn nici o clipă. Am ceva de rezolvat încă astă-seară. Ceva ce nu suferă amînare!

XV

Lapovița teroriza de cîteva ceasuri orașul. Cafenelele și braseriile gemeau. Lume multă și mai mult fum de țigară. Lîncezeală. Oamenii din localuri, în majoritate tineri, cu chipuri palide, căzuți într-o indiferență tristă, totală, ispășeau parcă o pedeapsă, înghesuiți, fără aer, fără lumină. Probabil că dacă i-ar fi silit cineva, să stea țepeni, ore întregi, în fum și miros, ar fi protestat vehement, ar fi făcut uz de forță. Nesiliți de nimeni, își îndurau destinul, omorîndu-și vremea cu tutun, cafele și alcool. La o masă mică, de două persoane, peste care părea că se va prăbuși inevitabil un cuier pom, ascuns sub o căpiță de haine, Pericle dezlega absent cuvinte încrucișate. Căpitanul Dragomir ajunse cu greu, ocolind mese și scaune, deranjînd clienții, la masa aceea. Își puse fîșul îmblănit pe spătarul scaunului, în timp ce Pericle se ridică în picioare, încîntat că-l vede:

— Te căutam. Și ieri te-am căutat. De trei zile te caut. Pe unde umbli?

— Crezi că știu?!

— Așa e cînd iubești!

— Ce vrei să spui?!

— Te-am văzut cu Melania, la film. Ce mai, ești fără replică. Un zîmbet lumină chipul micului cocoșat, în timp ce își scotea tacticos pipa și punga de tutun. Încarc bateria, fac un fum aici, pe urmă plec și-i las pe ăștia să se intoxice. Unde pui că mi-am cumpărat și surcalău!

— Ești mare, Pericle, se amuză Dragomir, aprinzînd o țigară. Ziceai că m-ai căutat . . .

— Exact! făcu grav Pericle, îndreptîndu-se pe scaun, arborînd o ținută serioasă. Am o veste care, sper, că o să te bucure. O veste în legătură cu Eva!

— Nu mă înnebuni!? Să te și cred?

— Te rog foarte mult. Uite cum s-au desfășurat faptele. Luni, la ceasul prînzului, ies și eu în tîrg, după meditații, ca omu', să beau o cafea. Mă duceam așa pierdut în mulțime, fără grabă, fără țel, nehotărît unde să intru. Deodată, în fața mea, Eva! Eva noastră cea frumoasă. Era blondă și cu părul ei. Care va să zică, nu purta perucă. Avea însă un coșcogeamite barosanul lîngă ea: un tip de halterofil, tuns scurt, cu linii severe în obraz, un pic cărunt și un pic adus de spate.

Între timp se stinsese pipa. Pericle îndesă tutunul cu surcalăul, aprinse un chibrit și pufăi mult, cu efort, încît ochii îi deveneau mai mari în cap, pînă cînd jar roșu sfîrîi în pipă.

— O văd pe Eva, cum zic, simt așa în mine că o poftesc, mă resemnez și o salut totuși ceremonios. Privirea ei trece peste mine, undeva departe, pe stradă. Nu-mi rămîne nimic de făcut, și-mi răspund în locul ei: „Bonjour, Pericle!" Îmi văd de drum. Ajung în față la Primăvara. Intru. Nu mai fusesem demult acolo. Era o casieriță frumoasă foc, cu un corp teribil. Uite, doar vorbesc de el, de corp și transpir. Își șterse fruntea cu dosul palmei, în timp ce ospătara aduse și un Pepsi. Duduie, dacă ești amabilă, adu-mi și mie același lucru. Te rog. Plătește, domnul! Pericle tuși ironic.

Căpitanul surîse încurcat. Uitase pur și simplu să-l întrebe pe amicul său ce vrea. Stinse țigara, privindu-l cu duioșie pe cocoșat.

— Ei, reluă Pericle, mă așez la o masă și încerc să sfîrșesc un careu. După vreo zece minute, poate cinsprezece, aud la masa din spatele meu o voce bine timbrată, reținută. Fără să vreau, trag cu urechea. De fapt, nu chiar fără să vreau. Vocea aceea a zis la un moment dat: „Adineaori am vorbit cu Eva!" Numele ăsta, m-a

determinat să fiu atent. M-am întors discret şi-am constatat că tipul care vorbea era cel ce o însoţise pe Eva prin oraş. Da văd că eşti cam plictisit! Ce-i cu tine?

— Hai, mă Pericle, tu laşi povestirea acolo unde e mai interesant. N-am chef, dar asta n-are importanţă. Zi-i!

Pericle pufăi des şi zise mulţumit:

— Pe mine, în general, nu mă ascultă lumea. Acum, că am şi eu un subiect, profit de el. Am tras cu urechea, da' n-am priceput o iotă. Zicea barosanul: „I-am oferit, aşa cum ne-am înţeles, patru cel mult cinci kilograme. Am rugat-o să-mi dea un răspuns cît mai repede". Celălalt l-a întrebat cum a mers, cum a acostat-o pe femeie, dacă n-a făcut nazuri ... Ai reţinut? A acostat-o. Deci, n-o cunoştea! Înseamnă că e o afacere, un biznis serios. Ce zici, e tare?

— Pe urmă?

— Pe urmă nimic. Au vorbit despre fotbal şi-au plecat.

— Tipul din cofetărie era precis cel care o însoţise pe Eva?

— Mă jigneşti, se supără Pericle. M-am dus pînă la bar dinadins şi l-am văzut bine: era el. Sută la sută!

— N-a pomenit nimic de marfă, de kilogramele acelea, ce erau, despre ce era vorba?

Pericle îşi scutură pipa supărat. Faţa lui se întunecă. Nu răspunse. Scotea cu surcelăul cenuşa din pipă. Apoi zise cu un neaşteptat regret:

— Te credeam un amic mai franc, Sandule. Tu ştii despre ce e vorba, faci pe prostu' şi mă întrebi pe mine. Să fim serioşi!

— Pe cuvînt de onoare, Pericle, dacă ştiu despre ce e vorba. Îmi vine să plesnesc de ciudă că nu ştiu.

— Atunci de ce-o urmăreşti?

— E suspectă. Şi nu atît ea, cît, probabil, amicii ei.
— Suspectă, suspectă, dar pentru ce?
— Poate trafic de valută, aur . . .
Cocoşatul rîse straniu, lung şi strident. Îşi potoli rîsul şi întrebă:
— Valută, aur, cam patru, cinci kilograme? Nu ţi se pare caraghios? Nu sînt eu Maigret, dar nici tîmpit încă nu-s. Cocoşat — da, asta e altceva. Ţinea pipa goală în mînă, o duse la gură şi rămase surprins. Ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva. Vorbi încet şi cu oarecare împăcare: — Iartă-mă, Sandule. Acum îmi dau seama; tu poate n-ai voie să-mi spui. E secret! Vezi, eu la asta nu m-am gîndit. Şi dacă nu te-aş cunoaşte de vreo zece ani buni . . .
— Pericle, te rog nu te supăra pe mine, atunci cînd am secrete faţă de tine!
— Poţi să-mi spui de ce eşti atît de indispus, de supărat în astă-seară? Sau e şi ăsta secret?!
— Mă doare o măsea. De trei zile mă doare.
— Şi de ce nu te duci la medic? Am eu un cunoscut. Dacă vrei . . .
— Încă nu mă duc . . .
— De ce?
— Mi-e frică!
Pericle rîse încît se zgudui tot, apoi îşi înecă rîsul în el şi se înroşi.
— Degeaba rîzi, de nimic nu mi-e frică pe lumea asta, dar de stomatolog am o adevărată oroare.
— Tocmai de asta rîd: şi mie mi-e frică de dentist!
Se ridicară şi ajunseră cu greu la uşă. Afară, lapoviţa cădea violent, în rafale. Dragomir se gîndea la Eva. „Deci învîrte dînsa ceva. Eleganţa ei nu e întîmplătoare. Patru, cinci kilograme . . . Culmea! Ce e de făcut?“ Hotărî să-i raporteze, de îndată, totul, colonelului.

— Ce zici de Alain Delon-ul ăsta?
— Mişto haină, îl aprobă Dragomir. De unde?
— Cu pile! A fost respins la export. Un amic, responsabil de magazin, are un copil pe care i-l meditez. El mi l-a pus deoparte. Au venit doar zece.
— Frumoasă haină, dar fularul nu prea merge...
Pericle izbucni în rîs şi abia după ce se sătură, răspunse:
— Ştiu. Ai şi tu puţină răbdare. Fulare încă nu s-au respins la export!

*

În cameră era rece şi, ca de obicei, dezordine. „Dacă ar fi mai cald, ordine, să mă aştepte cineva, ar fi altfel, aşa..." Trist, se apucă să facă puţină ordine. Strînse ziarele de pe masă şi de pe pat, rufele murdare le puse într-o ladă, în baie, florile uscate din vază le aruncă la gunoi, un costum uitat pe un scaun îl aşeză la locul lui, în dulap. Se încălzi, rămase numai în cămaşă, hotărît să treacă şi în bucătărie, cînd sună soneria. Era zece şi jumătate. Deschise. Colonelul Ioan Albu apăru în prag.
— O, să trăiţi! Ce plăcere! Poftiţi, vă rog!
— Eşti singur? Nu te deranjez?!
— Din păcate, singur!
— Atunci, intru şi te rog nu te supăra că vin la ora asta. Există şi o explicaţie: am fost pe scara vecină, la un văr al meu. Am văzut lumină, şi-am zis hai să intru, să-mi văd subalternii acasă, în familie, ce fac, cum îşi petrec timpul liber!?
— Făceam ceva ordine. Viaţă de burlac.
— E urît singur, aşa-i? dădu din cap colonelul, pipăind caloriferul care era aproape rece.
— Mai ales seara.
— Procedează în consecinţă!

— Anul viitor mă predau!

— Oho, de cîţi ani aud angajamentul ăsta! Nu mai cred. Gata! Mă rog, eşti major... Am auzit că m-ai căutat?

— Toată seara. Am o mică noutate. Eva a stat de vorbă cu un tip într-o cofetărie. Tipul i-a oferit patru sau cinci kilograme.

— Ai auzit tu?

— Nu. Amicu' Pericle. V-am mai vorbit despre el.

— E om de încredere?

— Garantez pentru el!

— Vezi, Dragomire, şi ziceai că acest caz n-are sare şi piper?! Încet-încet, pare să aibă. Şi încă mai multă decît normal. Trebuie răbdare, foarte multă răbdare. Telefonul acela l-a dat cineva, care ştia bine ce se pune la cale. Nu putea să-i vină nimănui ideea de a se răzbuna pe cineva, denunţîndu-l că face un anume trafic. N-avea rost să-l denunţe, dacă nu exista şi un adevăr în toată povestea. Ori, persoana care a telefonat, ştia de ce-o face. Înseamnă că sîntem, mai corect spus, că eşti pe drumul cel bun. Hai să facem o mică recapitulare, să ne mai limpezim niţel. Mario şi Carlo au trecut graniţa curaţi ca lacrima. De azi în două săptămîni, vor veni din nou după încălţăminte. Altceva, despre ei, nu ştim.

— Cum, punga, Eva?

— Sînt nişte indicii, dar deloc sigure: adică nu avem nici o probă concretă. Deci, Mario, deocamdată, nu ne interesează. Eva?

— A plecat luni seara la Bucureşti.

— Eşti sigur?

— Am condus-o eu la gară, a urcat în vagonul de dormit şi a călătorit singură într-o cuşetă.

— De unde ştii?

— În acelaşi vagon a călătorit şi tovarăşul maior Popovici, de la economic. Dumnealui mi-a confirmat că a coborît în Bucureşti şi că s-a urcat în tramvaiul 26.

— S-a întors?

— Ieri seară era lumină la geamul ei. Înseamnă că a venit.

— Şi tu, trei zile cu ce te-ai omorît în lipsa ei?

— Am terminat dosarele cu spirtul şi cu Temistocle, cel cu avorturile provocate.

— Să mergem mai departe: ceilalţi doi italieni, Giacomo şi Frustalupi, sînt tot la Braşov. Schiază în fiecare zi. Nu ştiu ce i-a apucat aşa dor de schiat. Important e că ştim ce fac! După cum vezi vrînd-nevrînd ajungem tot la Eva.

— Un lucru nu înţeleg eu, tovarăşe colonel. De ce-i urmărim atîta şi nu acţionăm!?

— Ce vrei să spui?

— Nu era mai bine să-l fi oprit pe Mario şi să văd ce e în pungă? Dacă era cazul, îl arestam. Simplu ca bună ziua. Eu zic că era mai bine, mai normal.

— Nu cred, dimpotrivă! Sînt convins că greşeam acţionînd.

— E o noapte adîncă în jurul nostru, se lamentă căpitanul.

— Foarte bine. Înseamnă că o să avem şi un răsărit şi o dimineaţă, cînd se vor limpezi lucrurile. Pînă atunci rămîne Eva. O vom urmări zi şi noapte cu cea mai mare precauţie.

— Să încerc să-i fac curte, mă dau drept profesor ... Ar merge?

— Nu. E o situaţie prea delicată. Procedeul ăsta mi se pare rudimentar în cazul ei.

— Iertaţi-mă, o cafea, o ţuică, un coniac? Cu ce vă pot servi?

— Nu, mulţumesc. La ora asta, nu mai beau.
— Un coniac mic?! Nu se poate să mă refuzaţi?! Prăjitură n-am!
— Am spus — nu! Colonelul făcu cîţiva paşi. E tîrziu, trebuie să te culci, adăugă el. Somn uşor. Ai nevoie de odihnă. Eva te aşteaptă!
— Dacă aţi fi de acord să-i fac curte. Aş afla tot, tot, tot.
— Lasă, rămîi umbra ei. Deocamdată! E mai bine. Trebuie să-ţi mai spun încă un amănunt: Eva a fost văzută în ultimele săptămîni în compania unui şofer de la fabrica de postavuri. De cîteva ori, s-au întîlnit la Metropol şi în parc. I-am urmărit pe amîndoi. Spre dezamăgirea mea, şoferului i s-a desfăcut contractul de muncă pentru abateri disciplinare. Dacă ştiam, interveneam să-l mai ţină cîteva luni... Aşa, varianta asta pare moartă. De ce zîmbeşti? Colonelul se opri în prag.
— Data trecută, mi-aţi spus că pe frontul ăsta rămîn singur?! Văd că nu e aşa!
— E bine să nu crezi întotdeauna sută la sută tot ceea ce ţi se spune!

XVI

Camera ovală, prea încărcată de tablouri, sufocată de mobilă stil, grea şi masivă, i se părea rece, neprimitoare. Simţea un adînc dispreţ pînă şi pentru lucrurile care o înconjurau şi în mijlocul cărora se simţise atît de bine odinioară. De cîteva ore, Eva aştepta singură, hotărîtă să joace cu cărţile pe faţă! Lumina era stinsă. Prăbuşită într-un fotoliu îl aştepta pe Tedy pentru a se răzbuna. Îşi turnă puţin whisky Johny Walker într-un

pahar înalt, din acelea pe care le prefera Tedy. „Omului acesta, lipsit de suflet, de inimă, care şi-a bătut joc de alţii, minţindu-i, umilindu-i, şantajîndu-i, vînzîndu-i, trebuie să-i plătească cineva. Iar acel cineva voi fi eu! Sînt clipe pe lumea asta cînd omul e obligat să-şi facă singur dreptate, aşa cum ştie şi cum poate. În ce mă priveşte, am să mi-o fac fără milă, cu sînge rece, cu cruzime chiar. Nu voi ierta nimic, nu voi avea milă, pentru că Tedy a fost o bestie! Un monstru ..." În clipa aceea, auzi uşa din hol, apoi paşi grei înăuntru şi respiraţia obosită a unui om. Ţăcăniră întrerupătoarele de la baie şi din bucătărie. Eva înghiţi în gol, copleşită de o căldură uşoară, care-i cobora de la tîmple în jos, prin tot corpul. În mintea ei, se învălmăşeau întrebări, idei, fapte ... Alcoolul îi făcea bine, o liniştea, îi dădea curaj. Clipele erau lungi, insuportabile. Se deschise uşa sufrageriei şi brusc încăperea fu scăldată de lumina celor douăsprezece becuri ale candelabrului din cristal. Numai în papuci de casă, pantaloni şi vestă, Tedy înaintă şi descoperi brusc picioarele femeii. Trupul ei era ascuns în fotoliu.

— Voiai să mă sperii, puicuţo! Tedy se apropie şi încercă s-o sărute, ca un om tandru, vesel, căruia i-a mers bine în ziua aceea. Eva întoarse uşor faţa, privind în altă parte. Bărbatul rămase aplecat deasupra ei, nedecis.

— Ce face mama? Vocea femeii era ostilă, rece.

Tedy se retrase stîngaci, îşi luă un pahar, turnă whisky şi se trînti îmbufnat în celălalt fotoliu. Scutură paharul uşor şi bău o înghiţitură.

— Nu-mi spui ce face mama?

— Sărmana! Nu mai are mult ...

— Ce vorbeşti?

Eva îşi luă paharul şi începu să se plimbe prin încăpere, aşa cum obişnuia Tedy. O clipă privirile lor se

întîlniră. Bărbatul cedă. Sesizase imediat o ură, o pornire pătimaşă în ochii femeii. Înţelesese că s-a întîmplat ceva, nu ştia anume ce şi, de aceea, socoti că e înţelept să tacă, să rămînă indiferent pînă cînd Eva va vorbi.

— Dragul meu, tu crezi că eu sînt chiar aşa o proastă, o tîmpită, o neajutorată încît, ţi-ai închipuit, că poţi face orice din mine? Că poţi face ce vrei din mine? Te credeam mai inteligent, totuşi!

— Mi se pare că nu avem ce discuta acum şi pe un asemenea ton. Sînt obosit şi îndurerat. Am nevoie de linişte.

— Şi eu sînt obosită şi îndurerată. Şi eu am nevoie de linişte . . .

— Perfect! Te duci acasă şi o să ne certăm mai bine mîine, sau poimîine.

— Nu plec nicăieri. Trebuie să ne spunem nişte lucruri grave, murdare, încă în seara asta. O altă cale şi o altă zi nu există!

— Nu e momentul, draga mea. Să ne liniştim întîi şi asta spre binele nostru.

— Mă voi linişti abia după ce-ţi voi spune totul. Tedy, trebuie să ne aruncăm măştile, să ne vedem chipul aşa cum e, în toată nuditatea lui, pocit, strîmb, putred, mincinos, prefăcut, şi laş . . .

— Aşa o fi al tău, rîse ironic bărbatul şi bău calm.

— Mă jigneşti şi acum? Cît eşti de mic, de laş! Doamne, cît eşti de laş!

— Aş avea o rugăminte: să nu fii obraznică!

— Te înşeli, iubitule. În seara asta, am dreptul să fiu oricum. Şi voi fi necruţătoare, căci te afli în mîinile mele. În cîteva ceasuri, eşti un om distrus. Şi n-am să te iert. Nu, te rog nu te ridica, îţi pun eu whisky dacă e nevoie, şezi şi ascultă-mă. Mama ta a murit acum opt, zece ani. Cu toate acestea, te duci mereu s-o vezi, ba

vorbești cu ea, o încurajezi, ești îndurerat și mîine-poimîine o s-o îngropi a doua oară! Nu ți se pare stranie această realitate?!

Tedy goli paharul nervos, indignat. Era convins că Eva aflase ceva, aflase c-o mințise, dar nu știa cît, ce anume aflase, de unde. Preferă să tacă. Femeia îi turnă whisky, apoi își reluă plimbarea.

— Altceva? întrebă Tedy.

— Să facem un raționament: acum cîteva zile, mi-ai spus că lănțișorul de aur, medalionul acela, un trifoi cu patru foi, mă rog, toată garnitura, l-ai dus mamei tale. A vrut să o mai vadă înainte de a ... muri. A fost darul ei de nuntă. Și darul meu de nuntă! Frumoase minciuni! Superbe! Ai mințit ca un maestru. Ce zici, Tedy?

El aștepta nemișcat, absent. Parcă nu auzise nimic. Privirea lui, grea, rămase pironită în paharul cu whisky. Știa că trebuie să se apere. Dar cum? Căuta o ieșire, căuta niște argumente. Voia să fie abil, sigur, convingător. Căuta o idee și o clipă prielnică pentru a para atacul vehement al femeii.

— Ți-e rușine, te simți mic în fața minciunilor proprii, a escrocheriilor tale?

— Draga mea, e vorba de o regretabilă neînțelegere. Am trecut prin foarte multe în viață, am avut momente de grea cumpănă și mă amuz, pur și simplu mă amuz, cînd văd un copil bun și prostuț ca tine, pornit să taie și să spînzure, numai și numai pentru că a dat crezare unor zvonuri, unor bîrfe de nimic. Nu știu cine și ce ți-a spus. Nici nu mă interesează. La mijloc este însă o gravă și o regretabilă greșeală. Mama mea, deci aceea care m-a născut, a murit acum zece ani. E adevărat și nu contest acest lucru. Dar nu ea m-a crescut, nu ea m-a îngrijit, nu ea mi-a fost mamă! E un capitol trist și amar al vieții mele, despre care îmi vine greu să vor-

besc. Femeia care m-a născut, a fugit cu un amant și m-a lăsat plocon tatii. Mai tîrziu, tata s-a recăsătorit cu femeia asta, care acum se luptă cu moartea. Ea e mama mea adevărată, mama mea bună, pe ea am iubit-o mai mult decît pe tata. Ea a fost un om inegalabil. Aceea care m-a părăsit și pe care am înmormîntat-o tot eu, de milă, acum zece ani, a fost o biată tîrfă.

Eva se opri derutată lîngă pian. Îl privi lung pe Tedy. Pentru prima oară i se păru îmbătrînit și slab. O surprinse faptul că vorbea atît de liniștit, de firesc, de exact, ca un om care n-are nimic de ascuns. Ba chiar observă o oarecare emoție pe chipul lui, o anume căldură sau durere în glas. Se plimbă căci se simțea mai tare, mai stăpînă pe situație. Îl privi din nou, bănuitoare. Fața plină de cute, părul bine rărit în creștet, mîinile osoase, obosite, trădau un om măcinat de neliniști și de vîrstă. În clipele acelea, Eva se îndoia de ceea ce-i spusese Iulia. Își aduse deodată aminte că îl văzuse pe Tedy cu amanta, că ea purta medalionul la gît. Fără voie zîmbi!

— Găsești că e atît de amuzant? întrebă Tedy, îndurerat.

— Poate există și ceva amuzant. De pildă, trifoiul acela din aur l-a văzut cineva pe pieptul unei femei, pe care o însoțeai într-un local, la Oradea!?

— Da, dragă, așa e. Ai dreptate. Am fost, aseară, la restaurant la Continental dacă dorești să știi, cu cumnată-mea. Soția fratelui meu vitreg. A venit și el ceva mai tîrziu, am cinat împreună. Trifoiul?! Sper că nu ești atît de naivă să crezi că a fost un unicat, că bijutierii au lucrat doar unul singur. Ce mai vrei să afli, draga mea?

Tedy era mult mai abil, mai greu de învins, decît își închipuise. „Nu e bine să mă arunc asupra lui. Trebuie să-l încolțesc ușor, dibaci, cu tact și siguranță.

E viclean și deștept. Se apără formidabil. Poate că are și dreptate..."
— De ce nu mi-ai vorbit de fratele tău vitreg pînă acum?
— De ce! Tedy ridică din umeri. Fiindcă nu m-ai întrebat.
„Dacă, totuși, femeia aceea e cumnată-sa? Lumea zice că se căsătoresc, dar, dacă lumea nu e bine informată?!" Eva își simțea capul greu; începu s-o doară.
— M-ai dezamăgit, Eva. Nu mi-am închipuit că ești atît de bănuitoare, de temătoare... Într-un fel, încerc să te înțeleg. Ești prea obosită, surmenată. Poate ai nevoie de cîteva zile de odihnă, la munte.
— Nu-i nimic, mergem la Erevan! Va fi frumos și mă voi odihni.
— Excursiile sînt întotdeauna extrem de obositoare, draga mea.
— De ce-mi vorbești atît de afectuos?
— Te compătimesc. Ești un copil prost și naiv.
— Atît de naiv, încît știu bunăoară și faptul că tu îți vei petrece revelionul la Viena! Eu urmînd, astfel, să iau o mare plasă. Vezi, ce naivă sînt? Și ce proastă sînt?! Nu știu nimic. Absolut nimic.
— Ce-ai spus? Tedy tresări. Își desfăcu cravata și-și deschise nasturele cămășii. Apoi, se lăsă moale în fotoliu.
— Ai auzit foarte bine!
— Perfect! Ce mai dorești?
— Să-mi spui de ce pleci la Viena? De ce m-ai mințit cu Erevanul? Unde ai vrut să ajungi?
Tedy lovi ușor cu mîna marginea masivă a fotoliului. Răspunse neașteptat de sigur:
— Pentru Viena e înscris Teofil, fratele meu vitreg. Eu mă numesc Teodor. Teodor Macarov. Gîscă! se răst'

Tedy, socotind că e bine să pună piciorul în prag, bărbătește și definitiv. Își sterse fața de sudoare cu batista. Trecuse prin mari emoții. Se autofelicita pentru inspirația și măiestria cu care ieșise din încurcătură. Ești o gîscă, draga mea. Mă doare cumplit că n-am înțeles asta mai demult. Repet, nu știu și nu mă interesează cine e persoana care ți-a vîrît în cap prostiile astea. Mă supără foarte mult faptul că tu ai crezut-o. Și mai mult, că ai venit la mine în casă, să-mi faci morală, să mă pui la zid, să mă jignești. Mă iei drept un ticălos de rînd, mă faci cu ou și cu oțet, acuzîndu-mă și condamnîndu-mă pe nedrept. Și toate astea cînd eu vin acasă sfîrșit, de lîngă patul de suferință al mamei mele. Făcu o mică pauză. Se credea ferit de orice primejdie. Stăpîn pe situație, hotărî să-i ofere Evei, în continuare, și o mică lecție de morală. — Ai procedat ca ultima tîrfă! Și asta mă înfurie la culme. Toată ziua am stat lîngă biata mamă, abia m-am despărțit de ea, vin acasă zdrobit și uite, dumneaei îmi ia un adevărat interogatoriu.

Eva se înseninã deodată, se liniști și-i întoarse spatele mulțumită, stăpînă pe sine și pe situație. Întrebă ușor umilită:

— Azi ai vorbit cu mama?

— Da azi. Toată dimineața am stat lîngă ea. În sfîrșit, nu merită să mai discutăm.

— Escrocule!

Bărbatul sări din fotoliu și din doi pași fu lîngă Eva. Ea îl domină cu privirea, repetînd cu patimă:

— Escroc ordinar!

Tedy o prinse de bărbie, vru s-o lovească, apoi se retrase scîrbit, amenințînd-o doar:

— Dacă mai spui asemenea cuvinte, mătur odaia asta cu tine! Te calc în picioare!

— Prostuţule, îl dojeni cu ironie. Prost mic şi naiv! Nu poţi face una ca asta. Doar ştiu prea multe despre tine!

— Ce ştii? urlă Tedy, ca scos din minţi şi se opri revoltat şi speriat în faţa ferestrei, cu spatele spre femeie.

— Ştiu că azi-dimineaţă ai fost la băi, la Felix, cu soţia fratelui tău. Aşa se obişnuieşte, probabil, la voi în familie.

— E o confuzie, negă Tedy. O fi fost fratele meu. Semănăm.

— Te-am văzut, v-am văzut cu ochii mei, Tedy!

— Aiurezi!

— Am văzut totul. Am şi martori. Aţi intrat în apă chiar pe lîngă mine. Erai atît de absorbit de „cumnată-ta", adică de amanta ta, încît nici nu m-ai văzut.

— E cumnata mea, zbieră bărbatul şi aruncă paharul gol în perete.

— Nimic de zis, e femeie bine Laura Atanasiu. De ce n-o cheamă Laura Macarov?

— E soţia fratelui meu vitreg. Pe el în cheamă Atanasiu!

— Mincinosule. Minţi aşa fără umbră de ruşine. Mă rog, să zicem că te şi cred. De ce te duci cu ea la Viena?

— Nu eu, soţul ei merge. Clar?

— M-ai minţit în mod ordinar, Tedy. Noroc că am descoperit la timp cursa pe care mi-ai întins-o.

— Ce cursă? Care cursă?

— Cîteodată, continuă calmă Eva, am şi eu noroc în viaţă. Laura. Laura Atanasiu! Frumos nume. Frumoasă femeie. Oare şi pe ea ai minţit-o sau o vei minţi ca şi pe mine?!

Bărbatul o prinse de păr. Ochii lui mari şi răi, de fiară rănită, o fixau brutal. Îi şuieră la ureche:

— Ar trebui să-ți sucesc gîtul. Acum. Pe loc!

— Nu poți! Imposibil, iubitule. Ai rămîne cu un cadavru care te-ar da apoi de gol! De asta nu mi-a fost frică să vin aici! Numai aici mă aflu în deplină siguranță. Pricepi? În sfîrșit, iată-ne, așadar, spălîndu-ne rufele murdare. În familie, cum se zice. Le spălăm și pe urmă plătim. Fiecare după cît merită.

Tedy își turnă whisky și-l bău lacom, disperat. Se afla în primejdie. Avusese impresia că o are în mînă pe Eva. Și dintr-o dată, se afla el în mîna ei. Se cutremură amintindu-și în fugă cîte lucruri știa femeia despre el. Căuta o soluție, o idee, o minciună, să evite drama. Zadarnic. Nu găsea nimic. Nu vedea nici o ieșire, nici o șansă. Își aminti că a trecut, și nu o dată, prin clipe mult mai dificile și totuși răzbise. „Cedez acum în fața unei fufe? Nu! Nu cedez. Dar ce fac?“ Agita paharul gol și se plimba prin odaie cu pași mari, egali. Spuse, arborînd o mutră de om sătul și plictisit:

— Să terminăm bîlciul. Sînt obosit. Am nevoie de odihnă.

— Așa e, replică Eva, sigură pe ea, șezînd pe brațul masiv al unui fotoliu. Am început, trebuie să și sfîrșim!

— Și ce propui?

— Nu propun nimic.

— Atunci?

— Îți dau o singură șansă! N-ai de ales . . .

— Afară! Afară! țipă isteric Tedy, deschizînd larg ușa.

— E bine să te liniștești . . .

— Afară! Tîrfă ordinară! Ieși imediat afară! Ieși din casa mea.

— Bine! Plec! Se ridică, își luă blana de jder sub braț și se apropie de ușă. Te previn, Tedy, asupra unui singur lucru: pot să plec chiar acum! Dar . . .

— Te rog foarte mult, încercă bărbatul să fie politicos, de formă.

— ... dar dacă plec, mă duc direct la miliție! E bine, deci, să te gîndești la ceea ce faci. Să plec?!

Bărbatul trînti ușa și-i smulse blana, pe care o aruncă pe masă. Trase un scaun și i-l arătă cu palma întinsă.

— Să discutăm, atunci, de la egal la egal!

— Nu înțeleg! Cum vine asta?! Eva ocupă locul arătat.

— Ca escrocii! E limpede?

— Bine, Tedy. Uite ce am de spus. Acum șase luni, cînd mi-ai vorbit despre căsătorie, cînd ne-am și logodit, dacă ceea ce a fost atunci poate fi numită o logodnă, eu aveam 25.000 lei la CEC. Mi-ai cerut să scot banii, să-i aduc aici, să-ți cumperi Renault-ul ăsta alb. Erau, în fond, banii noștri. Am acceptat, am adus banii ...

— Eva, nu mai lungi povestea! Am înțeles. În cîteva zile, vei avea banii. Mai e vorba și despre altceva?

— Bineînțeles! Ți-ai bătut joc de mine, m-ai mințit, mi-ai luat banii, m-ai umilit ...

— Nu exagera, Eva! De ce exagerezi? Să fim rezonabili. Cum te-am umilit? Cum mi-am bătut joc de tine?

— Te-am spălat, ți-am gătit, te-am îngrijit ca pe un soț. Nu odată mi-ai spus că trebuie să fac și eu ceva în casa asta, că ai doar o pensie și din ea trăim amîndoi.

— Și n-am avut dreptate?

— Nu. Pentru că tu trăiai cu mine ca și cu o servitoare. O iubeai pe Laura, erai mereu la ea, la Oradea, iar eu îți spălam lenjeria, îți curățam casa, te așteptam cu mîncare bună, proaspătă, caldă. Tu veneai mereu obosit, suferind, de la ... amantă! Pozai. M-ai umilit, Tedy și m-ai amăgit cu căsătoria. Mi-am făcut, ca o proastă, vise, iluzii ...

— Dramatizezi, Eva. Voi, femeile, întotdeauna dramatizați. Tedy încerca să fie blînd, mai înțelegător.

— Am vrut să-mi găsesc o slujbă. Mi-am și găsit-o. Puteam fi bibliotecară. Tu n-ai vrut. Ai zis că e mai bine să stau lîngă tine. Am stat. De ce? Să te spăl, să-ți fac menajul, să ai servitoare în casă. Asta ai vrut și asta ai făcut din mine, accentuă femeia, izbucnind în lacrimi.

— Bine, bine, bine. Toate sînt adevărate. Ce mai vrei?

— Să suferi și tu puțin. Cum zice Shakespeare, măsură pentru măsură.

— O fac, draga mea. Sînt gata să sufăr.

— Foarte bine, foarte bine, eu am să-ți explic ce anume trebuie să faci. Te duci frumușel la O.J.T., renunți la excursie, din motive de sănătate, nimeni n-o să se supere și o lași pe Laura să plece singură. Nici eu nu mă duc la Erevan. Vom suferi, deci, împreună. Toți trei. Poate Laura mai puțin...

— Ești meschină! O să te bucuri dacă nu merg? Dacă rămîn acasă? Ce ai de cîștigat, ce...

— Nu mai discutăm. Renunți la excursie. E o pedeapsă ușoară, n-are nici un rost să te plîngi.

— Ești absurdă, ești tembelă, dacă îți imaginezi că o să mă convingi. Orice efort al tău e de prisos.

— N-ai de ales, Tedy, bagă de seamă!

— Cum n-am? Ce vrei să spui?

— Dacă nu faci ceea ce-ți cer, te denunț.

— Ai curajul ăsta?

— Imediat! Chiar azi o fac.

— Cum o să mă denunți? Ce anume o să spui?

— Tot. Eva se ridică mîndră, neînduplecată și decisă. Adăugă: despre afaceri, despre aur, despre Viena. Tot.

— Ești nebună. Ai curajul s-o faci?

— Nu e curaj, e o plăcere! Singura care mi-a mai rămas.

— Preferi să facem amîndoi pușcărie?

— Te înșeli, Tedy. De obicei, ce-l ce denunță scapă! Oricum, scapă mult mai ușor.

Tedy își scoase vesta și-o aruncă pe o canapea. Încolțit, turbînd de mînie, alerga aproape de la un capăt la celălalt al sufrageriei. Chipul îi era vînăt, livid, buzele-i tremurau. Aruncă o privire bolnavă, disprețuitoare, spre femeia care-l șantaja.

— Ce obositoare discuție, observă Eva, aranjîndu-și părul în oglinda mare, de deasupra comodei. Mîine seară, la ora șase, te aștept pe strada Cîmpeni, colț cu Rahovei, în fața bufetului Tic-Tac. Aduci cei 25.000 într-o sacoșă. O să ne plimbăm pe străzi. Cînd am să-ți cer, vei arunca sacoșa peste gard, într-o grădină. Vom merge apoi mai departe, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Asta a făcut-o odată un antrenor de fotbal, observă Tedy.

— N-are importanță. Acum, o fac eu! De ce așa? Refuz să iau ceva și, mai ales bani, din mîna ta. După doi pași, ai fi în stare să-mi dai în cap și să fugi cu banii. Mîine seară!

— Te rog să mai amîi o zi, două, Eva. Să zicem pînă după sărbători . . . Ți-i aduc acasă, o imploră Tedy. Te rog, Eva scumpă, hai să fim oameni!

— Am spus: mîine, la șase, ești prezent cu banii la întîlnire. Altfel, te denunț!

— Eva, cîteva zile doar, te rog! Trebuie să ai un sîmbure de omenie, ești și tu om, nu o fiară. Un dram de omenie îți cer . . .

— Tu ai avut?

— Eva! Am cheltuit banii pe blana ta, pe rochii . . .

— Nimic. Mîine, sîmbătă, vreau banii, iar luni chitanța de la O.J.T. că ai renunțat la excursie, la Viena.

Banii sînt, în fond, ai mei. Pedeapsa e mică, totuşi, în raport cu toate păcatele tale. Femeia bău alcoolul, îmbrăcă haina din blană de jder şi ieşi în hol. Tedy o urmă disperat, umil.

— Eva...

— Fără cuvinte. Nu pot conta pe ele, Tedy. Minţi.

— Doamne Dumnezeule, e nebună!

— Faci ceea ce îţi cere o nebună. Iată, se întîmplă în viaţă, ca un om normal să facă tot ceea ce-i cere o nebună.

— Eva, îţi ofer mai mulţi bani, dar nu-mi cere să renunţ la excursie!

În papuci de casă, Tedy părea mic şi neputincios. Eva îl privi de sus, mîndră şi necruţătoare. Deschise uşa şi în loc să-l salute, spuse cu silă:

— Nu vreau să te distrug. Te-aş fi denunţat demult. Doresc să rămîi aici. Nu-ţi fie teamă, nu mă mai întorc la tine, niciodată. Şi-ţi promit că nici nu ne vom saluta pe stradă. Ştiu că vrei să rămîi la Viena. De ce îţi trebuia oare, urgent, patru sau cinci kilograme din marfa aceia?! Nu sînt atît de proastă, cum ai crezut. Te aştept, mîine, la ora şase! Dacă nu vii eşti un om pierdut! Reţine: strada Cîmpeni, colţ cu Rahovei. Eu nu mai pot fi decît rea, necruţătoare cu tine. Dacă refuzi să faci ceea ce îţi cer, voi face totul să te distrug. Noapte bună.

XVII

Laura locuia într-o vilă veche, cu parter şi etaj. Era tîrziu după miezul nopţii şi în apartamentul de la etaj, lumina nu se stinsese. O lampă de masă răspîndea

o lumină săracă, puţină. Laura şi Tedy, îngînduraţi şi pustii, ca două semne de întrebare, trăiau una din acele nopţi albe, lungi şi sfîşietoare, în care cugetul se trădează pe sine. Se priveau disperaţi, cu ochi tulburi, neîncrezători şi trişti.

— Dacă mîţa aia se răzgîndeşte, totuşi? întrebă Laura, nemaiputînd suporta tăcerea. Şedea ghemuită în pat, purta un capot flauşat peste cămaşa de noapte verde, cu dantelă, şi-şi legase părul cu o cordeluţă albă. Nefardată, trezită din somn, chinuită de gînduri, arăta uşor îmbătrînită.

— Nu se răzgîndeşte, e în stare de orice, gemu Tedy, frămîntîndu-şi iritat degetele. E un tip de om periculos, egoist, răzbunător ... Cu buna nu faci nimic, numai cu răul.

— Să mai aştepţi!?

— La ce bun? Aşteptînd, risc. Risc enorm. Acum, avem amîndoi paşapoartele în mînă. Asta e un chilipir nemaipomenit, un noroc cu care noi nu ne întîlnim decît o dată în viaţă!

— Ted, iubitule, eu plec. Nici nu mă gîndesc să renunţ. Ar fi o soluţie ca tu să vii peste cîteva luni, peste un an, deşi n-aş vrea să ne despărţim! Singură îmi va fi greu, foarte greu. Femeia suspină, apoi adăugă sfîrşită: totul a fost prea frumos ca să dureze.

Tedy îşi aprinse o ţigară, se duse la bar şi se întoarse cu o sticlă cu coniac. Îşi turnă în pahar. Se simţea umilit şi condamnat. Bău şi-şi umplu paharul la loc. Rămase cu el în mînă, în picioare, în faţa ferestrei. Părea că se roagă.

— Eşti cu maşina! Şi pe urmă, trebuie să iei o hotărîre, îl mustră cu tact şi blîndeţe, femeia.

— Ştiu, Laura. Ştiu!

Laura coborî, luă sticla de coniac și-o duse pe masă. Se întoarse, iar cînd se așeză în pat, Tedy îi văzu coapsa încă bronzată, catifelată, plină și sînii tremurînd sub cămașa de noapte. Un văl negru îi întunecă mintea și ochii. O furie fără margini creștea în el. La gîndul că se va despărți de Laura, îi venea să urle ca un animal înjunghiat. Cutremurat, revăzu iar, în minte, noaptea aceea de demult cînd atacase un birjar, care se ducea spre casă, cu sania. Disperat, rosti cuvintele ca pe o sentință:

— E fără ieșire situația asta, e îngrozitoare, Laura! Dacă fac ce-mi cere Eva, sînt un om pierdut! Rămîn în țară, rămîn fără bani și, mai presus de toate, rămîn și fără tine. Înseamnă că-mi semnez singur sentința. Dacă nu-i dau banii, boarfa mă denunță. În acest caz, mă aleg tot cu o sentință, pe care însă o vor semna alții.

— Și totuși o soluție există, trebuie să existe, zise Laura indignată. Ești bărbat, Ted, n-o să te lege de mîini și de picioare o femeiușcă. Nu vreau să fiu rea cu tine, dar tu ți-ai făcut-o singur-singurel. Cu mîna ta!

— De ce?! Ce vină am?

— Dacă erai bărbat deștept, nu te încurcai cu o depravată, cu o vagaboandă ordinară, cu o escroacă. Nu e nici măcar o tîrfă. Tîrfele au un anumit respect și o anumită înțelegere. Îți cere așa din senin 25.000 lei. De ce? Pentru ce, mă rog? De ce nu vrea o sută de mii?

— Mă șantajează, Laura, tu nu înțelegi?! Se răzbună. Spera să mă însor cu ea, să-i rămînă ei casa, grădina, mașina, totul . . . Gîsca dracului și-a făcut vise.

Răzbătea în noapte sunetul slab al unei locomotive. Tedy se plimba prin odaia mică agitat. Avea cearcăne mari, era bărbos, iar ochii mici, pierduți în orbite, exprimau ceva nedeslușit între spaimă și ură, între neputință și durere.

— Ted, iubitule, tu știi foarte bine, eu am rude acolo, am prieteni, sînt medic, o să mă descurc. Nu vreau să ratez o asemenea șansă din pricina unei neisprăvite. Totul e pe muche de cuțit și totul e în mîinile tale. Un bărbat adevărat, deștept și curajos, trebuie să se descurce.

— Știu, Laura. Știu ... Tedy nu era sigur cît de departe mergea cu gîndul femeia. Înțelegea însă că și ea suferea, că n-ar fi plecat fără el și asta îl îmbărbăta, îl făcea s-o prețuiască și s-o dorească și mai mult. Socoti că e momentul prielnic să sugereze o idee, să vadă cum va reacționa femeia. Și zise într-un prefăcut acces de furie, ridicînd ochii spre cer:

— Ar merita s-o strîng de gît, s-o ucid ... mama ei de tîrfă!

Rafinată, Laura răspunse după o pauză și oarecum ocolit:

— Dacă ea n-ar exista cinci zile, am pleca liniștiți, fără teamă, fără probleme. Am fi oameni fericiți, Ted!

Tăcură. Se auzi un cocoș cîntînd în apropiere.

— Cum să fac să dispară? zise cu ură în glas Tedy și se prăbuși îmbrăcat în pat. Închise ochii. N-avea curaj să-și mărturisească gîndurile pînă la capăt. Laura i le intuia perfect și el căuta discret s-o facă părtașă planului său! Tăcerea femeii însemna o aprobare, așa că reluă sigur și calm:

— Ca în romanele polițiste: martorul dispare! În fond, în viață, fiecare are ceea ce-și dorește. Am să încercă să fiu om cu ea. Îi voi oferi bani mai mulți, să tacă. Dacă nu acceptă ... o suprim!

— E groaznic ceea ce spui, se prefăcu șocată Laura. E cumplit! Apoi, adăugă perfidă: la urma urmei, ar merita-o din plin, dacă se poartă ca o bestie! Cu bestiile nu poți să te porți omenește, n-are sens.

— E unica soluţie, Laura. În felul ăsta, nu va mai vorbi nimeni, iar noi vom pleca ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Da, Ted, îl aprobă ea şi îşi vîrî mîna în părul lui aspru şi-l mîngîie îndurerată. O să faci una ca asta?

— Poate plătesc pe cineva. Cunosc nişte lichele în stare de orice. Te temi, Laura?

— Nu ştiu, n-aş zice nu... Mă tem pentru tine. Îţi trebuie un alibi perfect, Ted. E mai bine să găseşti, totuşi, pe cineva.

— Aşa am să fac, gemu bărbatul, oarecum satisfăcut de ideea găsită.

Laura îşi trase plapuma pînă sub bărbie, o cuprinsese frigul.

XVIII

Trecea încet şi liniştit, pe sub castanii goi şi pustii, satisfăcut că întîlnirea cu Eva fusese mai simplă şi mai sigură decît se aştepta se. Aruncase sacoşa cu bani peste un gard, ceea ce i se păruse şi nostim şi bizar. Respira lacom aerul rece, umed, care-l înviora şi-l întărea. Privea străzile, casele, magazinele, cu o curiozitate anume, necunoscută lui, asemenea celui ce ştie că le vede pentru ultima oară. Găsea, totuşi, că oraşul lui natal are un farmec al vîrstei, o nostalgie. Apoi, o revedea în gînd pe Laura, înaltă, suplă, distinsă, aducînd a vedetă de cinema, gen Papas, şi atunci inima lui se întuneca, se învrăjbea şi totul îi părea şters, ostil. Visa ca un adolescent o Vienă cu caleşti poleite în aur, arhaică şi cuceritoare, căzută pradă valsurilor nemuritoare. Îşi îndrepta ţinuta, surîdea mîndru şi tainic,

continuîndu-şi plimbarea solitară. Avea invitaţie pentru balul anual al vînătorilor şi pescarilor sportivi, la restaurantul Melody. Nu lipsise niciodată, iar acum dacă vrea lumea bal... bal să fie... Nu alesese drumul cel mai scurt, ci unul ocolit, să-i treacă timpul mai uşor. Stăpînit de sentimente nelămurite, contradictorii, ajunse la Melody cu ceva după ora fixată. Salută ceremonios în stînga şi dreapta, închinîndu-se şi zîmbind binevoitor. Îşi lăsă paltonul şi pălăria la garderobă şi se opri lîngă maiorul Dumitru Tache, vînător pasionat şi el în timpul liber.

— Să trăiţi, tovarăşe maior. Daţi-mi voie să vă doresc în astă-seară un vînat ales!

— Merçi, da' nu ştiu ce-am să mă fac, că mi-am lăsat arma acasă, glumi maiorul. În ce mă priveşte, eu mi-am făcut planul...

— Pentru mine a fost un sezon slab, replică Macarov. Nici un ţap, nici un urs. M-am răzbunat, în schimb, pe nişte iepuri.

— Nu rîdeţi, îl opri maiorul, aşa se întîmplă şi în viaţa noastră obişnuită: ne răzbunăm pe iepuri. Obiceiul acesta o să intre în tradiţie.

La masă, Tedy se aşeză lîngă maior, într-un capăt de masă, să poată ieşi uşor la nevoie. Se ridica mereu şi trecea pe la alte mese, discuta, spunea un banc, adresa un compliment unei cucoane, ciocnea cu un amic, ura sănătate şi fericire unor simpli cunoscuţi. Închina, dar nu bea, iar cînd golea cîte un păhărel, însemna că în el fusese apă, apă minerală şi nu vodcă. La un moment dat, maiorul îl apostrofă:

— Mai stai şi tu, Macarov dragă, ca oamenii, la masă. Alergi de parcă ai fi în terenul de vînătoare, cu grupa!

— N-am răbdare să stau locului, ripostă Tedy. Deformaţie profesională. Eu sînt vînător, nu pescar, să dorm lîngă undiţă.

Adevărul era că avea şi mulţi prieteni, cunoscuţi şi se simţea dator să ciocnească, să schimbe o vorbă cu ei. Rătăcea prin sală cu paharul în mînă, ca un june prim. Orchestra deschise dansul cu un vals de concert. El văzu înaintea ochilor Viena şi oftă încetişor. Curtenitor şi atent, o invită la dans pe soţia preşedintelui filialei judeţene a vînătorilor şi pescarilor sportivi. Era o femeie subţire, cu un aer de indiferenţă, cochetă şi atrăgătoare. Tedy iubea valsul, îl învăţase cu profesor. Partenera lui, uşoară şi graţioasă, dansa cu pasiune. Celelalte perechi se opriră una cîte una pe ring şi cîteva minute Macarov şi soţia preşedintelui oferiră un mic recital.

— Ce vînat preferaţi, stimată doamnă?

— Fazanii, veni brusc răspunsul.

— Unu la zero pentru dumneavoastră — se apără Tedy încurcat. Nu se aşteptase la o asemenea replică.

Sărută mîna parfumată a femeii aceleia mîndre şi indiferente, o conduse la soţul ei, apoi se pierdu în mulţime. În sala brăzdată de hîrtie creponată, colorată, de panglici şi confetti, apărură măştile. În locul platourilor pe care fusese păstrăv prăjit, chelnerii puneau pe mese tăvi cu friptură de căprioară în sos picant, vînătoresc. Deşi se hotărîse să nu mănînce prea mult, Macarov se aşeză şi înfulecă rapid friptura de căprioară. Îşi îngădui şi un pahar de vin de Pietroasele, adus special pentru balul lor. Îl găsi însă obişnuit, fără buchet şi tărie. Luă un păhărel mic cu apă şi porni prin sală, mai mult pe latura unde se aflau ferestrele imense, ce dădeau spre Detunata, o străduţă laterală, îngustă şi puţin circulată. Se uita din ce în ce mai nerăbdător

la ceas. Muzicanţii erau în pauză, măşti diverse, lipsite de gust şi fantezie, se încrucişau printre mese. Un grup rîdea în hohote, într-o cascadă ce semăna mai degrabă cu un schelălăit. Se îndepărtă indispus. Îl deranja gălăgia prea mare.

— N-ai astîmpăr, amice? îl mustră o voce.

— N-am. Macarov întoarse capul. Maiorul Tache vorbea delicat şi afectuos, cel puţin aşa i se părea, cu o blondă platinată, cam plinuţă, fără verighetă şi cu un imens decolteu la spate. „A început vînătoarea", gîndi Tedy răutăcios.

— Domnişoara Mirela Petrescu, cel mai bun vînător din grupa noastră, o prezentă maiorul.

— Macarov! Bărbatul se înclină şi-i sărută mîna. Apoi adăugă: mă dau bătut!

— De ce? întrebă cu o voce subţire Mirela.

— Mă tem de femeile care vînează! Afară se auzi un claxon abia atins.

Mai tîrziu, Teodor Macarov o invită la dans pe soţia maiorului, o femeie cam plinuţă şi cam posacă. Vorbiră banalităţi. Că e cam cald, dar e plăcut, că nu strică şi cîte un bal, că e multă lume... Fleacuri. Băieţii din orchestră treceau de la o melodie la alta şi Tedy privea iritat ceasul de pe mîna durdulie a femeii. Îl salvă ea: „Aş vrea să stăm oleacă, dragă tovarăşe. Ăştia sînt în stare să scoată sufletul din om". Bărbatul o conduse la masă, politicos. Se strecură apoi printre mese pînă în biroul responsabilului, care-l primi cu o supunere dubioasă; parcă i-ar fi fost şef. Ba îl lăsă şi singur să dea un telefon. Tedy formă de nenumărate ori, nerăbdător, nervos, numărul lui de telefon. Suna tot ocupat. Ieşi pînă la toaletă şi se întoarse. Formă iar numărul şi iar sună ocupat. Timpul trecea. Îşi făcuse un calcul şi trebuia să-l respecte. Era nouă

şi douăzeci cînd, în sfîrşit, Laura îi răspunse sec: „A mers perfect. Du-te!“

În hol, ezită în faţa unei oglinzi mari. Zîmbetul lui era crispat. Închină un pahar cu maiorul, îl goli şi îl umplu la loc, se duse la preşedintele filialei, care era curtat de vînători şi pescari. Închină şi cu el şi cu toţi ceilalţi, apoi, prinzînd un moment de tăcere spuse:

— Un banc pentru vînători. Învăţătoarea, la şcoală, explică elevilor ce este critica. Vrea să-i facă pe elevi, să priceapă că e o armă cu ajutorul căreia, mă rog, cunoaşteţi poezia... La sfîrşit, verifică ce-au înţeles copiii şi întreabă, ce este critica? Bulă se ridică şi spune: — „E o armă cu care tata îşi împuşcă prima!“ Mă scuzaţi, vă rog, dar vreau să dansez.

Într-o vervă uimitoare, Teodor Macarov era prezent pretutindeni, făcea un compliment, spunea un banc, o vorbă de duh, închina în sănătatea unor prieteni sau cunoscuţi, galant şi inepuizabil. Nimeni nu-l văzuse, în ultima vreme, atît de vesel, de curtenitor, de nepotolit. Ar fi putut să se retragă la o masă, să se odihnească, dar socoti că e mai prudent, mai înţelept să-şi joace rolul pînă la capăt. Soţia maiorului îl invită la dans.

— Iertaţi-mă, tovarăşe dar e damen-tango. Permiteţi?

— Vai de mine, se poate?! Cu plăcere, cu cea mai mare plăcere. Tedy dansa absent şi respira uşurat. Totul i se păru straniu. „În urmă cu zece minute tremuram, acum dansez“! gîndi el.

— Sînteţi ud pe haină, domnule Macarov, constată femeia. Avea două bărbii de grăsime care-i tremurau mereu.

— Am ieşit să iau puţin aer, se bîlbîi Tedy, luat prin surprindere.

— Plouă?

— Ca vara.

Tangoul lung şi plictisitor se sfîrşi. Tedy o conduse pe soţia maiorului la masă şi-i spuse acestuia:

— Vă mulţumesc mult. Doamna dansează splendid!

— Ia mai du-te încolo, tovarăşule, chicoti femeia. Merçi de aşa compliment.

— La vîrsta asta, numai cu dansul ne mai putem lăuda, glumi maiorul.

— Tati, tati, vreau să joc la tombolă. Poate cîştig purcelul, rîse soţia maiorului.

— N-avem noroc, dragă, se împotrivi soţul.

— Şi eu am să cumpăr nişte numere, găsi Tedy amuzantă ideea.

Se îndreptară în grup spre masa unde se vindeau bilete. Tedy trase uşor colţul perdelei de pluş albastru şi privi discret pe strada Detunata. Dacia 1300, vişinie, nu mai era acolo. „Laura a plecat spre Oradea" îşi zise el şi se repezi fericit la tombolă. Cumpără vreo zece numere, nici nu se uită la ele şi bău o vodcă. Orchestra începu o periniţă. Se prinse vesel în horă. Dansa cu o molipsitoare tinereţe sau era doar o isterie ce nu putea fi mascată?! Avea trecere. Mereu îngenunchea în mijlocul ringului, pe o batistă şi săruta după plac şi după caz, cînd de formă, cînd cu o uşoară neruşinare. Soţia preşedintelui filialei îi puse batista după gît, îl duse în mijlocul ringului şi-l sărută în ciudă, şcolăreşte, pe obraz. Tedy reveni în horă, lîngă ea. O strîngea tare de mînă. Femeia îl întrebă încet:

— Duminica viitoare veţi fi invitat la o vînătoare de gală. Vă bucuraţi?

— Mult de tot, doamnă. Ştiu! minţi el. Apoi îşi spuse în gînd, strîngîndu-i iar mîna: „Sufletul! De azi într-o săptămînă, voi fi la Viena!"

XIX

Un fluierat strident şi parcă din ce în ce mai enervant îi suna în urechi. Dragomir deschise ochii speriat şi privi buimac, în jur. Adormise urmărind programul la televizor. Era îmbrăcat în haine de oraş, iar lîngă el şi pe el se aflau nişte ziare. Se ridică ameţit de nesomn şi închise aparatul. Adună ziarele şi-şi făcu patul. Şi tot învîrtindu-se prin odaie, îi veni în minte Eva. În ziua aceea, colindase zadarnic braseriile şi cafenelele pe care le frecventa femeia. N-o văzuseră nici prietenii lui, nici ospătarii. Să-şi fi schimbat ea localurile sau obiceiul? Se afla în oraş şi totuşi, ca niciodată, n-o vedea nimeni. „Ar putea fi şi bolnavă... Ori poate tocmai acum, cînd eu stau liniştit, atît de liniştit încît adorm la televizor, ea pune la cale o afacere!? Sau chiar o face?" În adîncul lui, simţea un fel de nesiguranţă, de îngrijorare. Prea dispăruse brusc femeia. Lăsă jaluzelele, hotărît să se culce. Sună telefonul. „O greşeală" se strîmbă bărbatul şi ridică leneş receptorul. Recunoscu îndată vocea şefului său, grăbită, mai aspră ca de obicei: „Dragomir, am o veste proastă: Eva a fost găsită fără viaţă, în garsoniera ei. Se pare că e vorba de o moarte violentă. Se pare numai. Nu ştiu nimic altceva. Te duci urgent la locul faptei. Va fi acolo şi Voicu. Vezi despre ce e vorba. Ai înţeles?" Urmă o pauză. Dragomir rămase înţepenit, în hol, lîngă telefon. Auzi din nou vocea şefului său întrebîndu-l energic dacă a înţeles şi izbuti să răspundă încet, fără convingere: „Da, am înţeles". Receptorul căzu apoi cu zgomot în furcă. Aştepta uluit ca telefonul să sune iar şi aceeaşi voce să-i spună că e vorba de o glumă, de o glumă proastă, de o greşeală, de o confuzie... Nimic. Se auzea plîngînd undeva în

bloc un copil. Se îmbrăcă în grabă, cu ce găsi la îndemînă: pantaloni de catifea maro, un pulovăr şi o scurtă îmblănită.

La volanul maşinii, alerga cu o sută pe oră pe străzile pustii. „De ce să moară? Acum? Eva să fi fost martorul care trebuia suprimat? Ea era, în fond, momeala noastră..." Căpitanul constata alarmat că dacă pînă în clipa aceea, totul n-a fost decît un joc al aparenţelor, o tatonare banală, de acum începea o anchetă ce se anunţa nu numai pretenţioasă şi complicată, dar şi periculoasă. Opri în faţa blocului. Trecu pe lîngă mici grupuri de bărbaţi care discutau şi gesticulau agitaţi. Evită intrarea principală, ocoli blocul şi găsi la un capăt o scară de serviciu. În micul hol, se aflau lăzi cu gunoi, mirosea înţepător a mucegai şi a mîncare alterată. Reveni la intrarea principală. Urcă în ascensor. Mai era un bărbat cărunt, speriat. „E o barbarie domnule, o barbarie să te omoare, ziua în amiaza mare, într-un bloc unde sîntem vreo sută de locatari". „Poate a murit, poate n-a fost omorîtă", încercă Dragomir să-l calmeze. „Cum, la 24—26 de ani, mori aşa în cinci minute?! Să fim serioşi"! Bărbatul era indignat. La etaj, pe un coridor lung, femei, bărbaţi şi copii comentau. Era un zumzet uniform, obositor. Ghici uşor care era apartamentul Evei. La uşa aceea, un subofiţer rezemat de perete, privea posac lumea, care nu se apropia, dar rămînea acolo, curioasă şi uimită. Subofiţerul îşi corectă poziţia cînd îl văzu pe Dragomir. Apoi se rezemă iar de perete. Căpitanul pătrunse şovăind. În camera victimei se aflau procurorul Vasile Banu, maiorul Mircea Stănciulescu, locotenent-colonelul Voicu, medicul legist Ion Oprescu şi doi martori care priveau stînjeniţi. Printre ei, aplecîndu-se, cocoţîndu-se pe scaune, locotenentul Surducan fotografia locul faptei, ca-

davrul. Întinsă pe spate și puțin într-o dungă, Eva părea că se miră doar de ceva foarte scîrbos. Avea fața și mîinile ușor încordate, ca într-o spaimă, iar ochii mari rotunzi.

— Ce-i cu dumneata? întrebă locotenent-colonelul Voicu. Ar fi bine să ne lași, sîntem și așa cam mulți aici . . .

— Permiteți să vă raportez, tovarășe colonel, o supravegheam de o săptămînă pe această femeie.

— De ce?

— Existau unele bănuieli. Era mereu văzută în compania unor turiști străini și suspectată de posibile afaceri cu aur și valută!

— Poftim. Privește-o!

— Moarte violentă?

— Așa se pare. Miroase cumplit a țuică de prune, a alcool . . .

Locotenent-colonelul se îndepărtă îmbufnat, rotind niște ochi indignați prin încăpere. Medicul vorbea ceva cu maiorul, iar procurorul, așezat la masă, scria cu pixul într-un caiet gros, cu scoarțe roșii. Dragomir îi făcu semn discret medicului legist și acesta ieși în hol.

— Era singură? întrebă Dragomir.

— Nu știu. Presupun că da!

— Otravă?!

— Probabil, zise mai mult în șoaptă medicul. Apoi îl rugă: nu mai comentăm acum faptele, amicii ăștia sînt invidioși în asemenea împrejurări; au impresia că ție îți spun mai multe lucruri decît lor!

— Urme de violență?

— Nici una.

— Vreun corp delict?

— Nimic.

— Care va să zică, s-a lucrat bine, cu grijă, cu pricepere...

— Cam aşa, îl aprobă medicul şi se întoarse în cameră.

Dragomir ieşi în coridorul lung, unde vecinii, grupuri-grupuri, comentau cu lux de amănunte totul. Un miros greu, de mîncare arsă se simţea din ce în ce mai intens. „Hei, cucoanelor, arde ceva“, zise o voce bărbătească. O alta o completă: „Care v-aţi uitat carnea pe foc“? Căpitanul se opri în faţa primului grup şi întrebă:

— Ştiţi cumva dacă azi a fost văzută... Eva? A întîlnit-o cineva?

Grupul rămase mut şi resemnat în faţa întrebării. O femeie măruntică şi iute la vorbă, după un moment de ezitare explică:

— A văzut-o în seara asta madam Diaconu. Cel puţin aşa povestea dumneaei, adineori...

— Mulţumesc, doamnă! Unde stă familia Diaconu?

— La 31, zise aceeaşi femeie. Făcu un pas înapoi, se uită şi arătă cu mîna: e chiar în uşă madam Diaconu.

Dragomir trecu pe coridor, urmărit acum de privirile locatarilor. Felul în care era îmbrăcat trezea o anume nedumerire în rîndul celor de pe coridor. În faţa apartamentului 31, o femeie încărunţită, cam plină şi cam trecută, croşeta. Lumina era puţină şi ea se zgîia să ieie nodurile unul pe faţă altul pe dos. Se opri din croşetat, cînd îl văzu pe Dragomir apropiindu-se. Privea peste ochelarii ce păreau gata să alunece peste vîrful nasului.

— Stimată tovarăşe Diaconu, iertaţi-mă că vă deranjez la o asemenea oră...

— Lasă scuzili, tovărăşelule. Moare omu' şi mai ni şerem scuzi! Parcă altă treabă n-avem. Poftiţi!

— Mulţumesc. Nu intru la ora asta, e tîrziu...
— Lasă matale scuzili şi pofteşte. Eu stau singură aici. Sînt divorţată... Ocupaţi loc. Cu ce vă pot fi di folos?
— Aţi văzut-o, azi pe domnişoara Eva?
— Da, cum să nu! Pi dînsa o videm aproape zilnic. Noi ni împăcam bini. Era harnică, dezgheţată şi mie îmi plac fimeile harnice şi gospodine.
— Cînd aţi văzut-o?
— La şase, şase şi şeva. Am ajuns în hol. Dînsa o intrat în ascensor şi m-o aşteptat. Am urcat împreună. Era năcăjită, fără chef. M-a întrebat ce mai fac aşa, di formă. Am întrebat-o ci are şi mi-a spus că nişte neplăşeri. Nu mi-a zis că de la cine. Văzînd asta, am tăcut, că nu-i bini să sîcîi omu' la năcaz.
— Cum era îmbrăcată?
— Cochetă, drăguţ, că are dînsa gust. Purta haina aşeea din piele maronie, bine strînsă pi corp. Are corp frumos domnişoara.
— Avea ceva în mîini?
— Avea. O poşăţică neagră, rotundă, umflată cumva şi o sacoşă din aşelea cum au sportivii. Scria pe ea un nume îmi pare: didas!
— Adidas, poate!?
— Poati! Eu nu mă prişep.
— Ce culoare avea sacoşa?
— Verde. O sacoşă frumoasă, pi care era o emblemă cu... didasul ăla.
— Aţi mai văzut-o pe urmă?
— Di fel, pînă cînd am auzit că-i moartă. Atunci am dat fuga şi m-am uitat din uşă. Săraca! Atît di tînără şi di răpide să să ducă! Ce spui matale?
Dragomir clătină din cap. Se întoarse pe coridor. Se opri în faţa subofiţerului şi-l întrebă:

— Cine a găsit-o?

— O prietenă a dînsei, care stă la etaj, tovarăşe căpitan, raportă subofiţerul, luînd poziţie de drepţi.

— O ştii?

— O ştiu. Dacă nu e aici, printre oameni? Subofiţerul făcu doi paşi şi după ce privi în lungul coridorului o descoperi şi zise: — Uitaţi, acolo e cucoana, cea cu bluză galbenă, şi fustă scurtă, gri.

Dragomir se apropie de un grup de vreo şase femei, îşi ceru scuze şi-o rugă pe femeia cu bluză galbenă şi fustă gri să se retragă puţin. Femeia avea buze senzuale, era brunetă cu ochi negri, iar pe pulpele pline, frumos arcuite, se vedea mult păr negru. Speriată, cu mîinile tremurînde, femeia plîngea. Se recomandă printre lacrimi:

— Eugenia Drăgan.

— Dumneavoastră aţi văzut-o înainte de a muri?

— Da, tovarăşe şi izbucni într-un hohot de plîns.

— Liniştiţi-vă, doamnă . . .

— Nu pot, nu pot domnule, e ceva cumplit. La zece minute, să dispară aşa un om! Şi încă în floarea vîrstei. Nu-mi explic . . .

— O clipă, vă rog. Aţi fost la Eva în cameră?

— Da, domnule. Tatăl ei mi-a telefonat la ora nouă şi jumătate şi m-a rugat s-o anunţ că a murit mama ei.

— Aţi vorbit chiar cu tatăl ei?

— Da. Era îndurerat şi zăpăcit bietul bătrîn. Vorbea înecat de plîns.

— V-am mai spus ceva?

— Nu.

— Aţi coborît la ea?

— Da. N-am avut curajul să-i spun direct. Era serial, Kojac, şi ea privea la televizor. Întîi am minţit

că mama ei e în comă. Abia mai tîrziu, i-am precizat că a murit... Am consolat-o, i-am spus să fie tare, să aibă curaj... Nici nu ştiam ce să zic. Plîngeam şi eu.

— Cum era îmbrăcată?

— În fustă bej şi o bluză violetă. Aşa venise din oraş.

— O clipă, vă rog. E important un lucru: cum a reacţionat ea în momentul în care i-aţi spus?

Femeia rămase cu ochii mari şi muţi. Respiră adînc, emoţionată, încercînd să-şi amintească. Apoi spuse:

— Întîi s-a lăsat moale pe pat, aşa sfîrşită, fără putere. A ţipat apoi şi a izbucnit în plîns, a dat cu palma în masă, a trîntit uşile, şi iar s-a potolit şi s-a lăsat pe canapea. Mi-a cerut să-i aduc din bar un coniac.

— Sticla aceea care se află pe masă?

— Da, da, aceea. Şi un pahar. I-am turnat coniac, l-a băut dintr-o înghiţitură. Parcă i-a făcut bine coniacul. Cu o voce calmă, reţinută, m-a rugat să urc la mine şi să mă interesez telefonic la ce oră are primul tren spre Topoloveni. Ceea ce am şi făcut.

— Cînd aţi ieşit, ea ce făcea?

— Îşi căuta hainele în dulap...

— Deci, dumneavoastră aţi pus mîna pe sticla de coniac, vreau să zic i-aţi turnat în pahar?

— Bineînţeles, recunoscu femeia, contrariată de insistenţa căpitanului.

— Aţi urcat apoi, aţi dat telefon şi aţi revenit jos, la Eva?

— Da.

— Aţi observat ceva schimbat?

— Da. Ea îşi schimbase hainele, îmbrăcase pantalonii negri şi un pulovăr din lînă neagră.

„Asta înseamnă că Eva n-avea de gînd să se sinucidă. Dimpotrivă! Voia să se ducă acasă, în Topoloveni, la părinţi" — observă Dragomir. Îşi aprinse o ţigară.

— Nu pot să pricep ce s-a întîmplat în minutele în care am lipsit din cameră?! îşi frămînta mîinile emoţionată femeia.

— Cînd aţi plecat, Eva a încuiat uşa cu yala în urma dumneavoastră?

— Nu. N-am auzit s-o închidă.

— Lumina ardea în cameră?

— Nu, numai în bucătărie. În cameră, ardea un bec în spatele televizorului şi televizorul.

— Cînd v-aţi întors, uşa era deschisă?

— Închisă dar nu cu yala şi nici cu cheia.

— Prima dată cînd aţi coborît era deschisă?

— Nu. Am sunat. Mi-a deschis Eva. Uşa era închisă cu yala, atunci.

Dragomir trase un fum lung, adînc, îşi frecă fruntea ca un om aflat în încurcătură, şi întrebă cu totul altceva:

— Telefonul a fost interurban, vreau să zic a sunat centrala şi v-a făcut legătura?

— Da. Am vorbit întîi cu o femeie, apoi cu tatăl ei, de la Topoloveni.

— Ce oră era? Vă amintiţi?

— Era fix 9,35.

— De unde ştiţi?

— Mă uitam şi eu la serial, cînd m-a deranjat telefonul. Eu îl ţin aici, în hol. Uitaţi! Cînd tatăl ei mi-a spus, că i-a murit soţia, mi s-a făcut frică şi am aprins lumina. Aveam ceasul pe mînă. Era 9,35.

— Aţi coborît imediat?

— Mi-am schimbat doar capotul.

— Bănuiţi că a fost cineva în camera ei, după dumneavoastră?!

— Nu. Nu cred.

— Cam la ce oră aţi coborît din nou?

— 10—15 minute am stat. N-aş putea să vă spun exact. Oricum nu am stat mai mult de un sfert de oră. Nici atît . . .

— O cunoaşteţi de mult pe Eva?

— De vreo cincisprezece ani.

— A suferit cumva de inimă?

— Nu. Nu s-a plîns niciodată.

Dragomir se întoarse în camera unde zăcea fără viaţă trupul femeii aceleia frumoase şi elegante. Mircea Stănciulescu, îngenuncheat pe un ziar, cerceta covorul luminîndu-l cu o lampă de masă. Cînd îl observă pe Dragomir, maiorul se ridică. Colţurile buzelor îi căzură în jos, într-o expresie de silă şi dispreţ.

— Se pare că e vorba de o comă alcoolică, zise maiorul.

— La o femeie atît de tînără? întrebă apatic Dragomir.

— Oprescu zice că după crisparea mîinilor şi a feţei, ar putea fi o intoxicaţie! O să vedem mîine la autopsie. Miroase cam tare a alcool. Sper că n-ai atins nici un obiect?

Căpitanul se prefăcu că n-a auzit. Stinse ţigara şi puse chiştocul în cutia de chibrituri. Întrebă:

— Nimic suspect?

— Deocamdată, silabisi acru maiorul. Se îndreptă de şale şi căscă. Ies să fumez o ţigară. Să nu intre nimeni şi să nu mişti nimic.

— Am înţeles. Ceilalţi au plecat?

— Şi-au terminat treaba.

Profitînd de singurătatea pe care o aşteptase, Dragomir trecu cu privirea peste toate lucrurile din încăpere. Se trase într-un colţ şi ridică covorul mare, de jos, de la un capăt. În aer plutiră doar firicele de praf. Repetă operaţiunea, ridicînd covorul din partea opusă. Un praf se ridică din nou. Pe masa din mijlocul odăii se afla o poşetă mică, neagră, ca un manşon. O deschise şi găsi în ea un bazar întreg: o oglinjoară, pudră, ruj, o forfecuţă chinezească pentru unghii, agrafe, un bloc de bilete pentru troleibuz, bani, chei, acte, nasturi, un ac şi aţă, o plasă, un pachet de ţigări, o brichetă. Pe dosul blocului de bilete, observă o notiţă: „991—11880. Iulia". Îşi notă numărul şi numele în agendă, întrebîndu-se ce oraş are prefixul 991? Închise poşeta, tocmai în clipa în care se întoarse locotenentul Surducan. Îl întrebă:

— Aţi luat amprentele?

— Bineînţeles. Deşi, în ziua de azi, ele nu mai înseamnă mare lucru.

— Am o rugăminte: există în capătul coridorului o scară de serviciu. Sînt sigur că acolo vei găsi ceva amprente! S-ar putea să ne prindă bine!

Surducan zîmbi derutat. Ştia că Dragomir glumea mereu. Acum nu-şi dădea seama dacă glumea iar sau vorbea serios.

Dragomir îşi roti pentru a cine ştie cîta oară privirile prin cameră. Rămăsese necercetat dulapul. Deschise uşile: într-o parte erau albiturile, în cealaltă — rochiile. Martorii îl urmăreau derutaţi. Albiturile erau niţel deranjate; le scoase cu grijă, una cîte una: feţe de

pernă, prosoape, cearceafuri. De pe faţa de pernă albă, de deasupra, căzu o bulină mică, roşie. O confetti. O ridică atent şi o puse cu grijă într-o hîrtie ruptă dintr-o agendă. Cercetă apoi caseta veche, din lemn . . .

Pe coridor, procurorul Vasile Banu şi maiorul Stănciulescu discutau în contradictoriu. Locatarii se retraseră ceva mai departe. Dragomir îi salută vag pe cei doi şi coborî pe scara de serviciu, evitînd astfel lumea aceea de pe coridor şi privirile curioase. În stradă, îl văzu pe Mihai Dragoste, făcîndu-şi loc disperat, alergînd, aproape, printre gură-cască de pe trotuar.

— Sandule, Sandule, ce e? Spune-mi şi mie ce s-a întîmplat? Dragoste era vizibil afectat. Avea ochii umezi. Trăgea nervos din ţigară.

— Ştiu eu, mormăi Dragomir.

— Cum mă, cum? E posibil? E posibil aşa ceva?

— Uite că e.

Căpitanul îl luă de braţ şi se depărtară puţin de ochii şi urechile celor din apropiere. Îi povesti amănunţit tot ce ştia. Nu era din aceia care nu suflă o vorbă şi fac din fiecare gest un magnific secret profesional.

— Nenorocita, nenorocita! exclama îndurerat Mihai Dragoste. Nu că i-am făcut eu curte, că a fost ceva între noi, da' e om şi ea . . . Nenorocita! E lovită, are ceva urme?

— Nu, Mişule, parcă s-a speriat doar şi a rămas aşa, mirată. Parcă a pozat într-un film o scenă de repulsie.

— Sandule, tare aş bea una mică, continuă rugător, cu durere de data aceasta. Azi şi mîine, am să beau zdravăn. Revenindu-şi din zăpăceală şi consternare, întrebă uluit, doar cu o jumătate de voce: crezi că e o crimă?

Dragomir clătină din cap afirmativ.

XX

— Aseară, Voicu mi-a raportat că e vorba de o sinucidere.

— În ce mă priveşte, zise surprins Dragomir, sînt de altă părere.

— Crimă?!

— Absolut. Şi încă una premeditată.

Colonelul Albu rămase cîteva minute dus pe gînduri. Doar un tremur nervos, abia perceptibil, se observa în colţul buzelor. Îşi sprijini apoi fruntea în podul palmei. Chipul lui trăda nu numai oboseală, ci şi îngrijorare.

— Autopsia, probele de laborator, cînd zici că se fac?

— V-am mai raportat că nu ştiu, tovarăşe colonel. Voicu ne-ar putea lămuri . . .

— Iartă-mă, sînt tare obosit. N-am dormit toată noaptea, am participat la o acţiune cu avutul obştesc. . . Am încercat să aţipesc la şase, un ceas, dar degeaba . . . Am venit încoace să vedem ce e cu Eva . . . Deschide, te rog, fereastra să vină puţin aer.

— Momeala noastră, Eva, s-a dus, constată dezamăgit căpitanul, ocupîndu-şi din nou locul pe scaun. S-ar putea să fie o bandă, o bandă organizată, iar ea, Eva, prima victimă . . .

— Fără motiv nu e omorît nimeni, asta în cazul că acceptăm ideea crimei. Dacă e o sinucidere?

— Mobilul? Cauza? Femeia primeşte un telefon, e anunţată că mama ei a murit. Se îmbracă în negru, o roagă pe o prietenă, o vecină, să se intereseze la gară, cînd are tren spre Topoloveni, şi ea se sinucide. Se pare, în mai puţin de zece minute! Ce determină gestul?

— Era băută?

— Era, nimic de zis. Băuse cam mult în ziua aceea. N-a rămas însă un bileţel, o parte din substanţa pe care a băut-o. Dacă se sinucidea, ar fi trebuit să găsim o parte din substanţă. Ce rost avea s-o ascundă? Merg mai departe cu raţionamentul. Azi-noapte, am observat la Eva între degetele crispate ale mîinii drepte un păhărel de ţuică, cu picior scurt şi floricele. Semn că femeia de îndată ce a înghiţit conţinutul paharului a murit. Pe masă, mai era o sticlă de coniac chinezesc, din acelea cu gîtul larg, pe jumătate goală.

— Pînă aici e mai plauzibilă sinuciderea.

— În aparenţă da. Din sticla de coniac chinezesc, o vecină, Eugenia Drăgan, i-a turnat Evei în pahar. În mod normal, pe sticlă trebuie să găsim amprentele Eugeniei Drăgan şi ale Evei. Dacă le vom găsi, nu vom merge nici cu un pas mai departe. Dacă nu le vom găsi, înseamnă că în casă a fost o terţă persoană care a turnat coniac, iar apoi a şters amprentele. În faţa Evei, e exclus să fi purtat mănuşi persoana respectivă.

— Cam lung, cam greoi şi prea puţin cert acest raţionament.

— O clipă, mai există încă un punct sensibil: sacoşa. Eva s-a întors acasă cu o sacoşă — avem martori — iar sacoşa a dispărut. Unde? De ce? Cine a luat sacoşa?

— Ştim ce era în ea? întrebă colonelul, ridicînd mirat sprîncenele.

— Nu. Era o sacoşă verde, cu emblema Adidas.

— Înseamnă că, în afara Eugeniei Drăgan, a mai fost cineva în garsoniera victimei!

— Raţionamentul logic ăsta ar fi! De aceea, cred că trebuie să căutăm sacoşa!

— Unde?

Căpitanul ridică din umeri. Își frecă mîinile îndelung, trădînd o anume tensiune nervoasă, apoi se apropie de fereastră. În biroul comandantului, se făcuse frig.

— Ar trebui să luăm legătura cu părinții Evei, fu de părere căpitanul.

— L-am rugat pe Voicu, să-l cheme la telefon pe șeful de post din Topoloveni, să verifice ce s-a întîmplat în casa bătrînilor. Își privi ceasul și adăugă: de mai bine de o oră de cînd s-a dus să telefoneze. Ar mai fi însă o ipoteză, Dragomir!

— Anume?

— O decepție sentimentală. Se adaugă pierderea mamei, urmează un șoc și hotărîrea fatală. E o posibilitate?

— E și nu . . . e! În ultima vreme, Eva a fost văzută mereu singură, părea preocupată mai mult de chestiuni materiale, decît de cele sentimentale. Din descrierile prietenilor rezultă că trecea foarte ușor de la un bărbat, la altul, că era instabilă, superficială în sentimente . . . Un om frivol nu are curajul necesar unui asemenea act.

— E interesant, logic, rațional ceea ce spui, dar te-aș ruga un lucru: să devii avocatul supoziției tale, să rămîi anchetatorul faptei. Altfel se încurcă lucrurile . . .

— Important este rezultatul.

— Evident. Dar dacă mergem pe ideea ta, ajungem vrînd-nevrînd la oamenii din jurul Evei. E curios: abia a intrat în vederile noastre, vreau să zic ai urmărit-o, ai supravegheat-o și ea a și dispărut. Rapid și sigur.

— Asta mă deranjează și pe mine, rapiditatea cu care a fost redusă la tăcere.

— N-am greșit noi, Dragomir?

— Unde?!

— Hai să analizăm nițel faptele. Știa cineva că o urmărești? Gîndește-te bine!

— Nu. Nimeni.

— Zilele trecute mi-ai vorbit ceva de un cocoşat, Pericle parcă?!

— Da, e un amic de şuetă, stă prin cafenele, vede şi el şi aude multe . . .

— Mă rog, nu vreau să insinuez nimic, dar îţi atrag atenţia să ai grijă cu cine discuţi! Dacă, totuşi, s-a aflat ceva despre ea tocmai de la noi?

— Exclus.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. Nici prin cap nu mi-a trecut.

— Cu altcineva n-ai discutat despre ea?

— Cu un ziarist, o cunoştinţă mai veche a mea.

— N-a reieşit oare din discuţie, fără să-ţi dai seama, că eşti pe urmele ei?

— Imposibil. Am fost cît se poate de precaut. Pot să fumez?

— Te rog. Am şi eu nişte noutăţi care complică puţin cazul nostru. Italienii de la Braşov au avut un accident de maşină. Erau cam băuţi, mergeau cam tare, iar şoseaua era cu mîzgă. Amîndoi sînt în spital, zdrobiţi, dar în afară de pericol. Fiecare are fracturi la picioare, unul la bazin, clavicule, mă rog, sînt aranjaţi bine de tot.

— Maşina?

— S-a făcut zob. Ei au cerut să le fie trimisă în ţară. Băieţii de la Braşov au cercetat maşina cu atenţie şi au găsit o cutie de Alba-lux. I-am rugat să păstreze la loc sigur cutia. Mîine dimineaţă, se duce Paraschivescu la Braşov, după ea.

Căpitanul urmărea încordat relatarea şefului său. Îl enerva faptul că ştiau foarte multe lucruri, că se adunau fapte, informaţii, dar toate oarecum periferice cazului

lor. În deschizătura uşii, apăru locotenent-colonelul Voicu. Comandantul îi făcu semn să intre.

— Avem o surpriză, spuse Voicu, ţinînd un carneţel şi un pix în mînă. Mama Evei n-a murit. E bine, sănătoasă, iar tatăl ei n-a dat nici un telefon.

Urmară cîteva momente în care cei trei se priviră descumpăniţi.

— Cu cine ai vorbit? întrebă colonelul.

— Cu Văetuş, şeful de post. A fost acasă, la părinţii Evei, a stat de vorbă cu amîndoi. L-am pus să verifice la oficiul poştal din comună, la primărie şi la coperativa agricolă dacă n-a dat cineva telefon azi-noapte. N-a telefonat nimeni.

Din nou se făcu linişte.

— Povestea cu telefonul, spuse Dragomir, întăreşte ipoteza mea: cineva a fost în garsoniera Evei. Poate s-a folosit de acest truc pentru a se introduce în locuinţă.

— Posibil, silabisi mahmur comandantul. Ce propuneţi, ce idei aveţi?

Voicu deschise carnetul, îşi pregăti pixul şi zise hotărît:

— Să schiţăm un plan de bătaie.

Colonelul se strîmbă plictisit şi se uită pe fereastră. Dragomir stinse ţigara.

— Dacă avem un plan bun, reluă Voicu, trecîndu-şi degetele prin părul argintiu, atunci . . .

— Şi ce să scriem în plan?

Nu răspunse nimeni. Comandantul continuă:

— Dumneata, se adresă lui Voicu, întocmeşti o listă cu toţi prietenii Evei, cu toţi cei ce au văzut-o în ultima vreme. Stănciulescu să facă o percheziţie de excepţie la domiciliul victimei. Dacă e nevoie, să scoată tablourile, parchetul . . .

— Şi ce căutăm? întrebă Voicu.
— O sacoşă verde cu o emblemă Adidas.
— În sacoşă ce e? Ce trebuie să găsim?
— Nu ştiu. Asta vrem să aflăm: ce era în ea. Dumneata poţi să pleci. De îndată ce ai noutăţi, raportezi. Voi fi la comandă pînă spre seară.
Locotenent-colonelul îşi închise grijuliu caietul cu scoarţe negre şi ieşi plin de importanţă.
— Eu ce fac? întrebă Dragomir.
— Ţie nu-ţi dau nici o indicaţie.
— Mă puneţi iar la încercare?!
— Nu ştiu.
Dragomir se retrase contrariat, tot aşteptînd ca şeful să-i ceară ceva. Lîngă uşă, se opri şi spuse:
— Ce neşansă avem. Credeam că Eva ne va ajuta, ne va spune ceva, ne va duce spre adevăr .... Acum, mai rău ne încurcă ...
— Nu se ştie, zise blînd şeful. Poate ne ajută şi aşa.

XXI

Eugenia Drăgan îşi ceru scuze. Gătea şi purta o rochie de casă, cam veche şi cam pătată. Îl pofti pe Dragomir în cameră, ea trecu în bucătărie şi se întoarse, ceva mai tîrziu, purtînd un capot înflorat din mătase naturală. Întrebă curioasă:
— Ştiţi ceva?!
— Încă nu. Aş vrea să-mi povestiţi foarte amănunţit, doamnă, cine v-a sunat, ce v-a spus, cum a vorbit?
— Chiar m-am gîndit, după ce aţi plecat aseară, că, aşa zăpăcită, nici nu ştiu ce v-am spus. Mi-am amintit acum toată convorbirea. Cînd am ridicat receptorul,

o voce de femeie a întrebat: 13323? „Da“ — am răspuns. „Sînteţi chemaţi de Topoloveni. Aşteptaţi, vă rog“. Cîteva clipe n-am auzit nimic, de parcă telefonul se stricase, ca şi cum ar fi fost fără fir. Apoi, a revenit brusc vocea telefonistei: „Vorbiţi vă rog“. Şi iar a urmat linişte. După aceea, s-a auzit brusc vocea tatălui Evei, grea, îndurerată.

— Ce v-a spus?

— Asta nu mai pot să vă redau exact. În orice caz, mi-a zis de două ori „Doamna Drăgan, doamna Drăgan, tatăl lui Eva la telefon“. M-a rugat să o anunţ pe Eva că mama ei a murit. S-o anunţ imediat, mi-a cerut. Cînd am vrut să întreb cum a murit, ce s-a întîmplat, convorbirea s-a întrerupt brusc. Nu ştiu, în alte convorbiri se mai aude gălăgie, se întretaie voci, acum a fost linişte şi doar un ţăcănit. Am bătut în furcă, dar mi-a venit tonul.

— Tatăl Evei n-a întrebat cu cine vorbeşte?

— Nu. A început întocmai cum v-am spus.

— Vă cunoaşte?

— Desigur. Doar eu cu Eva am fost colege de liceu. Tocmai m-a surprins faptul că mi s-a adresat de două ori cu „doamnă“ cînd el, întotdeauna, îmi zicea „Jeni dragă!“ Nu mă scotea din „Jeni dragă“. Probabil, era prea speriat, îngrozit . . .

— Fiind prietene, vă vizitaţi des?

— Destul de des.

— A avut Eva vreun necaz, vreo ceartă în săptămîna trecută?

— Nu mi-a spus. Cred însă că a avut. Era tristă, fără chef. Ieri, pe la ora patru, m-am dus la ea. Stătea lîngă o cafea şi ghicea în cărţi. Era foarte supărată. Am întrebat-o ce are şi a ridicat nepăsătoare din umeri.

Mi-a răspuns foarte acru: „Ce n-am?!“ Voiam s-o chem la un film. Văzînd în ce stare se afla, am renunţat.

— Ştiţi cumva doamnă, cu ce s-a ocupat în ultimul timp, cu cine şi-a petrecut vremea?

— Dumnezeu poate şti. Umbla cît îi ziulica de mare. Nu înţeleg ce tot aranja. Mereu avea întîlniri, şuste, afaceri. Tot ce mai ştiu, e că vineri a fost la Oradea, „aşa în plimbare“, sînt cuvintele ei, cu un amic.

— Vineri?

— Alaltăieri, vineri. Iar ieri, la patru, am găsit-o cu corăbiile înecate...

— Despre viaţa ei intimă nu v-a spus niciodată nimic?

— Nu. Evita pînă şi discuţiile de ordin general. Suferea. Îi făcea curte cineva, un bărbat la care, am impresia că ea ţinea... Voia demult să se căsătorească.

— Venea vreun bărbat la ea?

— Au venit mai mulţi. De vreo jumătate de an, n-am văzut însă, pe nimeni. Dar lipsea ea de acasă. Lipsea nopţi în şir, uneori.

— Înseamnă că avea pe cineva, zise Dragomir, dus pe gînduri.

— Fără îndoială că avea. Dar niciodată nu mi-a spus nimic.

Căpitanul strînse mîna femeii. După ce ieşi pe coridor, ea întrebă:

— Posibil să fi fost un infarct?

— Posibil!

*

Conducea abătut pe un bulevard pustiu şi tăcut. „Criminalul şi-a pregătit lovitura. A dat telefon, dîndu-se drept tatăl ei, al Evei. Dar n-a vorbit numai el, ci şi

o falsă telefonistă. Înseamnă, că autorul crimei n-a lucrat singur, ci ajutat de un complice. De o femeie. Ce rost avea să inventeze moartea mamei Evei? Să poată s-o ducă într-o stare de disperare, să-i dea de băut? Cam tîmpită idee. De ce era nevoie să mai intervină la familia Drăgan? Să complice lucrurile ?!" Ideile, explicațiile și întrebările se învălmășeau în capul lui. „Criminalul trebuia să ajungă în apartamentul victimei. Știa că întotdeauna, cînd tatăl Evei avea ceva să-i transmită, telefona la familia Drăgan. Dacă s-ar fi dus singur cu vestea, Eva nu l-ar fi crezut. Deci, criminalul e un apropiat Evei și familiei ei. Modul cum a acționat, demonstrează convingător acest lucru. De ce Eva își ținuse prietenul atît de bine mascat? Pentru afacerile lui murdare? Poate!"

În fața Telefoanelor, se opri. Căută prin buzunare și scoase agenda. Își notase acolo ceea ce Eva scrisese pe spatele blocului de bilete: „991—11880. Iulia". „Ce oraș are prefixul 991?" Intră și pe un panou imens, găsi ceea ce căuta: Oradea! „Iar la Oradea a fost vineri! Ciudat!" Descoperirea aceasta în loc să-l încurajeze, îl neliniștea. Se temea să nu-l încurce această pistă, să nu alerge după himere. Cumpără doi covrigi sărați. Îi ronțăia copleșit de gînduri. Intră în clădirea Trustului de alimentație publică locală. Pe scări, îl întîlni pe Sorin Dunăreanu, șeful Serviciului comercial.

— Bătrîne, fă cale întoarsă, încercă să fie vesel Dragomir.

— Salutare, tovarășe căpitan. Cu ce prilej?

— Am să-ți spun ceva!

— Grav?

— Foarte grav! Un banc.

Se întoarseră în birou. Sorin Dunăreanu își dezbrăcă haina de piele. Întrebă amabil:

— Ceva mic, o cafea?!
— Nimic. Am băut două. Bătrîne, ce baluri ori banchete aţi avut aseară, şi unde?
— Înţeleg să mă fi întrebat ieri. Acum?!
— E mai important acum! surîse stins căpitanul.
— Noi, T.A.P.L.-ul n-am avut aseară, decît o nuntă. Dar a avut O.J.T.-ul. Noroc!
— Noroc, bătrîne! Îţi merge bine, şi nu îmbătrîneşti deloc.
— Atunci de ce-mi zici bătrîne?!
— Sînt invidios! Ia spune, ce-i cu O.J.T.-ul?
— Un bal au avut ei ...
— De unde ştii?
— Păi, am fost şi eu. Balul vînătorilor şi pescarilor sportivi. Ai uitat? Sînt pescar pasionat. Şi de un fel special: pescuiesc în crescătoriile cooperativelor agricole sau în ale gostaturilor. De cînd s-a mărit cotizaţia, am „uitat" s-o mai plătesc.
— Asta aduce a braconaj, observă ironic Dragomir.
— Ce să fac? E mai sigur şi mai ieftin.
— Unde a fost organizat balul?!
— La Melody.
— Frumos balul?
— Admirabil. Lume multă, chiar prea multă, bucate excelente, băuturi fine, muzică mai calmă, nu zdrăngănită, ca asta modernă ...
— Bătrîne, îţi aduci aminte, sala a fost gătită cu ghirlande de hîrtie creponată, au fost măşti, confetti?
— Bineînţeles. Lumea s-a distrat excelent ...
Sorin Dunăreanu vorbea din ce în ce mai rar. Căpitanul părea blazat, neinteresat de ceea ce i se spunea. Îşi aprinse o ţigară şi porni grăbit spre uşă.
— Era vorba de un banc, încercă să-l oprească Dunăreanu.

— Îţi mulţumesc pentru informaţii. Bancul o să ţi-l spun altădată.

Dragomir aruncă ţigara nefumată de îndată ce ajunse în stradă, urcă în maşină şi porni spre restaurantul Melody. Amiaza era senină şi calmă. Pe bulevardele largi şi curate, lumea se plimba îmbiată de soarele neaşteptat de prietenos pentru acea duminică tîrzie de decembrie. La Melody, obloanele erau trase. Intră prin spate, prin bucătărie. Doi ospătari tineri jucau table, iar alături, altul dormea cu capul pe masă. Unul din cei ce jucau table, recunoscîndu-l, se ridică în picioare şi salută slugarnic:

— Să trăiţi, să trăiţi mulţi ani.

— Să trăiţi! zise acru căpitanul. Continuaţi!

Şi începu să se plimbe prin localul pustiu şi murdar. Mesele în neorînduială, care cu feţe de masă, care fără, scaunele aruncate la întîmplare sau puse pe mese cu picioarele în sus, scrumiere pline, totul lăsa impresia unui ospăţ păgîn. Cei doi îl priveau interzişi pe căpitan, în timp ce al treilea sforăia de zor. Dragomir culese de pe jos şi de pe mese mai multe confetti roşii, albastre şi verzi pe care le împachetă într-un plic de hîrtie improvizat pe loc. Trecu pe lîngă cei doi ospătari şi-i salută cu ironie:

— Să trăiţi definitiv!

*

Spre amiază, la volanul maşinii, căpitanul alerga spre Oradea. După ce ieşise de la Melody, trecuse pe la telefoane şi o sunase pe Iulia, la numărul 991—11880, numărul găsit pe blocul de bilete din poşeta victimei. Iulia explicase destul de imprecis şi pe ocolite că vineri, 22 decembrie, Eva fusese la Oradea, că s-au întîlnit la băi la Felix absolut întîmplător şi că n-au discutat decît

nimicuri. Socotind că ar putea afla amănunte în plus despre vizita Evei la Oradea, căpitanul hotărî să facă un drum, să stea de vorbă cu Iulia, aceasta fiind ultima persoană cu care victima stătuse, cu o zi înainte de a muri, îndelung de vorbă. Ar fi fost desigur mai comod să renunțe la drum. „Dacă drumul spre autorul crimei duce prin... Oradea? Într-o asemenea situație, totul trebuie verificat temeinic și pînă la capăt". Panglica de asfalt, uscată, dreaptă, se pierdea departe în față, undeva între pămînt și cer. Căpitanul luase o tînără pereche, un băiat și o fată, călători de ocazie, să aibă cu cine schimba o vorbă, să-i treacă timpul mai repede și mai ușor, dar prefera să conducă în tăcere. Plecările și apoi drumurile acestea grăbite, trezeau în inima lui sentimente ciudate, nelămurite. Observa de fiecare dată, cu aceeași uimire și împăcare, faptul că viața lui fusese și rămînea o goană. O goană nebună, nebună, nebună! Ca elev făcuse naveta, venind la oraș dimineață cu trenul și întorcîndu-se după-amiaza. Se obișnuise încă de atunci cu drumurile. Facultatea a urmat-o departe de casă. După ce a absolvit-o, a început viața de ofițer de miliție. O iubea așa cum era, cu necunoscutele și obstacolele ei, cu neprevăzutul și pericolul, cu satisfacțiile și împlinirile ce i le oferea. Captivat, pasionat de meserie, nu observase cum trec anii. Viața de burlac i se părea inegalabilă, plină de șanse, de liniște și de plăceri. Pe măsură ce colegii lui de generație se retrăgeau în familie, lîngă copii, el rămînea din ce în ce mai singur. Îl speria gîndul că îmbătrînea, că va avea copii la vîrsta cînd alții se gîndesc la nepoți. Citea rar cîte o carte, la teatru se ducea și mai rar, căci viața lui personală era absorbită din ce în ce mai mult și mai intens de prea multele probleme zilnice. Uneori, nici nu observa

cum trec zilele. Îşi privi ceasul şi observă în dreptunghiul mic de pe cadran data zilei respective. O duioşie o emoţie caldă îi inundă sufletul: era 24 decembrie, ziua lui! Împlinea 38 de ani. „Îmi va telegrafia mama, să mă felicite! Ea nu uită niciodată!“ — gîndi el. Acul vitezometrului arăta doar 75 de kilometri pe oră. Apăsă brusc acceleraţia, în clipa în care îl auzi pe băiatul din spate explicînd fetei cu o impresionantă siguranţă:

— Crimă sută la sută, dragă. Şi era o femeie teribil de frumoasă. Păcat de ea.

— Tu crezi? întrebă prietena lui.

— Vai dragă, vorbeşte tot oraşul. Mie mi-a povestit totul, toate amănuntele, un amic care locuieşte în blocul cu pricina. El a şi văzut-o moartă.

— Ce vorbeşti!? Şi cum arăta?

— Era înjunghiată, plină de sînge. Cu un cuţit de bucătărie a înjunghiat-o. Sînt cel puţin zece lovituri în pieptul ei.

— Ea n-a putut să strige, să cheme ajutor?

— Ce să mai strige? Mai putea? Mai avea timp? Mai avea glas? De groază, nici n-a putut vorbi.

— Nenorocita, gemu fata şi Dragomir o văzu în oglinda retrovizoare acoperindu-şi ochii cu palma. Cine e criminalul? L-au prins?

— L-au arestat a doua zi. Se zice că e un bolnav mintal.

— Aşa se vorbeşte că l-au prins? întrebă Dragomir, abia stăpînindu-şi rîsul.

— Evident. Culmea ştiţi care e?

— Care? îl provocă Dragomir.

— Imbecilul nu recunoaşte. Susţine că nu-şi aminteşte nimic. O să-l facă ăia să spună tot, au ei metodele lor. De acolo, nu poţi ieşi nevinovat. Nu există.

— N-o fi chiar aşa, spuse Dragomir, lăsînd în jos parasolarul de deasupra parbrizului. După cîte ştiu eu, nu l-au prins încă...

— Sînteţi prost informat, i-o tăie scurt băiatul. Nu vă supăraţi, dar l-au prins.

Căpitanul se distra. Voia tocmai să continue amuzanta conversaţie, cînd băiatul preciză sec:

— Individa, adică Eva, n-a fost uşă de biserică. Şi ea a fost condamnată, a făcut puşcărie.

— Uite, am ajuns, zise fata voioasă, arătînd ca un copil cu degetul.

Se zăreau în depărtare primele blocuri mari şi albe. În lumina amiezii, ele păreau nişte nave ancorate într-un port. Toţi trei tăceau şi priveau oraşul ce se apropia.

La ora două şi un sfert, Dragomir sună la o poartă mică, din lemn. Un bărbat înalt şi slab, se apropie agale pe o alee de pietriş, avînd în mînă un ziar.

— Cu cine doriţi, întrebă el? Sînteţi cel de la miliţie?

— Bună ziua. Sînt căpitanul de miliţie Alexandru Dragomir.

— Poftiţi, soţia vă aşteaptă, zise bărbatul somnoros, deloc ospitalier, pornind pe aleea de petriş. Lîngă scări, bărbatul se opri şi spuse vădit deranjat:

— Nouă nu ne plac chestiile astea, cum să vă spun, noi avem treburile şi necazurile noastre, nu ne interesează ceea ce fac sau au făcut alţii...

— Îmi pare rău, spuse căpitanul, dar sînt obligat să port cu soţia dumneavoastră o simplă discuţie. E vorba de viaţa unui om. Nu ştim ce a făcut în ultimele zile şi asta ne interesează.

— Poftiţi, îl invită rece soţul Iuliei.

Pătrunseră într-o cameră prea încălzită, cu o mobilă simplă şi nouă. Iulia veni în urma lor, într-o rochie de jerse. Împreunîndu-şi mîinile, vorbi încurcată, emoţionată, în timp ce soţul ei trecu în altă cameră:

— Cum a putut muri? De necrezut! O văd parcă şi acum veselă, ştrengară, cum a fost ea o viaţă întreagă...

— De cînd o cunoaşteţi pe Eva?

— De acum şapte ani, din facultate. Ea a terminat, eu m-am retras, m-am căsătorit, a venit copilul, ştiţi cum e... Cum a putut muri?

— Stimată tovarăşă, nici noi nu ştim. Efectuăm cercetările de rigoare...

— Imposibil. Nu vă pot crede!

— Dumneavoastră sînteţi martorul care a vorbit cel mai mult cu ea şi asta cu o zi înainte de... sfîrşitul ei atît de...

— Săraca, suspină Iulia şi-şi frecă ochii, impresionată. Apoi adăugă cu neaşteptată răceală: — eu nu ştiu nimic, nu-mi place să mă amestec în treburi din astea, să ajung la tribunal. N-am fost în viaţa mea acolo, aşa că...

Dragomir oftă şi tăcu, încercînd să se calmeze. Se pregătea pentru o discuţie lungă şi fără prea mari sorţi de izbîndă. Femeia din faţa lui era din acei oameni care nu numai că nu te ajută, dar te şi încurcă.

— Ce doriţi să vă mai spun? întrebă Iulia aducînd o scrumieră.

— Nu mi-aţi spus nimic, zîmbi Dragomir. Absolut nimic. Înseamnă — arătă spre scrumieră — că pot să fumez?!

— Vă rog. Cu altă intonaţie: — nu vreau să am neplăceri.

— N-o să aveţi, doamnă. E vorba doar de nişte informaţii, nu vă cer nimic altceva. Bunăoară, v-a vorbit Eva despre vreo decepţie de ordin sentimental?

— Nu. Chiar am întrebat-o dacă nu se căsătoreşte şi mi-a spus că a încercat o dată şi că, a doua oară, n-o mai face.

— Era necăjită, indispusă? Cum vi s-a părut?

— Aşa, obosită, plictisită. Cred însă că era de vină apa.

— Apa?!

— Da, apa. Era cam caldă şi Eva mi s-a părut aşa ameţită, moleşită.

— Venise singură sau cu cineva?

— A, da, da, mi-a zis că o invitase un prieten şi că, neavînd ce face, a venit să facă o plimbare şi o baie.

— L-aţi cunoscut şi pe prietenul ei?

— Nu. El nu a venit la băi, a rămas în oraş. Venise numai Eva să facă baie.

— Cît aţi stat?

— Unde? tresări femeia.

— La băi, doamnă? Vineri, la băi!? . . .

— De pe la zece, zece şi ceva pînă pe la amiază.

— Cam la ce oră?

— În jur de ora unu.

— Eva a plecat sau a mai rămas? Dragomir stinse ţigara. Îi tremura mîna. Scotea cu cleştele cîte un răspuns banal.

— A venit în oraş. Am invitat-o la mine acasă, dar n-a vrut să vină, deşi eu am insistat. Eram singură acasă, soţul se afla pe teren.

— Şi încotro s-a dus Eva? Ştiţi cumva?!

— Să se întîlnească la nu ştiu ce restaurant cu prietenul cu care venise.

— Acolo, la băi, despre ce şi despre cine aţi mai vorbit? insistă Dragomir.

— Despre piaţă, că e cam scumpă, despre băi, despre copii . . . Fleacuri.

— Nu aţi întîlnit nici o persoană cunoscută?

— Nu. Am mai vorbit despre o femeie, o doctoriţă.

— Era singură femeia?

— Nu, cu un bărbat, un tip care-i face curte. Mie îmi place doctoriţa, e femeie bine şi cochetă. Evei i-a plăcut, aşa mi s-a părut mie, bărbatul. Sau poate că nu i-a plăcut . . .

— Îl cunoaşteţi pe bărbat?

— Nu. Era un tip care pe mine mă irită, libidinos, unsuros . . .

— Doctoriţa e orădeancă? întrebă exasperat căpitanul.

— Da. Locuieşte pe Republicii nr. 28.

— Şi tipul?

Iulia tăcu. Îşi muşcă uşor buza, îşi netezi rochia pe genunchi şi spuse cu răutate aproape:

— Nu ştiu, tovarăşe. Nu-l cunosc. Dacă l-aş cunoaşte . . . Aşa, ce pot să vă spun? Nimic. Din păcate nimic.

— Eva o cunoştea pe doctoriţă?

— Nu.

— Dar pe bărbatul acela?

— Nici pe el.

Dragomir îşi ceru scuze pentru deranj şi pentru ora nepotrivită şi ieşi urmat de Iulia. Femeia întrebă curioasă:

— Să fi murit aşa din senin?

— Nu, doamnă. Aseară, între nouă şi zece, cineva i-a pus otravă în coniac.

— Doamne, exclamă femeia, frecîndu-şi mîinile şi adunîndu-şi umerii scuturaţi de groază. Şi cînd o înmormîntează?

— Nu ştiu. Dacă aflu pot să vă telefonez?!

— Vă rog.

— La revedere, doamnă.

Dragomir părăsi casa Iuliei cu un gust amar. Simţea că nu i-a spus tot ce ştia, că îi ascunsese unele amănunte.

*

Trei ore mai tîrziu, cînd ziua se stingea în amurg, Dragomir suna la uşa locuinţei victimei. Îi deschise un bătrînel sfrijit, îmbrăcat ţărăneşte, cu ochii înroşiţi de plîns. Îşi frecă ochii ca un copil şi începu să-i spună noului venit, bucuros parcă de faptul că nu era singur:

— Credeam că ea, ca fată, singura noastră fată, o să aibă grijă de noi la bătrîneţe şi uite... Arătă cu mîna spre uşa sigilată a camerei, se aşeză pe scaun şi începu să plîngă în hohot.

— Linişteşte-te, moşule, îl lovi uşor pe umăr Dragomir. Trebuie să fim tari şi să trecem peste toate...

— S-a dus şi ne-a lăsat pe noi, bătrîni şi bolnavi... Ce ţi-e şi cu viaţa asta. E crudă cîteodată, tovarăşe...

— Ascultă moşule, zise Dragomir, aşezîndu-se pe un taburet, alături de bătrîn. Eva nu v-a spus, nu voia să se mărite, nu avea pe cineva?

— Apăi avea, că doară era om în toată firea. O cam făcut ea multe prostii, dar nu era fată rea... I-am spus de atîtea ori: tu fată, cu viaţa nu-i de glumit. Tăte lucrurile trăbuie făcute la vremea lor. Am avut cui spune? Aştia tineri gîndesc altfel, îs uşori în judecată...

— Da, pe cine zici că o avut?

— Apăi un domn bine, înalt, mîndru om, da' cam trecut. Tedy îi zicea.

— Îl cunoşti?

— Sigur, a fost la noi acasă, în Topoloveni, astă-vară, cu maşina.

— Ce maşină are?

— Una albă, frumoasă ... da nu ştiu de care, nu cunosc rîndul mărcilor ...

— Ai fost în cameră?

— Fost. Acum au sigilat-o domnii de la miliţie. Dumneata de unde eşti?!

— Tot de acolo, moşule.

— Aveţi vreun rezultat? Ochii lui mici şi roşii priviră fix şi insistent.

— Încă nu, zise căpitanul în şoaptă. Inima te lasă cînd nu te aştepţi, cînd vrea ... Dacă ar şti omu' ce-l aşteaptă ...

— Inima ca inima, da aici ceva nu-i curat. Fata asta a avut bani la CEC, douăzeci şi cinci de mii.

— De unde ştii?

— De unde? Am văzut cu ochii mei cinci carnete a cîte cinci mii de lei fiecare. I-o pus pe CEC-uri cu cîştiguri. Acum nu-s nici CEC-urile, nici banii.

— Cînd ai văzut CEC-urile?

— Mai în vară. Zicea că i-a pus deoparte din salar, cînd a fost profesoară. Într-o casetă îşi ţinea CEC-urile şi un lănţişor de aur şi îmi pare că şi nişte cercei tot din aur.

— Şi nu e nici lănţişorul, nici cerceii?!

— Nu-s! Asta mă întreb: de ce nu-s?! Dumneata ce crezi, unde ar putea fi?!

— O să cercetăm, o să aflăm unde-s, se bîlbîi Dragomir, neştiind ce să răspundă.

— Noroc bun! Dacă nu le-aţi găsit pînă acum, nu trag nici o nădejde că le mai găsiţi.

— Moşule, Tedy ăsta unde stă? Ai fost la el?

— La numărul 7 pe Berzei. E o casă frumoasă, cu un pic de grădinuţă înainte . . .

Dragomir ieşi pe coridor. Bătrînul îl urmă şi întrebă umil:

— Nu dumneavoastră deschideţi camera?

— Nu.

— Aşa au zis nişte tovarăşi că vin să deschidă.

— Înseamnă că vor veni. Cînd va fi înmormîntarea?

— Dacă ne dau voie, marţi am vrea s-o îngropăm. Dacă nu . . .

*

Căpitanul opri pe Berzei, coborî şi încercă să deschidă portiţa de fier de la nr. 7. Casa era cufundată în întuneric, portiţa închisă. Ar fi vrut măcar să citească numele celui care locuia. Lîngă butonul soneriei, nu era scris nici un nume. Sună lung. Voia să vorbească cu bărbatul care, se pare, o curtase pe Eva. Cel puţin aşa-i spusese tatăl ei . . . „O fi ramolit bătrînul, iar eu iau de bun tot ceea ce mi se spune . . ."

— Pe nenea Macarov îl căutaţi?

Căpitanul se întoarse. În spatele lui, stătea un puşti blond, cu părul lung, pînă pe umeri, ieşit de sub o bască şmechereşte lăsată pe ochi.

— Nu e acasă, zise puştiul. E prin oraş, sunaţi degeaba.

— N-are soţie, copii? se prefăcu mirat căpitanul, ridicîndu-i niţel basca.

— N-are pe nimeni. E singur.

— Îl cunoşti?

— Sîntem prieteni. Îi cumpăr ţigări, îmi dă ciocolată şi gumă de mestecat. Are gumă străină, bunăăă...

— Tu cum îi spui lui?

— Nenea Macarov.

— Frumos nume. Tiberiu Macarov!?

— Teodor, îl corectă puştiul.

— Pe tine cum te cheamă?

— Cristian Tabacu.

— Vino pînă la colţ, la cofetărie să te plimb cu maşina şi să-ţi cumpăr o ciocolată.

Copilul lăsă trotineta să cadă cu zgomot pe trotuar şi porni spre maşină. Arătă cu degetul spre un Renault 16, alb, aflat lîngă bordură:

— Nenea Macarov are maşină serioasă. Vă place?

Dragomir se apropie de maşină. Observă din prima clipă că e bine întreţinută: avea huse verzi din catifea reiată, totul aşezat în perfectă ordine; ştergătoarele de picioare, bordul, geamurile, toate străluceau de curăţenie. Doar pe bancheta din spate, se afla aruncat un ziar. Cum maşina se afla sub un stîlp ce susţinea o lampă fluorescentă, el putu citi titlul şi chiar data ziarului: „Crişana" de vineri 22 decembrie. Vru să se îndepărteze, dar îşi aminti ceva şi mai citi o dată capul ziarului: era de vineri, 22 decembrie 1975. „Ciudat! exclamă el. Vineri şi Eva a fost la Oradea. Şi Macarov. Oare cu el a fost? Iulia n-a ştiut acest lucru? A ştiut şi n-a vrut să-mi spună?!"

— Ce e ciudat, nenea? se impacientă copilul.

— Ciudat ce frumoasă e maşina asta, zise căpitanul, mîngîind creştetul copilului.

XXII

În timp ce servea și dejunul — peste care sărise fiind prea ocupat — și cina la un Lactobar, căpitanul trecea în revistă, nu prea încîntat, tot ceea ce aflase. Își privi din nou ceasul, era opt și zece, nehotărît, neștiind ce să facă: să se ducă la birou, să-i raporteze șefului tot ce aflase sau să mai treacă pe la Teodor Macarov!? „Oricum el trebuie să-mi spună multe lucruri. I-a fost, în definitiv, foarte apropiat Evei. Decît să-mi reproșez sau să regret mai tîrziu că nu am fost decis, mai bine mă duc . . . Conversația cu Macarov poate mă va scuti de multe alte gînduri, alte căutări . . ."

Îi deschise chiar omul pe care-l căuta. Înalt și solid, cu umerii ușor aduși înainte, cu un aer sever de om hărțuit, solicitat, dar sigur pe el, îmbrăcat într-un halat vișiniu, din mătase, nebărbierit și trist, Macarov întrebă calm:

— Ce doriți, vă rog?

— Cu tovarășul Teodor Macarov aș dori să vorbesc.

— Da, eu sînt. Poftiți. Întinse mîna amabil, făcîndu-i loc să treacă și-l conduse în camera ovală, sufocată de prea mari și prea multe mobile stil. Pe o măsuță, lîngă fotoliile așezate sub ferestrele mari ce dădeau în grădină, se afla o sticlă cu coniac, un pahar plin, iar în scrumieră mocnea o țigară.

— Vă rog să vă faceți comod, să ocupați loc.

Căpitanul își scoase fîșul îmblănit, îl atîrnă într-un cuier din hol și reveni în încăpere frecîndu-și mîinile ca un om care vine de afară, din frig, într-o încăpere bine încălzită. Purta un costum gri-petrol și o helancă vișinie. Se așeză în fotoliu. În cameră, mirosea a alcool și a țigări fine, prea parfumate.

— Fumați? Gazda îi întinse un pachet de Kent.
— Nu, mulțumesc. Am fumat cam mult azi... mi-am făcut norma cum se zice.
— Nu vă supărați că întreb: cu cine am onoarea?
— Sînt căpitan de miliție. Alexandru Dragomir.
— Aici, la noi?
— Da. De ce vă mirați? Căpitanul vru să prezinte legitimația.
— Nu, nu, nu e nevoie, zise Macarov reținut. Pentru ochiul și pentru simțurile mele nu prea arătați a ofițer de miliție...
— Mi s-a mai spus. De ce nu par a fi ceea ce sînt?!
— Știu eu... Arătați un om foarte pașnic, preocupat poate mai mult de literatură, de treburi sentimentale, decît de infractori...
— Ei, nu arăt, dar sînt, surîse căpitanul. Și nouă ni se întîmplă să luăm pe cîte unul drept altul, să-i atribuim alte trăsături decît cele pe care le are. Numai că ne dumirim repede de adevăr. Aveți o locuință spațioasă, confortabilă.
— E destul de plăcută...
— Probabil că sînteți ocupat...
— Nu, nu sînt ocupat. N-am nici o ocupație. Îmi îngrijesc doar sănătatea. Acum, nu mă simt prea bine. E și normal, căci trec printr-o mare durere sufletească. Am pierdut o prietenă la care am ținut enorm.
— Se pare că nici eu n-am ales un moment tocmai potrivit pentru vizita asta, dar n-am avut încotro.
— Moartea Evei m-a întors pe dos. A venit ca un trăsnet... Uneori, viața asta e atît de murdară, de sadică. Îți răpește ce ai mai scump... Chiar azi i-am comandat o coroană... Sînt dezolat și revoltat.
— De ce, domnule Macarov?!
— Cum să nu fiu, cînd văd cît e de slab omul în

fața morții? Să mori așa, la nici treizeci de ani, e sinistru, e revoltător ... Nu neg, nu vreau să fac pe nefericitul, dar am ținut la fata asta, era o excelentă prietenă, o ființă caldă, corectă ...

— De asta am și venit: să-mi vorbiți despre ea.

— Nu știu dacă am să vă pot spune cine știe ce lucruri deosebite. Sînt clipe grele pentru mine, nu-mi pot reveni ... Noi ... Nu știu ce vă interesează?!

— În ce relații erați cu victima?

— De prietenie. Sigur cînd afirmi așa ceva, fiecare înțelege ce vrea și cît vrea.

— De acord. Eu ce trebuie să înțeleg?!

— A fost o prietenie sinceră, frumoasă ... Doriți un pahar de coniac?

— Nu.

— Un whisky, o vodcă?

— Nu, mulțumesc. Sînt prea obosit și mai mult decît oboseala mă încurcă mașina. Sînt cu mașina ...

— A fost o prietenie frumoasă, fără nici un fel de obligații, de promisiuni.

— Avea și ceva perspective această prietenie?

Teodor Macarov goli paharul și stinse țigara din scrumieră. Era vizibil îndurerat. Își apăsă cu palma fruntea și continuă:

— Eu am mai fost căsătorit, am gustat din plăcerile vieții în doi și am trăit pînă în acest an cu convingerea că nu mă voi mai căsători niciodată. Căsătoria nu e un loz în plic, să tot încerci la nesfîrșit. M-am păcălit o dată, a doua oară eu nu mai încerc. Ei bine, în singurătatea mea, Eva a fost ca o rază de lumină, de căldură ... Ne-am apropiat sufletește unul de altul și în ultima vreme discutam mereu despre căsătorie. Cine și-a putut închipui un asemenea deznodămînt? Totul n-a fost decît o iluzie ...

— Vă vedeaţi des în ultima vreme?

— Foarte des. Eram aproape nedespărţiţi. Deşi ne despărţea oarecum vîrsta, ne uneau sentimentele. Eva era zgîrcită la vorbă, foarte înţelegătoare şi sinceră, calităţi cam rare la o femeie!

— De cînd o cunoaşteţi?

— De vreo patru ani. La început, pur şi simplu n-am putut-o suporta. Mi s-a părut o fîţă care se dă în vînt după toţi bărbaţii bine ... Pe urmă ... pe măsură ce ne-am cunoscut, părerile noastre s-au schimbat. Nici ea nu m-a suferit la început: îi păream antipatic.

— Îi cunoaşteţi părinţii?

— O, desigur. Am fost de mai multe ori la Topoloveni.

— Vă împărtăşeaţi bucurii, necazuri?!

— Nu. Niciodată. Ascultam muzică, ieşeam la plimbare, la un restaurant, unde luam masa, rămînea, eventual dacă doriţi să ştiţi, noaptea rămînea mereu la mine.

— Mă întreb ce o lega de dumneavoastră? Nu e nevoie să-mi răspundeţi ...

— De ce nu? N-am nici un fel de secret. Întrebaţi-mă orice! Dacă ştiu, vă voi răspunde. Ce o lega de mine? Era şi ea un om singur. Fugea de singurătate.

— Ca şi dumneavoastră!

— Nu, nu. Greşiţi! Eu nu fugeam, eu o doream. O doresc mult. Într-un secol ca al nostru, singurătatea e o binefacere! E un mod de existenţă ...

— Cînd aţi văzut-o ultima oară pe Eva?

— Sîmbătă seara. Cu cîteva ore înainte de a muri. A trecut pe la mine.

— De ce?

— De ce? suspină îndurerat Macarov. Să vadă ce fac, dar, mai exact, să-mi propună să mergem la un concert simfonic. Bach, Vivaldi, Mozart ... Nouă ne

plăcea foarte mult muzica simfonică. Uneori, după-amieze întregi ascultam aici muzică simfonică. Ei îi plăcea foarte mult Bach. Îl adora. Mie nu.

— Ce preferaţi?

— Beethoven. E mai complex, mai grandios, mai cutremurător.

— Cum a fost concertul?

— Care concert? întrebă Tedy surprins, încordîndu-şi fruntea ridată.

— Cel de sîmbătă seara!? La care v-a invitat Eva!?

— Scuzaţi-mă, sînt pur şi simplu zăpăcit. N-am fost la concert.

— De ce?

— Am refuzat-o, fiindcă în seara aceea am fost la balul anual al vînătorilor şi pescarilor sportivi. Acum regret. Dacă mergeam la concert, Eva era în viaţă.

— Sînteţi şi vînător? Dragomir îşi mască cu greu surprinderea!

— Am cam fost ... Boala mă ţine deoparte ...

— Aţi fost împreună la bal?

— Nu. Singur.

— De ce?

— Sînt chestiuni personale, pe care nu le pot face şi publice. Nu voiam s-o pun într-o lumină neplăcută.

— Adică?

— E atît de greu de înţeles? Tedy mîngîie îndelung braţul fotoliului cu palma, trăgînd cu sete din ţigara abia aprinsă. Ar fi zis gurile rele că e noua mea amantă! La ce i-ar fi slujit? Am vrut s-o cruţ, să n-o expun într-o postură neplăcută. În anii trecuţi, am fost cu alte prietene, aşa încît ...

— Aveţi o faimă ... nu ştiu cum să-i spun ... de vă protejaţi astfel o prietenă?

— Proastă. De ce vă sfiiţi? Toată lumea zice că sînt

un afemeiat şi jumătate. Nu neg. Aşa este. Sînt vicios, sînt mort după femei. E ceva în mine de posedat, de mascul, care, pur şi simplu mă înspăimîntă. Cum văd o femeie, simt că fierb. Imaginaţia mea lucrează . . . O să vă miraţi că mă dezgolesc astfel, dar ăsta sînt. Îmi ştiu atît de bine defectele, viciul . . .

— Cum era îmbrăcată Eva?

— Dacă bine ţin minte, purta o bluză mov şi o fustă bej.

— Şi paltonul?

— Din piele maro. Au atît de mare importanţă aceste amănunte?

— Da. Refac drumul Evei invers!

— Cum invers?!

— De la crimă, de la locul faptei, la autor!

— E foarte interesant.

— Nu ştiu dacă e foarte interesant, dar e foarte greu. În concluzie, v-aţi despărţit. Dumneavoastră aţi mers la bal, iar ea?

— Zicea că se duce acasă.

— Arăta speriată, supărată?

— Nu. Doar fără chef. Poate din pricină că-i refuzasem invitaţia.

— Nu vi s-a plîns că are vreun necaz, vreo ceartă cu cineva?

— Nu. Niciodată. Era prea mîndră, prea orgolioasă ca să se plîngă cuiva!

— Unde v-aţi despărţit?

— Pe stradă.

— V-aţi fixat vreo altă întîlnire? I-aţi dat sau v-a dat ceva?

— Nu. Nimic. N-am primit, n-am dat!

— Pe urmă, v-aţi dus la bal. Iertaţi-mă că insist . . .

— Vă rog foarte mult întrebaţi-mă orice. La bal,

m-am distrat de minune, am dansat, am spus şi ascultat bancuri, cu un cuvînt a fost o seară mai mult decît plăcută.

— Cînd aţi sosit acasă?

— Pe la două.

— De unde, cum aţi aflat vestea tristă?!

— Azi, după prînz, a venit tatăl ei pe la mine, să mă întrebe ce ştiu, ce s-a întîmplat.

— În afară de dumneavoastră, care dintre prietenii Evei îi mai cunoşteau părinţii?

— Întrebarea mă depăşeşte, spuse rece Macarov, desfăcînd larg mîinile, într-un gest de totală neputinţă. Ce s-a constatat în cele din urmă? Dacă pot să întreb aşa ceva!

— Intoxicaţie, răspunse Dragomir, prefăcîndu-se preocupat de un tablou de pe perete. Se pare că este opera unei mîini sigure, versate.

— Nu-mi vine să cred! Imposibil.

— De ce? Ce anume vi se pare imposibil?

— Intoxicaţia, crima, crima asta, iertaţi-mă, bestială, ar trebui să aibă şi un mobil!?

— Are. De asta vă faceţi probleme?!...

— Ce mobil, care e?

— Voiam să spun că el există. Nenorocirea e că nu-l ştiu. Deocamdată. Din moment ce există, îl vom afla.

— Aşa e, aveţi dreptate. Macarov sorbi uşor din coniac şi adăugă: depinde cînd.

— Unele adevăruri ies repede la iveală, altele mult mai greu. Ştiţi ce zice un proverb: de unde nu-i foc, nu iese fum. Dacă vă amintiţi, ce prieteni a mai avut Eva?

— N-aş putea să vă spun.

— De ce? N-a avut?

— A avut, în mod cert a avut. Era o femeie prea bine. Chiar dacă ea mai ocolea bărbaţii, ei n-o ocoleau. Vă asigur. Am văzut-o cu diverşi tipi pe care nu i-am cunoscut şi nu-i cunosc.

— Nu aţi discutat cu Eva despre ei, aşa din întîmplare?

— Nu accept asemenea discuţii. Pe mine ceea ce a fost, trecutul mă interesează doar la 1 noiembrie. Atunci, de ziua morţilor, mă duc la cimitir şi pun flori şi lumînări la cei apropiaţi mie odinioară şi care s-au dus pe lumea cealaltă.

— Vă invidiez. Eu nu pot face acelaşi lucru: sînt obligat mereu, în meseria mea, să mă interesez amănunţit, sîcîitor — ca şi acum — despre tot ceea ce a fost. N-am încotro, sînt obligat să cercetez tot ceea ce s-a întîmplat.

— Nu face nimic, pe mine nu mă deranjează.

— Unde v-aţi despărţit de Eva?

— Pe Petuniei, colţ cu Albina.

— Eva a plecat singură?

— Da. Am avut o clipă impresia, că după colţ, o aştepta cineva. Mi s-a părut că era un bărbat cu pălăria trasă pe ochi... Aşa cred că mi s-a părut...

Căpitanul se ridică şi mergînd spre uşă îşi aminti de ziar. Întrebă, oprindu-se în uşă:

— Vineri aţi fost plecat undeva cu maşina?

— Vineri, nicăieri. Toată ziua maşina a stat în faţa casei. N-am garaj şi o ţin afară în stradă.

— Conducea şi Eva?

— Nu. Nu avea carnet. Pe maşina asta doar eu am condus. Dar, de ce vă interesează maşina? Sper că nu vă supără întrebarea!?

— Deloc. De ce să mă supăr? Întrebam de maşină, pentru că vineri după-amiază am urmărit vreo jumătate

de oră *Concursul de îndemînare și eleganță,* organizat de filiala A.C.R. Printre mașinile ce-au concurat, a fost și un Renault 16 alb, ca al dumneavoastră. Mă gîndeam că poate ați fost la concurs!?

— Nu, surîse Macarov, n-am fost eu. Sînt prea bătrîn pentru asemenea concursuri.

— Toată stima, domnule Macarov.

XXIII

La o masă de douăsprezece persoane ședeau patru ofițeri; în capul mesei colonelul Ioan Albu, în dreapta lui, locotenent-colonelul Voicu, solemn și grav, cu carnețelul ca întotdeauna gata pregătit, iar lîngă el, maiorul Stănciulescu, un bărbat blond cu ochi albaștri, în uniformă bine călcată, care-i venea ca turnată. Pe cealaltă parte a mesei, Dragomir, aștepta resemnat într-un pulovăr albastru, pe gît, părînd mai degrabă un sportiv de performanță sau o vedetă de cinema. Colonelul trecu în revistă chipurile subordonaților săi, oarecum șocat de sobrietatea lor. Doar Voicu, pradă și în acele clipe obișnuitului său tic nervos, își trăgea în jos, la nesfîrșit, cu două degete, colțurile mustății. Colonelul întrebă ironic:

50-24

— Ținem un moment de reculegere? Ce-i cu încrîncenarea asta pe voi?

— E un caz complicat, spuse Voicu. Chiar prea complicat.

— Asta știu, răspunse colonelul. Dacă stăm așa încruntați și speriați o să-l rezolvăm mai repede? Spune tovarășe maior, ce noutăți ai?

— Autopsia a avut loc ieri, s-au recoltat probe bio-

logice, nu s-a constatat nici o urmă de violență, o escoriație cît de mică, nimic, nimic. Adineaori, mi-au comunicat telefonic de la Laboratorul exterior de medicină legală că substanța cu care a fost intoxicată Eva, spre surprinderea lor și a noastră, este esență de nicotină în stare pură. Literatura de specialitate cunoaște doar cîteva cazuri de intoxicație cu esență de nicotină în stare pură. Cine poate avea asemenea otravă? Iertați-mă, dar nici nu pot bănui. În orice caz produce moartea în maximum 15 secunde. Esența de nicotină, în cazul nostru, a fost pusă în coniac.

— S-a stabilit existența unor alimente în stomacul victimei?

— Pot să vă spun exact, tovarăşe comandant: cu o oră înainte, maximum cu o oră jumătate, victima a mîncat omletă cu slănină. Și băuse cam mult alcool. De fapt, știm și alcoolemia: 1,15 grame la mie. Mai e încă un amănunt nu lipsit de interes: victima îmbrăcase un maiou, o bluză tricotată, maro, iar peste ea un pulovăr negru. Femeia se îmbrăcase gros, de iarnă, de drum. Voia să se ducă acasă, la părinți...

— Mi s-a raportat că la locul faptei ați cerut un cîine și însoțitor.

— Da. Am cerut. Cîinele s-a dus pe scara de serviciu, a coborît în spatele blocului, a mai mers vreo treizeci de metri pînă la o alee asfaltată, pe care locatarii își parchează mașinile! Acolo s-a oprit, a mîrîit nervos, a revenit pe urmă și de fiecare dată a mers pînă la alee...

— Percheziția ne-a adus ceva nou? Ce e cu sacoșa?

— Am efectuat percheziția ieri, foarte amănunțit, dar n-am găsit sacoșa. A dispărut fără urmă.

— Ați căutat ca lumea? insistă comandantul.

— Am răscolit toată casa. Degeaba!

— Chiar degeaba nu e... În fine, aveți cuvîntul to-

varăşe Voicu. Lista cu cei suspecţi, bănuiţi, prieteni — prietene — duşmani . . . o avem?

Voicu întinse imediat, tot sobru, o listă cu cîteva nume bătute la maşină.

— Şi? Au mărturisit? zise comandantul cu o veselie neaşteptată. Sau nu aţi ştiut cum să-i faceţi să recunoască?

— Încă nu, spuse Voicu, dar în două, trei zile vor spune totul.

— Dacă au ce, adăugă insinuant comandantul. Uneori, trebuie să mai glumesc cu voi, chiar dacă nu e potrivit momentul, nu de alta, dar nu-mi plac frunţile încreţite şi oamenii mahmuri. Luă lista, o privi lung, apoi citi primul nume:

— Mihai Dragoste! Cine e?

— Ziaristul nostru, din redacţia locală, care semnează cu pseudonimul Mihai Dragoş.

— E suspect?

— Deocamdată nu.

— Atunci?!

— El i-a făcut curte multă vreme victimei, e adevărat cu cîţiva ani în urmă, au vrut chiar că se căsătorească. Ceva s-a întîmplat şi acum sînt prieteni . . . Adică, erau . . . Au fost văzuţi împreună . . .

— Valer Podoabă?

— A fost coleg de facultate cu victima. La un chef, a bătut-o şi femeia a vrut să-l dea în judecată. Pînă la urmă, s-au împăcat şi ea a renunţat la proces . . . Acum două luni, între Valer şi victimă a avut loc un schimb de cuvinte triviale la cofetăria *Pacea*. Cei doi s-au jignit reciproc. Valer Podoabă a fost condamnat de două ori pentru ultraj şi lovire. E un tip violent, periculos. Nu şi-a terminat facultatea, a fost exmatriculat. Este elegant însă şi plin de bani.

— Unde lucrează?
— Nu lucrează, e un parazit în toată puterea cuvîntului.
— Ziceai că-i plin de bani!? De unde-i are?
— Declară că joacă săptămînal la loto, loz în plic şi Pronosport.
— Aţi verificat?
— Da. A cîştigat sume mici, infime. Se pare că a cumpărat nişte lozuri de două şi cinci mii de lei.
— Pe ce bani?
— După surse încă neverificate, dumnealui joacă poker pe bani. E mare specialist, dar şi trişor.
— Faceţi verificările de rigoare, reluă colonelul, întinzîndu-i lista suspecţilor. Cum stăm cu amprentele?
— Vă raportez, zise Voicu, dezolat, că n-am găsit nici o amprentă pe sticla de coniac. Asta înseamnă că au fost şterse. De pe balustrada scării de serviciu au fost ridicate nişte amprente destul de confuze. În rest, în cameră — numai amprentele victimei.
— Pe clanţa uşii?
— Nu s-a găsit nici una. Se pare că a fost ştearsă şi clanţa.
— Înmormîntarea victimei cînd are loc?
— Mîine, marţi, la Topoloveni, răspunse maiorul.
— Voicu şi Stănciulescu, dumneavoastră sînteţi liberi. Vă ocupaţi de amprente, vedeţi ce puteţi scoate, şi de suspecţi. În rest, nu vă cer nimic. Reveniţi la cauzele ce le aveţi în lucru. La nevoie, îl veţi ajuta pe sportivul nostru — şi-l arată pe căpitanul Dragomir.
Cei doi părăsiră biroul.
— E rîndul tău, zise colonelul. Sper că ai ceva noutăţi mai îmbucurătoare, altfel risc să mă posomorăsc şi eu . . .
— Am găsit un bal, unde au fost confetti — la Me-

lody. E vorba de balul vînătorilor şi pescarilor sportivi. Singurul în sîmbăta aceasta. Iar la bal a fost prietenul şi concubinul victimei, un oarecare Teodor Macarov. Are o vilă, e o figură de bos, văduv, cu maşină şi cu bani. Pare sincer afectat de moartea Evei. După spusele lui, ei intenţionau să se căsătorească. Un lucru mi se pare suspect: a susţinut sus şi tare că vineri n-a mişcat din loc maşina, un Renault 16 alb, care e parcat în stradă şi în faţa casei.

— Poate ăsta e adevărul.

— Exclus. Pe banchetă, în maşină, se află un ziar, *Crişana* de vineri, 22 decembrie! Cum a ajuns un ziar din Oradea acolo?!

Colonelul aprinse o ţigară. Îi oferi şi lui Dragomir. Apoi, întrebă:

— Ce antecedente are Macarov ăsta?

— Nu ştiu. Am cerut adineaori să mi le scoată. El s-a întîlnit sîmbătă cu Eva, s-au plimbat şi atîta tot. El a fost la bal, ea acasă. De ce m-a minţit?

— Bate şi ţi se va deschide, zise colonelul, întreabă şi ţi se va răspunde. Hai să vedem cine e Macarov?

Colonelul trecu la biroul său şi formă un interior, apoi întrebă acoperind receptorul cu palma.

— Cui ai cerut antecedentele?

— Lui Rusu.

„Alo, Albu la telefon. Rusu să vină cu antecedentele lui Macarov imediat".

— La Oradea n-am aflat totul, reluă discuţia Dragomir. Iulia, prietena victimei, nu mi-a spus tot ce ştia. Asta e impresia mea . . .

Se priviră minute în şir în tăcere.

În birou, intră plutonierul major Rusu. Întinse o foaie de hîrtie comandantului şi ieşi fără să scoată o

vorbă. Colonelul își puse ochelarii și în timp ce citea, chipul lui parcă se lumina.

— Ascultă: 1 an închisoare în 1956 pentru speculă; 2 ani și 6 luni în 1964 pentru fals în acte publice și 3 ani în 1969 pentru înșelăciune în dauna avutului personal. Ce zici?

— Și ce elegant și manierat e dumnealui, spuse Dragomir, uimit de cazierul lui Macarov.

Dragomir, luă hîrtia și citi și el antecedentele.

— Acum crezi?

— N-am încotro. Înseamnă că m-a mințit mai mult, nu numai în privința mașinii! Ce facem cu el?

— Ce să facem? Să-l supraveghem, deocamdată. Ai vreo idee mai bună?

Căpitanul ridică din umeri. Colonelul adăugă:

— Numai să n-o pățească și el ca Eva! Am avea prea mare ghinion.

XXIV

Odată cu seara s-a lăsat o ceață densă, lăptoasă. În apropierea casei lui Macarov, în mașină, Dragomir și Palade așteptau. Abia se vedea contururile caselor de peste drum. Din cînd în cînd, din ceață se decupa confuză și grotescă figura cîte unui trecător care se apropia.

— Dacă omu' nu iese în oraș? Stăm aici pînă dimineață? întrebă dezamăgit Palade.

— Nu.

— Adică? Pînă cînd?

— Pînă cînd se culcă Macarov! La un sfert de oră după ce se stinge lumina, plecăm.

— Aoleu mamă, ce plăcere, oftă Palade. E groaznic

să stai aşa în prostie. La prînz, am umblat două ceasuri după el aiurea; l-am văzut cum şi unde ia masa, de unde-şi cumpără ziare, unde-şi bea cafeaua. Parcă asta ne lipsea nouă!

— Acum cîteva zile, ziceai că-ţi place meseria, puştiule! Care e adevărul, ăla de atunci sau cel de acum?

— E frumoasă, tovarăşe căpitan, dacă are acţiune, mişcare, nu să îngheţi în maşina asta aburită, că nici nu mai vezi afară...

În clipa aceea, Dragomir tresări, tuşi uşor dregîndu-şi glasul şi spuse:

— S-a stins lumina, bosul pleacă. Eşti mulţumit?

Căpitanul privea încordat spre casa suspectului. Auzi doar uşa de la intrare închizîndu-se cu zgomot, distinse vag alura bărbatului învăluit în ceaţă, ieşind pe portiţă. Macarov porni în direcţia lor, cu pas grăbit. Trecu prin dreptul maşinii. Purta un palton negru, destul de scurt, de tineresc, şi pălărie cu boruri largi, niţel plecată pe frunte. După ce dispăru în ceaţă, Palade coborî din maşină şi porni după el. Căpitanul îl urmă pe Palade. Într-un fel, ceaţa îi ajuta, dar putea lesne, în orice clipă, să li-l răpească pe Macarov. După toate aparenţele, Macarov alesese drumul cel mai scurt spre centru, preferînd nişte străduţe înguste, laterale şi pustii la ora aceea. Palade mergea mulţumit că se putea mişca, nu-i mai era frig, ca-n maşină, şi-l pasiona urmărirea. Uneori, se grăbea şi se găsea foarte aproape de Macarov. Pe măsură ce se apropia de centru, trotuarele erau mai luminate, datorită vitrinelor şi firmelor de neon. La un moment dat, Dragomir îl găsi pe Palade privind în vitrina unui magazin cu articole de sport. Palade îi explică în şoaptă:

— Bosul bea cafea şi seara. E la Union, la cafenea.

— Eşti sigur?

— M-am uitat prin perdea, de afară se vede; şi-a luat o cafea de doi lei. Frumoasă femeie!

— Ce spui? Ce femeie?

— Irina Loghin. N-auzi?

Peste drum se afla un magazin cu instrumente muzicale. Din megafonul de deasupra uşii, melodia inunda strada.

— Vezi ce face! îi ceru căpitanul, arătînd cu privirea spre cafenea.

Palade făcu cîţiva paşi, privi înăuntru, se întoarse şi spuse:

— Singur! Bea o cafeluţă. Are un palton mişto ...

Apoi, locotenentul începu să povestească ceva despre Irina Loghin, despre fotbal. Vorbea şi bătea o imitaţie de step pe asfalt.

— Psst! Lasă trăncăneala.

Macarov ieşise în stradă şi cîteva momente şovăi: făcu cîţiva paşi se opri într-o staţie de autobuz.

— Du-te şi tu în staţie, te urci în acelaşi autobuz, pe cît posibil să nu te remarce. Încerc să te ajung. Dacă nu, ne vedem la ora zece la Metropol în braserie.

Macarov se urcă într-un autobuz, cu platformă, pe scara din mijloc, Palade pe cea din urmă. Autobuzul porni încet şi dispăru în ceaţă. Dragomir alerga spre o staţie de taxiuri, cînd văzu venind spre el o maşină a circulaţiei. O opri şi se urcă neinvitat lîngă şofer, spre uluirea acestuia care întrebă:

— Vreun accident grav?

— Nu tovarăşe plutonier, sînt coleg de-al dumitale, de la judiciar, urmăresc un individ, fii bun şi du-mă niţel după el.

— Unde?

— În direcţia opusă, pe linia 21, pînă ajungem un

autobuz cu platformă; are numărul 606, sigur cu 31 în față.

— Aveți o legitimație?

— Ei bravo! Dragomir îi arătă legitimația grăbit.

— Să trăiți!

Plutonierul ocoli un rondou și porni în viteză prin ceața lăptoasă și difuză. Ajunseră autobuzul, care tocmai oprea în stație. Mergeau încet în urma lui, cînd plutonierul începu să rîdă.

— Ce ai frate? întrebă supărat Dragomir. Ce-ți veni?

— Nu vă supărați dacă vă spun de ce rîd?

— Parcă de supărări îmi arde mie acum, mormăi căpitanul în silă.

— Eu vă cunosc bine din văzute, stați tot prin cafenele, prin restaurante și tot civil. Într-o zi, am vrut să-i atrag atenția șefului meu, că sînteți un individ așa... cum să zic... fără rost, dubios.

— Bravo, rîse căpitanul, ai și nimerit-o. M-ai făcut și fără rost.

— Iertați-mă, dar așa părea că sînteți... N-am vrut să vă supăr...

— Contează numai ce sînt, nu ce par, bătrîne. Dă-i bici, calc-o că pierdem autobuzul.

Ajunseră într-un cartier nou. Străzile erau pustii, pierdute în ceață. Autobuzul se afla în stație.

— Asta e penultima, zise plutonierul.

Dragomir îl observă pe Palade coborînd și traversînd strada. Îi mulțumi plutonierului și coborî și el. Îl urmărea pe Palade; pe Macarov nu-l văzuse. Merseră așa, unul după altul cîteva minute. Apoi brusc Palade se opri. Dragomir ajunse lîngă el.

— A intrat în blocul ăsta!

Spre surprinderea lor, Macarov ieși chiar în clipa aceea. Venea spre ei. Căpitanul scoase o țigară și-i ceru

foc locotenentului. În timp ce-şi aprindea ţigara, cu faţa în palme, căpitanul îi spuse colegului său să se ţină pe urmele bosului. Palade îl urmă discret în ceaţă. Dragomir urcă scările blocului în care fusese Macarov. Holul era gol. Un bec murdar răspîndea o lumină săracă, bolnăvicioasă. Ascensorul se afla la etajul şase. „Înseamnă că n-a urcat cu ascensorul, nici nu avea timp. Nu avea timp, de fapt, să intre nicăieri. N-a stat decît maximum un minut. Poate nici atît. Într-un timp atît de scurt, ce putea face?" Dezorientat rămase în hol, se uita în jur, şi fuma. Privirea îi rămase, din întîmplare, aţintită asupra cutiilor poştale, verzi, înşirate pe două rînduri, pe peretele de vis-à-vis. „Poate a simţit că e urmărit şi a renunţat la idee. Altfel de ce ar fi intrat în holul unui bloc pentru un minut, ca apoi să plece? Asta după ce a făcut atîta drum? Imposibil, a avut el un scop precis". Se auziră voci de bărbaţi şi copii pe scări. Dragomir ieşi în stradă, hotărît să-l ajungă pe Palade. Abia se vedea la zece paşi. Încotro să meargă? O familie cu doi copii părăsi blocul. Căpitanul se întoarse din nou în hol. Observă iar cutiile poştale. Le cercetă pe rînd; una era ticsită de plicuri şi ziare, semn că proprietarul ei lipsea de acasă; în alta zări un plic. Nu se vedea să fie scris ceva pe el. Toate celelalte cutii erau goale. Se opri iar în faţa celei cu numărul 58. Pe cutie, într-o casetă citi: „Gh. Varga".

Se întoarse în centru cu autobuzul. Era abia opt şi douăzeci. Pînă la întîlnirea cu Palade avea timp suficient. Ajunse la concluzia că e bine să se ducă după maşină, care rămăsese aproape de casa lui Macarov. Porni într-acolo, dar ajungînd în dreptul filialei A.J.V.S.P. văzu lumină. Pe preşedinte îl cunoştea. Intră să discute ceva despre balul de sîmbătă seara, căci cu siguranţă preşedintele nu lipsise. Fu obligat să facă anticameră un sfert

de ceas. Cînd preşedintele deschise uşa şi-l văzu pe căpitan, întrebă mirat:

— Cu mine?!

— Cu dumneavoastră. Sînteţi surprins?

— Da şi îţi spun şi de ce: sezonul de vînătoare pe bază de autorizaţie s-a încheiat.

— În primul rînd, nu-s vînător; în al doilea, am prea multe pe cap, ca să-mi rămînă timp pentru distracţie.

— Ce vorbeşti. Mai bine decît ţie nu-i merge nimănui!

— Lăsaţi, lăsaţi, n-aş vrea să fiţi în locul meu.

— Ia loc, Dragomir şi spune-mi ce necaz te-a adus pe la mine?

— Treceam întîmplător şi ce mi-am zis, hai să intru să-i văd pe tovarăşul preşedinte ...

— Bei o cafea?

— Nu. Mulţumesc. La ora asta nu. Mă şi grăbesc. Mă gîndesc să-mi plătesc cotizaţia de pescar. Cine ştie, poate la anul, găsesc cîteva după-amieze să ies la pescuit.

— Bine faci. Aerul curat şi liniştea sînt singurele lucruri de care ne mai putem bucura. Să profităm cît mai avem timp! Uite, n-ai venit sîmbătă seara, să vezi ce bal splendid am avut. Mîncăruri formidabile, vînat, băutură bună, muzică bună. Întreabă-l pe maiorul Tache de la circulaţie.

— Dumnealui cred că s-a distrat bine, îi plac chefurile, veselia, petrecerile... Nu ştiu ca vînător cum e?...

— E vînător mare, pasionat, talentat. Toată seara s-a distrat, a dansat-o şi pe nevastă-mea. Nu ţi-o spun fiindcă m-a indispus, dimpotrivă, mi-a făcut un bine. Eu nu suport în general dansul.

— El dansează bine?
— Formidabil.
— A stat mult?
— Pînă cînd s-a cîntat marşul. Să-l fi văzut cum dansa periniţa! Ca la douăzeci de ani.
— Vînătoarea, îi prieşte, glumi ironic Dragomir.
— Probabil.
— Teodor Macarov a fost la bal? Îl cunoaşteţi?
— Tedy? Păi putea să lipsească? Ăsta dacă-l dai afară pe geam, vine înapoi pe horn. Întreabă-l pe Tache, tot în sufletul nostru a stat. Şi el mi-a dansat nevasta. Mare dansator. Dacă ar fi şi vînător la fel, ce mai, ne-ar putea fi maestru.
— Deci, a fost. N-aţi observat, n-a lipsit un timp?
— Eu nu pot să-ţi spun nimic în privinţa asta. Am băut, m-am distrat, am dansat . . .

Preşedintele tăcu. Încerca să-şi amintească un anume lucru. Dragomir cercetă păsările împăiate presărate şi atîrnate peste tot în birou. Se auzea zumzetul monoton al acvariilor de sub ferestre!

— Doamna Tache poate să te lămurească mai precis.
— De ce?!
— Ea a dansat cu Tedy, iar cînd s-a întors la masă, ne-a spus că afară plouă ca vara. Susţinea că Tedy fusese afară şi că el îi spusese. Poate e bine s-o întrebi pe ea.
— Mulţumesc, tovarăşe prezident. În concluzie, am să trec zilele astea să-mi plătesc cotizaţia pe anul viitor. Poate prind la anul şi cîteva zile de pescuit.
— Atît?! se miră preşedintele, îndreptîndu-şi nodul cravatei. Credeam că ai vreo problemă serioasă de rezolvat!?
— Mă ştiţi pe mine să fi avut vreodată probleme serioase de rezolvat?!

XXV

— Dacă nu avea nimic de ascuns, de ce nu i-a dat un telefon, de ce n-a semnat biletul, de ce se duc la baia de aburi?! De ce? Prea mulţi „de ce“! explică Dragomir.

Colonelul îl privi lung şi întrebă:

— Aş vrea să ştiu cum ai aflat ce scrie pe bilet? Spuneai că Tedy a lăsat un plic, nu un bliet! Cum ai putut să citeşti ce scrie?!

— Din întîmplare.

— Nu înţeleg, fii te rog mai clar.

— Aseară, tîrziu, m-am reîntors la blocul în care locuieşte Gigi Varga. Am stat în maşină, întrebîndu-mă cum să aflu ceva despre el. A apărut el, robust, flegmatic, cu ţigara în gură. A scos plicul, l-a citit în holul scărilor, apoi a făcut o gafă...

— Ce gafă?

— A aruncat biletul şi plicul, după ce le-a mototolit, lîngă lăzile de gunoi. Am aşteptat să urce şi apoi... am putut citi liniştit tot ceea ce scria pe bilet.

— Ce zici că scria?

— Mîine, la ora 10, la baia publică, la aburi. Atît. Nici un nume, nici o semnătură!

— Şi dacă, totuşi, n-a lăsat el biletul?! întrebă colonelul nemulţumit parcă şi nesigur.

— El l-a lăsat, Macarov. Nu mai am nici un fel de dubiu. Acum vin de acolo, spuse sigur Dragomir.

— De unde vii?

— De la baia de aburi! M-am convins, l-am văzut cu ochii mei pe Macarov intrînd la baia publică tacticos, cu mutra lui de bos ocupat, hărţuit de zeci de probleme.

— Şi Varga?

— A venit şi el.

Colonelul rămase îngîndurat, cu privirea pierdută pe fereastră. Faţa lui rece, împietrită, nu trăda nici un sentiment, nici o impresie.

— Ar trebui, repet, să-l supraveghem şi pe Varga, reveni Dragomir mai insistent ca la început.

— Ar trebui... nu ştim exact dacă e sau nu cazul şi pe deasupra n-am nici atîţia oameni la dispoziţie... Nu ştiu cum să mă fac înţeles, am oameni dar au şi sarcini pînă peste cap. Părerea mea este să-l urmăreşti îndeaproape pe Macarov.

— Am înţeles.

— N-ar fi stricat să faci şi tu o baie de aburi! Ce zici?

— Nu ţine, mă cunoaşte. Era însă Pericle la baie.

— Cine? Pericle, cocoşatul?

— E un sufletist, ce nu s-a pomenit...

Sună telefonul. Colonelul ridică receptorul, parcă supărat că era deranjat, ascultă, într-un tîrziu spuse „condu-o imediat pînă aici" şi închise. Îl privi consternat pe căpitan, explicîndu-i:

— Ofiţerul de serviciu raportează că acum o jumătate de oră s-a prezentat la poartă o femeie care doreşte neapărat să stea de vorbă numai cu şeful, adică cu mine, să-mi comunice lucruri preţioase în legătură cu dispariţia Evei. Curioasă chestie, ce zici?

— Ştiu eu?! Să nu fie ceva pus la cale cu scopul de a ne induce în eroare!?

— N-avem decît să verificăm tot ceea ce ne va spune.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă. Ofiţerul de serviciu intră în birou, urmat de o femeie încă tînără, după un gust îndoielnic îmbrăcată, fardată prost; buzele erau vopsite gros şi violent în roşu, pleoapele verzi; toată

făptura ei emana un aer de vulgaritate. Ofiţerul de serviciu vru să raporteze ceva, dar comandantul îi făcu semn şi el ieşi din birou. Necunoscuta se aşeză pe un scaun fără să aştepte invitaţia de rigoare, nu se prezentă, îşi întinse uşor fusta care nu-i acoperea genunchii şi intră direct în subiect:

— Am venit aici pentru că am lucruri importante de spus. Eu sînt printre ultimii sau poate chiar ultima care am văzut-o în viaţă pe Eva. Ceea ce s-a întîmplat, e o adevărată barbarie, un act banditesc...

— Despre ce barbarie vorbiţi? întrebă încruntat colonelul.

— Ei despre care? Despre felul cum a fost omorîtă Eva. Să-i dai cu toporul în cap, să-i despici ţeasta — spuneţi şi dumneavoastră nu e o barbarie?!

— Sînteţi greşit informată, o corectă înţelegător colonelul. N-a lovit-o nimeni cu nimic.

— Asta-i bună, ţipă necunoscuta şi se ridică de pe scaun, dar se reaşeză o clipă mai tîrziu. Aşa vorbeşte tot oraşul.

Colonelul luă o fotografie de pe biroul său şi o arătă femeii, precizînd:

— E făcută înainte de autopsie!

— Ce frumoasă e şi moartă! zise necunoscuta. Ce prostii vorbeşte lumea, zău, nu aş fi crezut? Cum vă spuneam, eu am văzut-o ultima pe Eva...

— O clipă, te rog, o întrerupse colonelul. Am dori întîi să te prezinţi...

— N-are nici o importanţă cum mă cheamă, ce fac...

— Să ştim, totuşi, cu cine stăm de vorbă!

— Important este ceea ce vă spun, nu cine sînt, îşi continuă femeia monologul, cu o răceală debordantă.

— Stimată tovarăşă, aţi cerut să vă primim, v-am primit imediat, cu politeţea cuvenită...

— Mă rog, mă rog, nu duceţi muncă de lămurire cu mine. Nu suport aşa ceva. Mă recomand: Varvara Petre. Sînt ţesătoare de meserie, am terminat şcoala profesională, nu lucrez nicăieri, stau flotantă pe Azuga 12, nu sînt utecistă, am antecedente. Pot să vă spun şi cîte şi de ce!?

— Nu e nevoie, mulţumesc, o opri colonelul. De unde ştiţi că a murit Eva?

— Cum de unde? Asta-i bună! Are necrolog în ziarul de azi. Scoase din poşetă un ziar şi-l despături. Poftim. I-l dădu colonelului. Sărmana fată! Sîmbătă la prînz, mi-a plătit o cafea. M-a rugat să o ajut într-o problemă.

— De unde vă ştia Eva? De cînd vă cunoaşteţi?

— Interesează?

— Desigur.

— Păi, sincer vorbind, de la puşcărie. Am şi antecedente. Una dintre pedepse am ispăşit-o împreună. De atunci mă cunoaşte. Ce mi-a cerut? Ca în seara aceea, adică sîmbătă, la ora şase, să mă ascund într-o grădină, după un gard. Să aştept acolo, bine ascunsă, pînă cînd va arunca peste gard, cineva, o sacoşă.

Colonelul şi căpitanul schimbară priviri. Femeia se opri. Se uită pe rînd, neîncrezătoare, la cei doi.

— Continuaţi, o rugă colonelul, răsfoind nişte hîrtii de pe birou.

— Am acceptat.

— Aşa dintr-o dată, fără să ştiţi despre ce e vorba?

— Ba ştiam. Eva mi-a spus că are de scos nişte bani de la un bărbat care şi-a bătut joc de ea. Şi fiindcă barosanul n-a vrut să-i dea banii de bunăvoie, l-a şantajat.

— Cum? În ce mod?

— Ei, asta nu mai ştiu tovarăşi, că nu mi-a mai spus.

— Deci, aţi hotărît s-o ajutaţi, conchise colonelul.

— Fireşte, mai ales că Eva; femeie sensibilă, sufletistă, nu mi-a cerut să fac nimic de gratis. În schimbul ajutorului meu, ea mi-a dat două sute de lei. Să recunoaştem, bani frumoşi. Deci, sîmbătă seara m-am dus acolo.

— Unde? În ce loc?

— Pe Vrancea 4 e o grădină, cu pomi şi porumb încă netăiat, care coboară la vale şi dă în altă stradă, în Petuniei 21. Ei, acolo, în Petuniei, după gardul de lemn, m-am pitit eu. M-am pitit în aşa fel încît să văd cine trece pe drum. Am stat aşa, mîncam seminţe de dovleac, cînd o văz pe Eva venind însoţită de un bărbat, care ducea în mîna dreaptă o sacoşă. Am tăcut chitic şi numai ce m-am pomenit cu sacoşa în grădină, la cîţiva paşi de mine. Am stat cuminte, să nu fac zgomot, pînă cînd ei s-au îndepărtat, pe urmă am luat sacoşa. În ea, erau nişte, bani. Nu m-am atins de bani şi am ieşit prin poarta din strada Vrancea, cu sacoşa în mînă. La colţul străzii, cînd a venit Eva, i-am dat sacoşa şi mi-am primit partea mea. Mă gîndesc că bărbatul care a omorît-o, a făcut-o pentru bani, că erau mulţi de tot.

— Cam cîţi?

— Eva a zis că 12.000! Eu cred că au fost şi mai mulţi. Poate chiar dublu. Ochii nu mă înşală în privinţa banilor niciodată.

— Cum era sacoşa? interveni Dragomir. Puteţi s-o descrieţi?

— Destul de nouă, de frumoasă, una verde.

— Avea vreun semn? insistă căpitanul.
— Nu ştiu, n-am observat. Era aproape nouă şi verde, asta e sigur.
— O emblemă nu avea?
Femeia ridică din umeri, trăgîndu-şi mereu fustiţa peste genunchii goi.
— Bărbatul acela cum arăta? Îl puteţi descrie?
— Zdravăn, încruntat şi elegant, cam în vîrstă...
— Ce haină purta?
— Mi se pare, un pardesiu sau palton albastru, bleumarin şi pălărie tot închisă.
— Era mai înalt decît ea?
— Cu un cap.
— Eva cum era îmbrăcată?
— Cu haina din piele, maro. Ca de obicei era îngrijită, cochetă...
— Banii pe care vi i-a dat Eva îi mai aveţi?
— Îmi pare rău, nu. Mi-am luat ieri un palton.
— Ştiţi cumva cine e bărbatul? V-a spus Eva ceva despre el?
— Nu ştiu, nu mi-a spus absolut nimic.
— Dacă l-aţi vedea, l-aţi recunoaşte?
— Imediat. Are aşa o figură de bărbat rău, pervers...
— Ştiţi cumva unde s-a dus Eva după ce i-aţi dat sacoşa?
— Nu ştiu. Cred că acasă.
— De ce credeţi?
— Păi unde era să se ducă ea, o femeie, cu atîţia bani?!
— Vă rog să treceţi în biroul alăturat şi să scrieţi tot ce mi-aţi spus pe hîrtie, cu alte cuvinte să ne daţi o declaraţie, îi ceru colonelul.

— Eu?!

— Da, dumneavoastră. Scrieţi tot ceea ce ne-aţi povestit aici!

— Nu poate să scrie altcineva, tovarăşi? Eu stau cam rău cu scrisul, n-am răbdare şi n-o să înţelegeţi nimic din scrisoarea mea personală. De asta nu-i scriu nici mamei, acasă, îi trimit doar cîte o ilustrată sau o carte poştală.

— Bine, o să bată cineva la maşină, acceptă colonelul.

Varvara Petre fu condusă într-o cameră alăturată. Colonelul se întoarse mai senin, mai destins.

— Descrierea bărbatului pe care l-a văzut Varvara sîmbătă, mă determină să cred că e vorba despre Macarov, zise căpitanul.

— Serios?

— Asemănarea e izbitoare. Cum facem o confruntare?

— N-o facem!

— De ce? E necesară, absolut necesară!

— Individa trebuie rugată să nu trăncănească nimic, că a fost aici, că a povestit ştiu eu ce... La nevoie, îi atragi atenţia că trebuie să tacă, nu de alta dar ar putea s-o ajungă pe Eva din urmă.

— Şi confruntarea?!

— Ai răbdare. Trebuie să căutăm fotografia lui Macarov. Îi prezentăm femeii un set de... fotografii şi dacă-l recunoaşte, atunci abia începe... greul. La 12 eşti la raport. Executarea. Reţine: se pare că ştim şi mobilul crimei: banii! Sacoşa o să ne spună unde sînt şi banii. Ce te uiţi aşa buimac?

— Nu pot veni la 12 la raport! Vă rog să amînaţi puţin.

— Îţi refuzi comandantul, ai? zîmbi colonelul. Ce ai la 12?

— Mă duc la Continental, să-l întîlnesc pe Pericle. Poate aflu ce s-a petrecut la baia de aburi!

— Bine, dacă e vorba de Pericle, renunţ. Pe Varvara o convoc după-amiază la ora 17. Să avem însă fotografia.

— Aş îndrăzni o glumă, îşi ceru permisiunea căpitanul, retrăgîndu-se spre uşă.

— S-aud, să văd de ce eşti în stare?

— Pe frontul ăsta, cu Varvara vreau să zic, rămîneţi singur.

— S-ar putea să şi dezertez, rîse cu poftă colonelul.

*

Pericle, ca de obicei, bea cafea, fuma pipă şi descifra cuvinte încrucişate. Cînd îl văzu pe Dragomir, nu se mişcă, nu se agită, rămase inert, blazat şi stăpîn pe el. „Uite la el, s-a maturizat“, îşi zise căpitanul, atîrnîndu-şi haina într-un cuier.

— Bei o cafea? îl întrebă Pericle.

— De ce nu! Cum a fost baia?

— Bună. Mă simt uşor ca un fulg.

Cocoşatul aruncă împrejur priviri misterioase, se asigură că nimeni nu trage cu urechea şi vorbi sigur şi plin de importanţă:

— E mişto acolo, umblă toţi goi, în aburi, ca în paradis . . .

— Pericle, iubitule! Mă grăbesc, dacă vrei să-mi spui ceva, treci te rog la subiect.

— Domnule, a fost nostim, tot umblînd, era să cad, să-mi rup gîtul, scîndurile-s ude, alunecoase. N-am auzit mare lucru. Au vorbit numai de kilograme, ba

de două, ba de trei, de o femeie, Aura, şi de Oradea. La început, celălalt a refuzat, cînd a fost vorba de Oradea . . . Pe urmă . . .

— Pe urmă?

— Au intrat în bazinul cu apă foarte rece, unde nu era nimeni, numai ei. Mi-am vîrît şi eu piciorul. Şi mă doare şi acum, închipuieţi.

— Cum arăta Varga?

— Un tip spătos, tuns scurt, perie, şi cu o mică cicatrice pe obraz.

— „El e" — gîndi Dragomir. Şi-au dat vreo întîlnire?

— Nu. Au discutat, adică Macarov îl lămurea să se ducă la Oradea, la Aura şi Varga nu voia. N-am auzit restul.

— Au stat tot timpul într-un loc?

— Păi asta-i, Sandule, n-au stat. Întîi s-au aşezat pe prima bancă, era gălăgie, aburii ăia şuieră cînd ies; pe urmă, au urcat sus, pe scările din vîrf unde nu se vedea nimic; au intrat apoi în bazinul cu apă caldă, acolo m-am apropiat de ei, dar . . . vorbeau despre fotbal.

— De Oradea ce-au vorbit?

— Macarov îl ruga să se ducă Varga la Oradea, să lase acolo un pachet pentru el.

— Unde acolo?

— La Aura, zise apăsat Pericle.

— Şi? Cum s-au înţeles? Se duce sau nu?

— Pînă la urmă, Varga a zis că merge. Mîine dupăamiază. De asta sînt sigur. Am auzit exact. Îşi reaprinse pipa şi pufăi, des, pînă cînd îl învălui un nor de fum străveziu.

XXVI

Comuna Topoloveni avea o uliţă principală, în formă de semicerc, cu capetele în şoseaua naţională. Dragomir ajunse după ora două. Un soare anemic, rătăcit între nori mari şi albi, arunca o părere de lumină peste întinderi. Trăgeau clopotele monoton şi trist. Uliţa era pustie. Nici măcar cîinii nu lătrau; obişnuiţi cu maşinile, dormeau duşi pe la porţi. Observă cîteva autoturisme, lume multă în uliţă şi praporii la poarta casei părinţilor Evei. Opri ceva mai departe şi merse pe jos. Copiii se jucau de-a ascunselea. Lîngă poartă, oameni cu căciuli, îmbrăcaţi pe jumătate orăşeneşte pe jumătate ţărăneşte, povesteau întins, cu răbdare şi perseverenţă, absenţi total de slujba religioasă din curte. Femeile mai bătrîne plîngeau şi boceau mai mult din obişnuinţă. Căpitanul se infiltră printre oameni, trecu în revistă chipurile lor. Îl descoperi pe Macarov, lîngă părinţii Evei, cu capul descoperit, cărunt şi întunecat; în răstimpuri îşi ştergea ochii şi faţa cu batista. Părea că plînge cu adevărat. Uneori, punea mîna pe sicriul descoperit şi rămînea cu privirea pironită deasupra lui minute în şir. Pe nesimţite, în sufletul lui, Dragomir îşi reproşa graba cu care-l considerase pe Macarov suspect, în unele momente chiar mai mult. Hohotele de plîns care însoţeau cuvintele aproape strigate ale preotului, mutra lui Macarov, chipul îndurerat al lui Mihai Dragoste, pe care-l văzu la cîţiva metri în dreapta lui Macarov, trezeau în inima lui o adîncă tristeţe. Se retrase cîţiva paşi, spre casa bătrînilor, de unde îl putea urmări mai bine pe Macarov. În spatele lui, nişte bărbaţi vorbeau preocupaţi de felul în care-şi potcoviseră caii. Cercetă pe îndelete figurile celor ce nu erau din sat, încercînd să le reţină fizionomia. Macarov îşi suflă nasul

cu forţă, apoi rămase împietrit, cu ochii închişi, cu fruntea plecată, cu mîinile împreunate în semn de rugăciune. Oare suferea într-adevăr? Cîntărind faptele sentimental, cu inima, înclina să accepte că Macarov suferea, judecînd însă după o elementară raţiune, prin prisma experienţei sale, trebuia să spună nu, căci, cu siguranţă, suspectul îşi juca rolul cu o adevărată artă. Şovăind între aceste două ipoteze ieşi în uliţă. Cîţiva inşi mai tineri spuneau bancuri şi rîdeau în surdină. Se auziră iar clopotele, plîngînd peste întinderi. Pe laviţa de la poartă, şedea o femeie cu basma neagră, palidă, nefardată, plîngînd. Era Iulia. O recunoscu cu greu. Se aşeză lîngă ea. Femeia îşi şterse faţa şi spuse cu o voce răguşită de plîns:

— Nu pot rezista ... am mai leşinat la înmormîntări, de asta am şi ieşit, să fiu ceva mai departe, să am mai mult aer ... Aţi aflat ceva?

— Ce să aflăm, doamnă?

— Cum a murit?

— Intoxicată cu o otravă foarte puternică.

— Deci nu s-a sinucis?

— Nu.

— Şi cine ... vreau să zic cine e autorul?

— Deocamdată nu ştiu, fiindcă nimeni nu ne ajută, doamnă. Nici dumneavoastră nu mi-aţi spus tot ce ştiaţi. Poate erau lucruri care mă interesau, care mă puteau ajuta ...

— De unde ştiţi că nu v-am spus totul?

— De asta sînt ceea ce sînt, ca să ştiu! Sau cel puţin să intuiesc anumite lucruri.

— Vedeţi, mie nu-mi place să mă amestec în treburile altora ...

— E vorba de un ajutor, doamnă, de o declaraţie, spuse cu răutate Dragomir. Trebuie să găsim un crimi-

nal, ori am impresia, dumneavoastră ţineţi mai mult cu el, decît cu noi şi cu destinul fostei prietene!

— Nu, nu, nu, se apără Iulia, ridicînd palma, vrînd parcă să-l oprească pe ofiţer. Atunci, am bănuit ceva, dar am ezitat să-mi fac cunoscută părerea . . . Mi-a fost frică!

— De ce? întrebă exasperat căpitanul.

— Dacă nu aveam dreptate în ceea ce susţineam?!

— Noi verificăm totul şi reţinem numai ceea ce ni se confirmă. E simplu ca bună ziua . . .

— Bine, atunci vă spun. În ziua aceea, adică vineri, în timp ce stăteam cu Eva, aşa cum stăm noi, aici, vorbind ca femeile, pe lîngă noi a coborît în apă — că şedeam pe nişte trepte — o pereche, un bărbat şi o femeie. Arătîndu-i femeia, care e frumoasă şi mie îmi place, Eva a tresărit, a făcut aşa o mutră ciudată, buimacă, de parcă l-ar fi cunoscut pe bărbat şi nu s-ar fi aşteptat să-l vadă acolo. S-a schimbat la faţă, privirea i-a devenit grea ori poate rea şi n-a mai fost în apele ei. La început, părea veselă, ca întotdeauna, în stare să flecărească toată ziua; pe urmă, s-a grăbit să plece. Şi a şi plecat. D-aia zic eu că poate era la mijloc o gelozie.

— Data trecută mi-aţi spus că aţi vorbit despre o doctoriţă!?

— Da, da, e femeia care a intrat în apă cu bărbatul acela. Iulia tremura ca scuturată de friguri, iar în ochii ei se citea o inexplicabilă spaimă.

— Ce e doamnă, vă e rău?

— Nu, nu, şoptea femeia pradă unei inexplicabile spaime, dar bărbatul acela, care a fost la băi şi pe care Eva îl ura atunci, e acum acolo, lîngă sicriu.

Dragomir se ridică brusc în picioare, avînd senzaţia că n-a auzit bine.

— Cel cu palton negru şi fular vişiniu, cărunt... continuă Iulia, mai calmă, mai stăpînită.

— Macarov?

— Da. Teodor Macarov.

— Îl cunoaşteţi, doamnă? De cînd? De unde? Dragomir se aşeză pe laviţă; îi era cald şi căzuse el pradă emoţiilor şi mîniei. Mîniei pentru că femeia de lîngă el îi ascunsese din prostie adevăruri revelatoare.

— Vine mereu la femeia aceea, lumea zice că se vor căsători. Sînt bogaţi amîndoi. Acum un an, au fost împreună într-o excursie la Erevan. Eu le-am făcut formele, lucrez la O.J.T., la un ghişeu de excursii externe. Cînd l-am văzut aici, n-am mai avut putere, am simţit că-mi pierd cunoştinţa şi m-am retras pe banca asta.

— Femeia cine e?

— O doctoriţă. Laura Atanasiu.

Dragomir îşi simţi palmele umede. Şi fruntea îi era umedă. Oradea—Aura, informaţiile lui Pericle — şi acum Laura. Totul se învîrtea în mintea lui, iar mulţumirea de a le fi aflat se amesteca cu incertitudinea. Dacă este, totuşi, şi o Aura în ecuaţie?!

— Dacă ştiam că-l întîlnesc, nu veneam la înmormîntare.

— Data trecută, nu numai că mi-aţi ascuns aceste lucruri, dar m-aţi şi minţit, o mustră Dragomir.

— De ce? Nu, nu cred...

— Atunci, aţi susţinut că nu-l cunoaşteţi pe Macarov.

Femeia se uită în pămînt ruşinată. Apoi spuse:

— Şi-au făcut amîndoi formele, tot la mine, să plece la Viena de revelion. Le-au şi ieşit paşapoartele.

— Cînd trebuie să plece?

— Poimîine, joi dimineaţă, cu autocarul.

Dragomir se ridică brusc şi-şi aprinse o ţigară.
— Plecaţi?
— Da, doamnă. Vă mulţumesc pentru amabilitate.
— Aveţi un loc şi pentru mine? N-aş mai rămîne . . .
— Cu multă plăcere! Poftiţi.

*

Era ora şase seara. Dragomir şi şeful său îşi confruntau înfierbîntaţi argumentele.

— Eu zic să-l arestăm încă în seara asta, susţinea morţiş Dragomir.

Comandantul trase firul reşoului din priză şi turnă cafeaua în ceşcuţe. Apoi spuse mirat:

— Niciodată n-ai fost atît de agitat, de grăbit!

— Aveţi dreptate, dar nu ştiu de ce? Aşa simt. Trăiesc mereu aceeaşi senzaţie bizară: pînă cînd nu cunosc autorul unei fapte, alerg ca un disperat, zi şi noapte; după ce-l arestez mă simt trist şi nemulţumit, mă stăpîneşte aşa o silă . . . Acum simt că trebuie să mă grăbesc.

— Bea puţină cafea, poate te linişteşti. Am reţinut tot ce mi-ai spus, acum ascultă-mă. A fost adineaori Varvara Petre, i-am pus zece fotografii pe masă, şi mi l-a arătat imediat pe Macarov! Deci, el a aruncat sacoşa peste gard.

— Şi tot el a luat-o înapoi! Autorul e ca şi prins, tovarăşe comandant. În sfîrşit, mă pot pregăti şi eu de revelion.

— Iar te grăbeşti, deşi mai avem de lucru . . .

— Îl arestăm şi pe urmă lucrăm în linişte!

— E simplu de zis, greu de făcut. Arestîndu-l, ceilalţi s-ar putea da la fund şi am lăsa astfel liberi nişte infractori. Dar mai există o ipoteză: nu e el autorul crimei!

— Toate căile duc spre el, toate informaţiile, mărturiile ...

— Greşeşti puţin. Ştim că a dus şi a aruncat sacoşa, că a fost la Oradea cu Laura, că vor să plece la Viena, că el a fost ultimul prieten al Evei, dar nu ştim că el a pus otrava!

— Dar bulina aceea, confetti, găsită în dulapul victimei? Criminalul a venit de la bal!?

— La balul acela, au fost cîteva sute de oameni! Oricare dintre ei putea să aducă, în păr, pe haine, fără să-şi dea seama, o confetti.

Dragomir se posomorî. Îşi aprinse o ţigară şi trase cu sete un fum lung.

— Să-l reţinem 24 de ore pentru confruntări, propuse cu o jumătate de gură colonelul.

— Şi dacă, vorba dumneavoastră, nu e el autorul? Dacă, să zicem, a pus pe altul?

— Ei vezi?! D-aia ţi-am spus că e uşor de zis şi greu de făcut.

— Încă n-am arestat un om nevinovat!

— Pe confetti aceea s-a luat o amprentă. Aşa mi-au raportat băieţii de la laborator. Amprentele lui Macarov le avem?

— Nu.

— Atunci să-l invităm politicos, să ne facă o vizită, să i le luăm. Mai are două zile; pînă joi dimineaţa. Oricum, graniţa nu apucă s-o mai treacă. Colonelul sorbi din cafea. Îl privi lung pe căpitan: îi părea îmbătrînit sau era doar obosit de drumuri, nedormit ... Îşi mîngîie fruntea şi adăugă: o singură soluţie ar fi: să discuţi cu el, să-i verifici declaraţiile, alibiurile, cu alte cuvinte să-l constrîngi să greşească, să recunoască ceea ce a făcut! Îi destăinui cîteva argumente care să de-

monstreze vinovăţia lui, n-o să recunoască imediat, nu e atît de tîmpit, cînd ştie că poimîine pleacă din ţară. Important e, pentru moment, să ne convingem ce apărare are şi, mai ales, unde e vulnerabilă. Sacoşa, aruncarea ei, balul, ziarul sînt cîteva căi de atac. Iar amprentele vor putea fi o probă.

— La o adică, am putea aştepta pînă joi cînd, oricum, îl vom reţine.

— Nu e chiar atît de simplu! Îl opresc să treacă graniţa, perfect. De ce? Trebuie să am un motiv, să-l comunic vamei şi grănicerilor. Ce le spun? Ca să-l arestez, am nevoie de altă probă, de o vinovăţie.

— Aşa e, zise bosumflat căpitanul. O să merg la el chiar în seara asta. Dacă-l găsesc îl rog respectuos să-mi dea o mînă de ajutor, să lămurim nişte lucruri. Sper să-mi pot da seama, în ce ape se scaldă.

— La înmormîntare te-a văzut sau ai şi stat de vorbă cu el?

— Nu. Nici una, nici alta.

— Sigur?

— Sigur, doar nu-s copil, tovarăşe comandant.

— Bine, te duci, discuţi cu el şi-l inviţi dimineaţă, la 8, aici. Îi luăm amprentele.

Dragomir se ridică, aşeză scaunul la loc şi ocoli masa. La uşă, colonelul îl opri:

— Du-te înarmat şi nu singur. Palade să supravegheze casa în timp ce discuţi cu el. Paza bună, ştii tu ce înseamnă! Mai bine cu, decît fără . . .

— Mă înarmez ca să stau de vorbă cu un biet bătrîn? se plînse căpitanul. Parcă mă jenez . . .

— Nu te jena, e pielea ta! Fă cum îţi spun.

— E un ordin? zîmbi Dragomir.

— Nu. Mai mult: sfatul unui prieten.

XXVII

Peste oraş coborîse seara. Aerul era jilav. Dragomir revenea pe jos, în plimbare, spre casa lui Macarov. Îl căutase ceva mai devreme, zadarnic. „Probabil a rămas şi la pomană. Asta ar fi culmea. Şi dacă nu e el?" Comandantul îi clătinase ipotezele de care el fusese prea sigur la un moment dat. „Toate probele pe care le am sînt secundare, colaterale, nici una capitală, de esenţă". Mergea încet, abătut, ca un om ostenit care se plimbă ca să se relaxeze. Îşi propunea să discute cît mai multe lucruri, tocmai pentru a-i crea probleme lui Macarov, în cazul în care el îşi construise o apărare, un alibi. Observă lumină în sufragerie. În faţa porţii, se afla Renault-ul alb. Sună lung, de două ori, căci poarta era închisă. Macarov veni după puţin timp, drept şi imperturbabil, şi-i deschise. Întrebă cu un glas incolor:

— N-am putea amîna întrevederea aceasta? Sînt atît de obosit, de îndurerat ... Abia m-am întors de la înmormîntarea Evei şi mă aflu într-o dispoziţie extrem de proastă. Sper că vă imaginaţi ...

— Îmi pare rău ... Trebuie să stăm de vorbă. Vă promit însă, că voi fi scurt. Macarov se dădu uşor într-o parte, indispus şi absent. Străbătură scurta fîşie de beton, urcară scările în tăcere. În hol, Dragomir îşi scoase paltonul. Intră în camera ovală. Tedy îl urmă şi se aşeză pe canapea, picior peste picior, aşteptînd fără nici un chef.

— Regret foarte mult, dar data trecută, adică ieri, mi-aţi dat cîteva amănunte inexacte. În consecinţă, aş vrea să le clarific.

— Nu vă pot spune decît ceea ce ştiu! Atît şi nimic mai mult.

— Nici nu vă cer altceva. Pot să fumez?

— Vă rog! Macarov, enervat, nu se osteni nici măcar să aducă o scrumieră.

— Sînteţi supărat pe mine?

Tedy ridică doar din umeri, tratîndu-l cu aceeaşi ostilitate.

— Ziceaţi data trecută, că, sîmbătă seara, Eva a fost la dumneavoastră? Adică aici!

— Poate. Nu-mi aduc bine aminte ce-am zis.

— A fost sau nu?

— N-a venit înăuntru, ne-am întîlnit pe stradă şi ne-am plimbat.

— Vedeţi, asta e cu totul altceva. Nu înţeleg însă de unde ştiţi atunci că a purtat bluză mov şi fustă bej? Doar avea pe deasupra haina din piele!?

— Asta-i bună, mă faceţi să rîd. Ce era greu, să văd ce are sub reverul hainei din piele?!

— Bine. Treacă de la mine. Aţi mai afirmat că nu i-aţi dat nimic.

— Nu.

— Dar aţi aruncat peste gard, într-o grădină, o sacoşă. N-o fi oare sacoşa pe care o caut?!

— Domnule ofiţer, să ne înţelegem: discutăm între noi, să lămurim nişte lucruri, sau îmi luaţi un interogatoriu?!

— De ce vă neliniştiţi? Nu vă iau un interogatoriu. Cum o să fac una ca asta? Discutăm doar între noi, îmi daţi o mînă de ajutor, ca un om care aţi cunoscut-o foarte bine pe Eva!?

— E necesar?

— Fără discuţie. Altfel, n-aş fi venit aici, să discutăm . . .

— Şi dacă nu accept?

— Atunci mă obligaţi să vin în mod oficial. Cu acte. Ba s-ar putea nici să nu vin, ci să vă invit pe dumneavoastră la mine, la birou. Sigur ar fi mai neplăcut. Şi apoi, ştiam că nu vă e uşor în aceste clipe şi am venit eu, scutindu-vă de un drum. Aţi aruncat sau nu o sacoşă?! Rămăsesem la această întrebare.

— Nu-mi aduc aminte de nici o sacoşă.

— Gîndiţi-vă bine, vă rog!

— De ce să mă mai gîndesc? Am o memorie excelentă.

— Nu contest acest lucru. Vă cred. Dar eu am un martor, un martor ocular, care susţine că dumneavoastră aţi aruncat o sacoşă. La nevoie, putem face o confruntare!

— De acord. Prezentaţi-mi martorul, dar şi sacoşa!

— Toate la timpul potrivit. Să nu ne grăbim, graba strică treaba.

— În definitiv, de ce e atît de preţioasă sacoşa despre care tot vorbiţi şi despre care eu habar nu am?! Moare un om şi vă preocupă o sacoşă. Poftim ce absurditate.

— Este extrem de preţioasă acea sacoşă.

— Căutaţi-o la Eva acasă, nu la mine! Fi-ţi rezonabil, daţi dovadă de diplomaţie, s-ar putea să mă jigniţi.

— Pentru nimic în lume, se apără Dragomir, observînd cum omul din faţa lui stătea cam ţeapăn, încercînd însă să pară calm, indiferent. Am căutat sacoşa peste tot în apartamentul Evei, nu o dată şi nu numai eu. Nu e!

— Ea nu umbla niciodată cu sacoşa. Iar în ziua aceea, n-avea nici o sacoşă, îmi amintesc exact.

— Din păcate, a ajuns acasă, cu o sacoşă. Ştim asta. Şi mai ştim şi ce sacoşă era.

— De unde? Eva n-a mai vorbit! rînji Macarov cu satisfacţie.

— Uitaţi că victimele trăiesc pînă în ultima clipă printre noi, că vrînd-nevrînd există martori, că rămîn probe?

— Nu pricep!

— Nu e greu deloc! O vecină a urcat cu Eva în ascensor şi a văzut sacoşa. Ne-a descris-o exact. Eva a intrat în casă cu sacoşa, a murit şi sacoşa a dispărut. Asta e o mare gafă, o mare prostie a criminalului. Dacă era inteligent şi precaut, lua doar banii şi lăsa sacoşa.

— Dar în sacoşă erau bani?

— Cam ce credeţi, cîţi?

— Nu mă interesează.

Dragomir scoase din buzunarul interior al vestonului un plic cu fotografii. Le trecu prin mîini ca pe nişte cărţi de joc, se opri asupra uneia şi zise, întinzînd-o bărbatului din faţa sa: — sacoşa asta o caut!

— Care e în mîna mea? rîse Macarov, privind fotografia.

— Exact.

— E teribil de amuzant, urmă el, satisfăcut, ca de o glumă bună. Străbătu sufrageria şi ieşi în hol. Era o fotografie în care Eva şi Tedy pozaseră lîngă Renault-ul alb, ieşind de la terenurile de tenis. El purta pantaloni scurţi, albi şi o cămaşă tricotată, tot albă: ea, bluză şi şort alb. El avea în mînă o sacoşă, în care se vedeau două rachete de tenis.

— Poftim, zise Macarov, intrînd triumfător, şi-i întinse sacoşa.

— Nu pe asta o caut!

— Nu? Da' pe care?

— Pe aceea care a fost la Eva şi care e în fotografie!

— Asta e!

— Îmi pare rău. Dacă vă uitaţi atent, o să observaţi că sacoşa din fotografie are o emblemă Adidas. Sacoşa

asta — o ridică şi o cercetă, învîrtind-o — nu are emblema de care vă vorbeam. Aşa încît ...

— Probabil că trebuie s-o căutaţi în altă parte. Să mai deranjaţi şi pe alţii. Eu vă suport fiindcă de felul meu sînt om politicos.

— Nu ştiu ce mă face să nu vă cred, zise Dragomir.

— Nu credeţi? întrebă tăios Macarov.

— Nu cred că o faceţi numai din politeţe ...

— Dar de ce altceva am răbdare cu dumneavoastră, vă ascult părerile, întrebările, bănuielile? De ce? Ce vreţi să insinuaţi?

— Poate de teamă!

— Niciodată, în viaţă, nu mi-a fost teamă de nimeni şi de nimic. Şi întotdeauna am urît şi dispreţuit oamenii fricoşi, laşi, incorecţi, nesinceri, spuse neaşteptat de calm Macarov, lăsîndu-se comod, pe spătarul canapelei.

— Deci eu sînt incorect, nesincer!?

— Dacă aveţi vreo bănuială, spuneţi deschis, iar dacă nu aveţi lăsaţi-mă în pace. Cel puţin acum, cînd mi-am pierdut cea mai bună prietenă. Să treacă două, trei zile şi pe urmă suport orice interogatoriu.

Auzind de cele „două, trei zile“ căpitanul îşi reţinu cu greu un zîmbet. Insistă:

— Adevărul e că nu prea am multe bănuieli ...

— Atunci? Vorbim aşa, să pierdem vremea, să ne enervăm ...

— Am în schimb certitudini!

— Referitoare la mine?

— N-am spus asta. Am certitudini referitoare la autorul faptei.

— Atunci de ce mă chinuiţi, de ce mă zăpăciţi cu întrebări? Ştiu, meseria dumneavoastră e cam nepoliticoasă, dar asta nu înseamnă că-l puteţi tortura pe om cu tot felul de întrebări. Acum, că veni vorba de autor

şi tot discutăm, aşa ca între oameni care vor să se ajute, ce-mi puteţi spune despre el, fireşte dacă nu e secret?

— Nu. Deloc. Faţă de dumneavoastră n-am secrete. Mai ales că aţi fost şi aţi rămas prietenul cel mai bun al Evei. În primul rînd, sînt sigur că Eva a fost otrăvită de un bărbat. De un bărbat care n-a lucrat singur, ci ajutat de un complice. Mai ştiu că acel complice era o femeie.

— Poate că a otrăvit-o o femeie fie din răzbunare, fie pentru ca să-i umfle banii!?

— Exclus. Femeia-complice a dat un telefon, dîndu-se drept telefonista de la centrală, la familia Drăgan. Un bărbat s-a dat drept tatăl Evei şi a rugat-o pe doamna Drăgan s-o anunţe că a murit mama ei. Convorbirea s-a întrerupt brusc. De fapt, n-a fost o convorbire, ci un truc. S-a simulat numai.

— Un truc?!

— Vocea bărbatului a fost înregistrată pe banda unui magnetofon şi apoi . . . difuzată, retransmisă în receptor. Autorul crimei s-a deplasat la casa victimei cu maşina. În ziua aceea, maşina dumneavoastră a fost la staţia Service Dacia pentru revizie. Aşa că, în ce vă priveşte, lucrurile sînt clare.

— De unde ştiţi? Macarov făcu ochii mari şi aprinse o ţigară.

— Am verificat. N-aş vrea să cadă pe capul nimănui vreo bănuială neîntemeiată.

— Hm, făcu Macarov şi chipul lui se destinse. În unele clipe, păreţi un om foarte de treabă, în altele însă, scuzaţi-mă!

— Sînt şi eu, de la caz la caz, bun sau rău. Sîmbătă maşina dumneavoastră n-a fost acasă? Am dreptate?

— Bineînţeles. V-am contrazis eu?!

— Perfect. Dragomir făcu o pauză, mulţumindu-se să-l fixeze cu privirea. De ce mi-aţi spus data trecută, că vineri, Renault-ul alb nu s-a mişcat din loc?!

— Fiindcă n-am circulat vineri cu maşina. Foarte simplu.

— Şi ziarul?

— Care ziar?! Nu înţeleg despre ce vorbiţi?!

— În maşină, pe bancheta din spate, vorbea rar şi sigur Dragomir, gîndindu-se la Oradea, la Laura, era un ziar, *Crişana,* de vineri, 22 decembrie.

— Şi ce e rău în asta?

— Cum a ajuns acolo, în maşină?

— Probabil băieţii de la Service l-au uitat acolo. Nu uitaţi, la Service merg zilnic sute de maşini şi nu numai din judeţul nostru.

— Cam încurcaţi lucrurile, deşi n-aţi avea, sper, nici un motiv. În privinţa ziarului situaţia e alta!

— Eu n-o ştiu, surîse dinadins ironic Macarov.

— Am să vă reamintesc eu. Vineri dimineaţa aţi venit dinspre Oradea. Organele de miliţie au efectuat un control pentru a depista pe cei care fac transporturi clandestine. Pe dumneavoastră nu v-au oprit fiindcă aveaţi doar un călător, v-au notat însă numărul maşinii. Iar eu l-am găsit din întîmplare pe lista unui coleg de la circulaţie. E posibil ca persoana pe care aţi adus-o să fi uitat ziarul. Interesant e că nu ţineţi minte lucruri simple, unde aţi fost, ce aţi făcut . . .

— Sînt bătrîn de-acum şi poate şi senil, zise acru Macarov, urmărindu-l mai atent.

—Autorul a fost în seara aceea la un bal. Ştim şi asta, continuă Dragomir.

— Nu mai spuneţi!? La bal? Interesantă chestie!

— Nu e o chestie, e un alibi. De la bal pînă la locuinţa victimei, drumul e destul de lung, iar el, au-

torul, să-i spunem frumos, criminal sună cam urît, nu putea lipsi mult de la bal!

— E subţire bănuiala dumneavoastră cu balul . . . Şi apoi nu văd, pe ce vă bazaţi cînd susţineţi că e vorba de un bal?!

— Mă bazez pe ceva. Pe o nimica toată. Acasă, în dulapul unde a fost sacoşa Evei, pe o faţă de pernă am găsit o bulină roşie. Bulina aceea, de la un bal, a stat pe haina, pe părul autorului, iar atunci cînd el a cotrobăit prin dulap, a căzut acolo ca din întîmplare. O mică şi nevinovată urmă.

— E o glumă?

— Nu. Vorbesc serios, cît se poate de serios. Dragomir scoase o ţigară, nu o aprinse, se jucă doar cu ea, lovind-o cu capetele de masă.

— Subţire, probă, constată Macarov şi căscă lung, vrînd să lase impresia că e plictisit şi obosit, că subiectul în discuţie îl lasă rece! O confetti . . .

— O sacoşă, o confeti, un cadavru — zău prea multe coincidenţe. Prea de tot. Ce ziceţi?

— Mă abţin, răspunse incolor Tedy. Oricum, e spectaculos, antrenant să faci o anchetă, nu?

— Da, ştiu, e antrenant, dar şi greu, complicat, istovitor să faci anchetă. O anchetă ca lumea.

— Şi captivant! Numai că, într-un oraş, sînt zeci de baluri . . .

— Din fericire, sîmbătă seara, a fost numai unul unde au existat confetti, cel de la Melody!

— Al nostru, al vînătorilor şi pescarilor!?

— Deci, am ajuns la bal! În paranteză fie spus, am auzit că balul a fost splendid?!

— Într-adevăr. Un bal de pomină. M-am distrat ca niciodată.

— Mîncărurile? Toată lumea le laudă. Cum a arătat menu-ul vînătoresc? Iertaţi-mă, m-am abătut de la subiect.

— Păcat. Ar fi fost bine să le gustaţi... Dar vă pot enumera felurite: un platou cu telemea, caş, roşii, şuncă de vînat; păstrăv prăjit; ouă cu maioneză; salată de beuf; pulpă de căprioară în sos vînătoresc...

— Aveţi memorie...

— Dacă le-aş avea pe toate cum am memoria, aş fi încă adevărat bărbat, glumi Macarov. Aşa, am rămas la... căprioară; au urmat trei feluri de iepure; la alegere: la frigare, cu măsline şi cu smîntînă.

— Ce aţi preferat?

— Cu măsline. Merge vinul foarte bine după măsline. A mai fost mistreţ cu sos de vin şi fazan înăbuşit, sarmale.

— Copios menu! Nici nu ştiu cum poate cineva mînca tot.

— Se gustă cîte puţin din fiecare. Au urmat cafele, torturi, ciorbă de burtă. Tradiţionala ciorbă de burtă.

— Şi ne mai mirăm că au oamenii colesterol şi tensiune...

— Ei, nu fi-ţi rău, o dată pe an e balul vînătorilor şi pescarilor!

— Mă rog, mă rog, îl aprobă Dragomir. Ce mai ştiu în legătură cu autorul? Că a urcat pe scara de serviciu, nu pe scara principală şi nici cu ascensorul. De pe balustradă, am ridicat chiar nişte amprente.

— Şi le-aţi confruntat?

— Cu ce? Cu ale cui?

— Eu să vă indic? Dacă aş şti, poate că aş face-o.

— Cu amprentele acelea e ceva ciudat.

— Zău?! Toate le ştiţi.

— Asta e meseria noastră, asta ne cere. Şi noi, neavînd încotro, le cam ştim pe toate.

— Îmi place că vă lăudaţi!

— O fac rar. Nu ştiu cum se întîmplă, dar cîteodată simt o euforie plăcută, ca un vis, ca o beţie şi mă cam laud. Da îmi trece repede, nu mă ţine mult. Ăsta e norocul meu. Să vă explic ce mi se pare caraghios la amprente: sînt clare, distincte, cu excepţia degetului mare şi arătător de la mîna dreaptă. Amprentele lor lipsesc.

— Ce drăcovenie! E posibil aşa ceva?

— Este.

— Nu văd cum ar fi, îngînă Macarov, mai mult răstignit pe canapea, decît răsturnat. Dar la locul crimei, ce amprente, ce corp delict aţi găsit?

— Iertaţi-mă, chiar tot-tot nu vă pot spune. Deocamdată! Mîine-poimîine s-ar putea să vă pot da toate detaliile.

— Mi se pare că altele nu mai aveţi, zise cu cinism Macarov.

Dragomir aprinse un chibrit şi trase lung din ţigară. Pauza îl avantaja. Îşi suspecta... victima în linişte şi cu precauţie. Chipul lui Macarov, uscat şi inexpresiv, răspîndea o paloare străvezie, nesănătoasă. Bărbatul înfruntase momente mult mai dramatice decît acestea şi ştia să se stăpînească. Dragomir observă venele albastre de pe mîna păroasă a lui Macarov, umflate, zvîcnind uşor. Cuprins de silă, de dispreţ, nu se putu abţine şi riscă:

— Fiindcă aţi dorit să aflaţi mai multe amănunte, am să vă dezvălui încă unul. Amprentele de pe balustradă sînt ale dumneavoastră. Nu-mi explic de ce. Ce aţi căutat acolo, minţi Dragomir, trecîndu-l pe Macarov prin noi emoţii.

— Probabil am făcut prietenei mele o vizită! Chiar în ziua aceea . . .

— Şi aţi urcat pe scara de serviciu, dumneavoastră, un om atît de comod?!

— De ce nu? Ca glumă e excelentă! Pe chestia asta, am să beau un whisky! Beţi?

— Nu. Mulţumesc. „Macarov e sigur aici. Oare n-a fost el sau ştie că n-a lăsat urme?!"

— Un coniac? O vodcă?

— Nimic.

— Aşa e, uitasem: sînteţi în timpul serviciului. Dar de unde ştiţi că amprentele sînt ale mele? Mie nu mi *s*-au luat amprentele!

— Glumiţi, ştiţi doar că le avem, dar le mai luăm încă o dată. În consecinţă, vă rog să veniţi mîine la miliţie, la camera 16. Dar mîine, la ora opt fix.

— Nu putem amîna pe joi?

— Nu.

— Insist să amînăm pe joi, la aceeaşi oră. Voi veni cu mare plăcere.

— Sînt convins că veţi veni cu plăcere joi, dar nu pot amîna.

Dragomir făcu cîţiva paşi prin odaie, cercetînd tablourile de pe pereţi. Întrebă brusc:

— Aţi stat tot timpul la bal?

— Evident, gemu Macarov, surprins de lipsa de ordine, de logică a discuţiei.

— Nu aţi lipsit o vreme? Poate aţi ieşit după ceva, un telefon, o întîlnire . . .

— Am ieşit de cîteva ori să respir aer curat, în faţa restaurantului. Atîta tot.

— Şi totuşi aţi fost undeva.

— Aveţi argumente?

— În timp ce dansaţi cu soţia maiorului Tache, familie în compania căreia aţi fost mereu, ea a pus mîna pe haina dumneavoastră. Haina era cam udă şi v-a întrebat dacă plouă? Aţi răspuns pe loc că „plouă ca vara“ sau cam aşa ceva.

— A şi plouat în noaptea aceea . . .

— Tocmai asta e, pocni din degete ofiţerul: în centru n-a plouat, a plouat doar în partea de sud a oraşului, adică acolo unde locuieşte Eva.

— Vă umblă mintea nemaipomenit! se înveseli Macarov. Nu eram ud, cîţiva picuri or fi căzut şi în centru, dar, mă rog, sînteţi foarte bine informat. Sînteţi demn de orice admiraţie. Pînă la Eva sînt vreo opt kilometri sau nouă. Pe jos nu mă puteam duce, maşina n-o aveam, aţi verificat doar, atunci ne mai rămîne un mijloc: taxiul. Cine e atît de naiv, de prost să se ducă de la bal la locul crimei cu taxiul.

— Nu, nu aţi mers cu nici un taxi.

— Dar cu ce? rîse Tedy.

— Vă voi spune foarte curînd. Am verificat taxiurile ca să fiu sigur.

— Ar fi bine să verificaţi totul cu grijă, să nu comiteţi vreun abuz. Prea vă aventuraţi!

— Ştiu. Ştiu. De asta eu sînt aici şi nu sînteţi dumneavoastră la mine, la birou, ca să nu fac vreun abuz, să nu greşesc. Vreau să mă conving că am dreptate.

— Vorbind serios, pot să vin joi? Joi dimineaţa la ce oră doriţi. Vă rog mult.

— De ce nu puteţi veni mîine?

— Am şi eu necazurile mele. Mama e bolnavă de cancer. E pe patul de moarte. Trebuie să merg, s-o văd . . . Sau cel puţin mîine după-masă.

— Vă aştept dimineaţă!

— Ei, dimineață, îmi stricați toată ziua. Și nu pricep de ce? Macarov nu se mai putu stăpîni. Țipa: Ce am eu cu balul, cu bulina roșie? De ce mă amenințați în propria casă? Cu ce drept? E un abuz! Mă voi plînge, voi reclama... Vă cer răgaz o zi, să-mi văd mama și nu se poate. De ce? Cu ce drept?

— Îmi pare rău, îl liniști Dragomir. Veniți dimineață! V-am mai spus.

— Domnule căpitan, cer puțină omenie. Vin și acum dacă vreți, dar nu mîine. Mă așteaptă biata mama...

— Nu pot să vă refuz. Poftiți acum! Căpitanul se ridică, fără să-l slăbească din priviri pe Tedy. Acesta agita alcoolul din pahar mai nervos ca de obicei. Răspunse flegmatic:

— Vin dimineață. Sînt prea obosit și prea trist. Pe deasupra, am și băut. Nu-mi place să miros a alcool...

— Pe mîine, atunci.

— Cu sau fără plăcere, pe dimineață, rîse apatic Tedy, urmîndu-și musafirul în vestibul cu paharul în mînă.

XXVIII

Cînd se întoarse Tedy în cameră, Laura, stăpînită de un spasm nervos, plîngea. Îl fixă cu o privire disprețutioare, își stăpîni plînsul și țipă cu durere și obidă:

— Sîntem pierduți nenorocitule, sîntem pierduți! Ce ai făcut Ted? Ce ai făcut? M-ai nenorocit, m-ai...

— Ai tras cu urechea și-acum țipi ca o isterică. Goli paharul și-l puse pe masă, împingîndu-l mînios.

— N-am ascultat, am stat în dormitor şi-am citit, dar cînd l-am văzut ieşind, m-au apucat frigurile. Cine e individul ăsta?

— Un om de-al meu...

— Minţi, minţi Ted, nu e un om de-al tău!

— Şezi. Hai să ne liniştim şi să vorbim ca oamenii. Individul e ofiţer de miliţie. A venit la mine să-mi ceară nişte lămuriri, nişte relaţii în legătură cu Eva. Asta-i tot.

Laura, în pantaloni negri şi o bluză albastră, începu să plîngă în hohote, apoi se lăsă moale într-un fotoliu.

— M-ai nenorocit şi pe mine, m-ai nenorocit, repeta ea mecanic, strîngînd cu putere batista în mîini. Se opri brusc din plîns, ochii ei mari şi goi, aveau ceva din răutatea, din ura unui animal rănit. Îşi aprinse o ţigară şi continuă: Omul ăsta, ofiţerul de miliţie, ştie tot. Totul. Acum două ore a coborît din maşina lui individa aia de la O.J.T., care ne-a făcut nouă paşapoartele. Adineaori, cînd l-am văzut, am crezut că leşin.

— Poate-l confunzi!

— Nici vorbă. L-am văzut bine de tot. Nu credeam că e ofiţer. Şi era cu individa aia de la O.J.T., palidă şi dreaptă ca o scîndură. Înseamnă că domnul miliţian ştie ce avem noi de gînd. Viena! Viena! ţipă Laura, ca scoasă din minţi. Vezi ce ai făcut, nenorocitule!?

— Poate ştie numai de mine... Iar tu o să pleci liniştită.

— Pune-mi un pic de coniac...

„Coşmarul continuă", gîndi Tedy, străduindu-se să toarne coniac fără să verse, căci mîna îi tremura de nervi, de emoţie, de ură şi de oboseală. Îi întinse paharul.

— Tremuri, îi reproşă ea.
— Tremur, na, e bine? Ce să fac? Să cînt? Să urlu?
— Nu. Să găseşti o rezolvare. Eşti bărbat!
— Am s-o găsesc. Dar pentru asta am nevoie de linişte şi de timp. În loc să mă ajuţi să mă calmez, să-mi adun gîndurile, răcneşti ca o disperată. Bău din coniac şi adăugă: răcnind nu poţi ajunge prea departe în viaţă.
— Filosof bătrîn şi ramolit, zise ea în şoaptă. Viena, Europa, călătorii, bani, distracţie, o viaţă nouă. Le ai pe toate. O să duci o viaţă nouă, de-o să te ia dracu. De ce m-am încurcat eu cu unu ca tine? De ce? Proasta de mine . . .

Macarov nu mai putea suporta isteria femeii. Îl durea faptul că, în mare parte, ea avea dreptate. Ieşi în hol şi lăsă uşa deschisă. Niciodată nu-şi imaginase măcar o asemenea încurcătură fără ieşire. Pînă cînd fusese convins că ofiţerul nu ştia nimic despre excursia lui, se simţise sigur şi invulnerabil. Acum, era cuprins de spaimă, de o spaimă rece şi străină lui, mistuitoare.
— Ted! îl chemă femeia, cu un glas mai potolit.
— Ce vrei dragă?
— Ce faci?
— Încerc să mă calmez.
— Nu cauţi o ieşire? O soluţie? Nu mai avem nici o şansă?
— În cel mai rău caz, eu mă sinucid şi pun punct la toate. Iar tu pleci la Viena şi te bucuri de viaţă. E tot ce mai pot face pentru tine . . .

Laura străbătu cu paşi leneşi odaia. Trecu în vestibul. Îl găsi pe Ted răsfoind cartea de telefon. Cuvintele bărbatului o impresionară. Întrebă tristă:
— Ce cauţi, Ted?
— Ultima şansă!

XXIX

Dragomir intră în restaurantul Melody să mănînce. Era lume puţină în local. Puse pachetul cu ţigări şi bricheta pe masă. Ceru o friptură şi o vodcă mare. Doi ospătari roiau în jurul lui şi asta-l deranja. Îl rugă pe unul din ei să-l invite pe responsabil la el la masă. Mic, rotund şi iute, de parcă se rostogolea mai mult decît mergea, Ioanovics se apropie, radios, de masa ofiţerului.

— Noroc patroane! Iartă-mă, dar mi-e dor de-un pahar de vorbă, zise Dragomir, făcîndu-i semn să ia loc.

— Ce surpriză! Sau e vreun bucluc?! şopti discret responsabilul.

— Cînd mă vezi, te gîndeşti numai la bucluc?! Dă-o încolo, nici chiar aşa . . .

— Gata. Gînd la gînd cu bucurie. Ce doriţi?! Ce serviţi la mine?

— Am comandat!

— Pardon! Nu-i destul! Aici ceea ce comand eu e bine! Ce aţi cerut?

— O friptură!

— O clipă, vă rog!

Ioanovics se ridică de la masă şi alunecă lin printre mese. Explică neauzit ceva unui picolo, gesticulă energic, ca un dirijor în finalul unei simfonii, şi se întoarse repede, surîzînd.

— Bei ceva cu mine, patroane?

— Sînt în servici!

— Lasă bancurile, roagă un băiat să-ţi aducă o vodcă, un coniac.

— Nu, vă rog, mă văd clienţii . . .

— Nu e aproape nimeni, patroane, ce naiba! Mă superi.

Din nou Ioanovics se pierdu printre mese şi şopti ceva unui ospătar. Se întoarse şi puse o condiţie:

— Plătesc eu.

— Altădată, îl tachină Dragomir. Auzi, continuă el, schimbînd subit vorba, am vrut să comand ceva vînat. Mi-e dor de-un vînat bun... Dar, n-aveţi nimic...

— Păcat. Să fi venit sîmbătă la balul vînătorilor. De ani de zile n-am văzut eu, ca negustor, aşa un sortiment de mîncăruri vînătoreşti. Au adus vînătorii tot ce-am vrut. Dar le-am şi gătit pe cinste.

Un picolo aduse o ceaşcă de cafea în care era vodcă. Dragomir se uită lung la vodcă, încît responsabilul, se arătă îngrijorat.

— Dacă îţi fac o demonstraţie acum, rămîi praf.

— Nu cred!

— Bine! Acolo, cel puţin zece grame lipsesc.

— Aveţi chiar aşa un ochi fin?!

— Cînd e vorba de oameni răi, de infractori, am un ochi foarte versat. Aduci un pahar gradat?

— De curiozitate aduc!

În timp ce Dragomir încerca grătarul imens, bine fript şi împănat cu mirodenii, Ioanovics se întoarse cu un pahar gradat. Turnă vodca în pahar. Lipseau aproape 15 grame!

— E ceva nemaipomenit! se lamentă, Ioanovics. Uite cum mă fură pe mine! Ce să mai zic de un străin! Pe ăsta de la bar îl rad. Îl dau afară, mama lui de escroc... L-am ras.

— Ziceai că ai avut un menu vînătoresc formidabil. Nu-mi aduci lista? Aşa de curiozitate! Noroc!

Închinară, apoi Dragomir rămase singur. O toropeală plăcută îi înmuia tot corpul. Vodca îi tihnea mai

bine decît friptura. După alergătura, nervii şi emoţiile din ultimele zile se simţea mai liniştit. Ceru încă o vodcă. Visase noaptea copil mic, ceea ce însemna rău! Şi se mira că, în ziua aceea, toate îi merseseră prea bine.

— Poftim, îi întinse Ioanovics menu-ul.

Dragomir îl cercetă îndelung, îl citi de mai multe ori, apoi terminînd friptura, împinse uşor farfuria şi întrebă:

— Din toată lista asta ce crezi că aş pofti?

— Ştiu eu, tovarăşe Dragomir!? Gustul e gust. Comandaţi orice şi vă servim.

Dragomir zîmbi ca un şcolar care face o poznă şi întrebă:

— Momiţele pané cum le preparaţi?

— Vă spun dacă doriţi, dar în seara aceea n-am servit momiţe pané, ci la tavă! În menu a rămas scris însă pané.

— De ce aţi schimbat pané-ul cu . . . tava!?

— Fiindcă n-am avut destule ouă. Pentru pané e nevoie de ouă. Am renunţat şi le-am făcut la tavă. Bucătarul nostru este excepţional.

— Au ieşit bine?

— Extraordinar! O mîncare depinde şi cum o faci şi cînd o serveşti! Foarte mult contează cînd o serveşti. Vedeţi, lîngă fiecare fel, am trecut ora la care trebuia servit. Asta pentru ca bucătarul să ştie cînd să fie gata. Momiţele au tabieturile lor. Nu-s bune nici prea calde, nici reci. Cum se fac? Am o reţetă excelentă!

— Pot să reţin menu-ul?

— De ce nu?!

— Á propos de telefon. Cel din hol e stricat?

— Încă de săptămîna trecută şi nu vin să-l repare. Dar am la mine în birou!

— Tot acolo, în spate, ai biroul?!
Ioanovics clătină din cap afirmativ.
— Patroane, pe Macarov îl cunoşti?
— Se poate? Dînsul e un client vechi; vine des la noi.
— Ce fel de om e?
— Nu vă supăraţi, tovarăşe căpitan, eu n-am voie să-mi bîrfesc clienţii. Trăiesc după ei. Nu? Etica profesională nu-mi permite.
— Gata, gata, ajunge, nu e ora potrivită pentru o lecţie de morală. Treci la subiect. Spune-mi ce ştii despre el?
— Un Kent doriţi?
Dragomir servi o ţigară.
— Păi, zise Ioanovics cu greutate, stînd încă la în doială, ce să vă spun . . .în ultima vreme n-a prea venit pe aici . . . O fi fost ocupat . . .
— În timpul balului a ieşit afară, n-ai observat? A dat vreun telefon?!
— A dat, chiar din biroul meu a dat!
— Cu cine a vorbit?
— Nu ştiu, l-am lăsat singur. De două ori, a fost la telefon. Probabil prima oară nu i-o fi răspuns nimeni . . .
— A ieşit afară, să ia aer?
— Eu am avut timp să mă uit, să văd cine iese şi cine nu!?
— Mai gîndeşte-te!
— Asta-i tot.
— Atunci mai rămîn. Pînă cînd nu-mi spui tot, nu plec. Şi nici nu glumesc, Ioanovics. Vreau să mă ajuţi . . .
— Cu plăcere, cu multă plăcere, dar altceva nu mai ştiu.
— Minţi, zise aspru căpitanul.

Ioanovics roşi. Se uită inutil în jur, să se convingă că nu trage nimeni cu urechea. Mesele din vecini erau libere. Întrebă cu un glas care cerea parcă iertare:

— De unde ştiţi că n-am spus totul?

— Ţi-am văzut ochii, privirea! Ştiu să citesc în ochii... clienţilor mei adevărul! Am atîta experienţă.

— Sigur, vă cred, numai că eu trebuie să atrag clienţii, nu să-i îndepărtez!

— Nu va şti nimeni nimic!

— Domnul Macarov a ieşit în două rînduri în stradă, pe uşa din holul dintre restaurant, bucătărie şi bar. Zicea că s-a încălzit la dans şi iese niţel la aer.

— Aici a plouat?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Holul de care vă vorbeam e acoperit cu sticlă. Cum cad doi picuri se aude aşa, o melodie monotonă şi stăruitoare, care te adoarme. În noaptea de sîmbătă spre duminică, n-a plouat, în mod sigur.

Căpitanul achită consumaţia şi plecă. Afară ningea cu fulgi mari şi rari. Mergea încet prin ninsoare. „Ce seară, ce noapte romantică, plăcută... Şi cînd te gîndeşti că acasă mă aşteaptă o odaie străină şi rece... Melania? Cu un om ca mine, nu se pricopseşte fata! O să fie mai mult singură... Revelionul? Iar îl fac singur, parcă văd..." Mai avea o sută de metri pînă acasă. Ajunse în dreptul unui gard provizoriu, din panouri, care ascundea trecătorilor un şantier. Începuse construirea unui local de şcoală. Se săpase fundaţia, apoi un şef propusese să se ridice acolo un complex comercial cu mai multe etaje, iar altcineva un bloc cu locuinţe. Nu triumfase nici una dintre păreri şi locul era părăsit, plin de gropi, buruieni şi gunoaie. Căscă, se gîndi că va dormi zdravăn în noaptea aceea şi-şi ţinea

fruntea ridicată, în bătaia fulgilor care-i răcoreau faţa. Îi reveni în minte Macarov. Un tip bizar, plin de contradicţii, în stare de orice. Existau probe împotriva lui, dar îi lipsea una: cea capitală.

Ceva îl neliniştea. Avea senzaţia că e cineva în urma lui, că e urmărit. Se întoarse încet: ningea des şi liniştit. La cîţiva metri în urma lui, pe lîngă gardul din panouri, venea un bărbat puţin adus de spate, care ducea un brad. „Îşi fac oamenii pom de iarnă“ constată melancolic Dragomir. Şi în minte îi reveniră crîmpeie din anii copilăriei, cînd petrecea sărbătorile de iarnă în satul natal. Tresări. Omul cu bradul parcă se grăbea, parcă se apropia de el cu repeziciune. Strada era pustie. Dragomir simţea acea senzaţie stranie, ciudată, pe care o încerci atunci cînd cineva te fixează insistent cu privirea, fără să-l vezi. Se întoarse brusc. Totul se petrecu repede. Îl văzu pe bărbatul cu bradul, apoi o flacără violentă îl orbi. Se auzi o detunătură înfundată. Se trezi aruncat — şi poate se şi aruncase — la pămînt, între roţile unui autoturism şi trotuar, cu faţa lipită de zăpada moale şi rece. Rămase nemişcat. Ningea. În liniştea adîncă de după detunătură, auzea clar paşii unui om care alerga peste terenul părăsit de constructori. Paşi înfundaţi şi grei, ai unui om cu siguranţă mai în vîrstă. Vru să se ridice, dar paşii iuţi, din ce în ce mai aproape, veneau acum spre el. Nu mai înţelegea nimic. Repeta mecanic, în gînd: „Foc de armă!“ „Foc de armă“. În lumina neonului îl recunoscu pe Palade care îngenunche.

— N-am murit, nu te teme, zise căpitanul şi încercă să se ridice. Spre mirarea lui, se ridică uşor şi nu simţi nici o durere. Braţul stîng îi era cald. „Am căzut pe el!“ Îl pipăi, simţi ceva cald şi moale: sînge. „Înseamnă că m-a atins“ — gîndi el şi îşi mişcă braţul cu teamă.

Palade, aproape fără respirație, îl sprijinea. Izbuti să spună cu mînie:

— Escrocul!

— Ce escroc?!

— Macarov.

— Ce e cu el? Dragomir înțelegea în acele clipe că Tedy trăsese asupra lui, dar spaima îl mai stăpînea încă și nu se dezmeticea. Palade se întoarse și o porni brusc la fugă, pe după panouri.

— Palade!

Locotenentul se întoarse.

— Unde fugi?

— După Macarov!

— Ai armă la tine?! El are!

Dragomir își curăță haina de zăpadă, apoi încercă să vadă dacă mai curge sînge. Întrebă:

— Cum ai ajuns aici?

— Îl supravegheam pe Macarov.

— Din ordinul cui?

— Al tovarășului colonel. Să luăm un taxi, să mergem la urgență . . .

— De unde taxi la ora asta?! Mergem pe jos, urgența e aproape . . .

— V-am văzut cînd ați plecat de la el. La scurt timp, a ieșit și Macarov. Nu bănuiam una ca asta . . . S-a dus cu mașina în piață. A cumpărat un brad și am avut impresia că vrea să-l bage în mașină, dar a plecat cu el în mînă. Ningea. Am crezut că duce bradul undeva, la vreo amică, la vreun prieten . . .

— În toiul nopții?!

— De asta mi-a părut suspect și mie.

— Așa e . . .

Mergeau încet, atenți la zgomote, privind mereu în lungul străzii în speranța că va veni un taxi. Trecură

apoi în strada vecină pe unde dispăruse şi agresorul. În zăpada proaspătă, se vedeau clare urmele roţilor unei maşini. Probabil cea cu care fugise Macarov. Măsurară distanţa dintre urme şi-şi continuară drumul spre urgenţă!

— Cu Macarov ce facem? întrebă Palade.

— Îl lăsăm în pace!

— De ce?!

— E bine să mă creadă mort!

XXX

Trecuse mai bine de o oră şi Macarov nu venise, conform invitaţiei, la miliţie. Dragomir aştepta nervos, negăsindu-şi locul, trăgînd zeci de linii cu pixul pe o hîrtie. „O să se întîmple ceea ce am prevăzut". Era convins că Macarov, simţindu-se în mare primejdie, nu va veni, ba mai mult îl va crede mort. Aştepta însă un telefon din partea omului care trăsese în el în cursul nopţii, cu arma de vînătoare! „Macarov va telefona, va cere să vorbească cu tovarăşul căpitan Dragomir, pretextînd că e un bun prieten şi are ceva să-i comunice foarte urgent. Dacă va face asta, înseamnă că el a tras în mine, că, ştiindu-se în afara oricărui pericol, va încerca să plece din ţară. Nu se mişca de lîngă telefon şi încerca să nu se gîndească la nimic. Uneori, tresărea, avea impresia că sună telefonul. Începu să se plimbe, impacientat, de la uşă pînă la fereastră, agitînd un liniar. Dimineaţa era mohorîtă. Zăpada căzută în noaptea aceea, se topise şi se auzeau în stradă paşii trecătorilor lipăind în ciorofleaca de pe trotuar. În deschiză-

tura uşii, apăru chipul blînd, cu o mustăcioară subţire şi neagră a locotenent-colonelului Voicu. Acesta întrebă, rămînînd în prag, în uşa pe jumătate deschisă:

— Dragomire, pe strada ta s-au tras focuri de armă azi-noapte?

— Cine spune asta?

— Subofiţerul Manole, care stă cu tine în bloc. N-ai auzit?!

— Nimic. Poate dorm mai greu. Manole o fi visat ...

— Nu, nici vorbă. A auzit focul, s-a uitat şi la ceas, a ieşit în geam, ningea şi n-a văzut nimic deosebit.

— N-avea ce să vadă, i s-o fi năzărit şi lui cine ştie ce ...

Sună telefonul. Dragomir se repezi la aparat, încît Voicu rămase pironit locului. Căpitanul ascultă un timp, apoi spuse, vorbind cu vocea mai groasă şi cu un accent schimbat: „Nu mai insistaţi, vă rog, v-am spus bine, nu e nici o greşeală din păcate: căpitanul Dragomir a murit azi-noapte ... Vă salut!" Închise telefonul. Voicu, înmărmurit, tăcea. Sprîncenele i se arcuiră caraghios, de uimire. Izbuti să întrebe:

— Ce s-a întîmplat! Ce-i cu tine? De ce te dai mort?

— Mi s-a confirmat o ipoteză. Lovi mărunt şi des în furca telefonului pînă cînd se prezentă telefonista. Dragomir ascultă, apoi repetă, devenind mai preocupat. „Deci, n-a telefonat din oraş, ci prin automatul interurban. Mulţumesc, Puica".

— Nu te juca de-a miliţia, îl sfătui Voicu. Ce faci tu, e o copilărie. Te dai mort. Şi ca banc e tîmpit.

— Fac şi eu ce pot, zise Dragomir vesel. Uneori mă amuz, mă joc, alteori ... Tăcu înfrigurat, amintindu-şi noaptea trecută. Voicu ieşi nemulţumit. Uşa rămase deschisă iar în cadrul ei apăru Elisabeta, una dintre lu-

crătoarele miliţiei. Fuma, faţa ei era palidă, ochii somnoroşi. Întinse o hîrtie şi explică amănunţit:

— Gheorghe Varga are două condamnări: 2 ani pentru furt în dauna avutului obştesc şi 3 ani şi 6 luni pentru înşelăciune, ultima din 1971; s-a eliberat în septembrie 1973. La noi nu figura pe adresa care ne-aţi dat-o dumneavoastră, ci pe Unirii 74.

— Mulţumesc, Betty. Te mai rog ceva: dacă soţia lui are telefon, vorbeşte cu ea chiar acum. Aş vrea s-o văd, să ne spună unde lucrează. Dacă reuşeşti, dă-mi un telefon.

Rămas singur, Dragomir îşi privi ceasul şi constată mulţumit că pînă la deznodămîntul final rămăseseră mai puţin de 24 de ore. „Mîine dimineaţă, la ora asta, bietul Macarov va vorbi cu morţii! Adică, cu mine!"

▪

Fosta soţie a lui Varga, Clara Roman, lucra în schimbul doi la fabrica de tricotaje. Dragomir o găsi acasă. Era o femeie potrivită de statură, cu buze pline, senzuale, brunetă, cu ochi verzi. Făptura ei emana un aer de tristeţe şi resemnare, deşi era încă tînără şi frumoasă. Cînd îl văzu pe Dragomir, întrebă cu oarecare teamă şi vrînd şi nevrînd să afle adevărul.

— Iar a făcut ceva Gigi?!

— Nu doamnă, n-a făcut, dar pare, iertaţi-mă, un tip dubios. Nu lucrează, toată ziua e prin localuri, are bani, are maşină, cheltuie cu o mînă prea largă. S-ar părea că se ocupă şi de nişte afaceri cam periculoase. De cînd aţi divorţat?

— Du-te tu şi te joacă, îi ceru fetei şi-o conduse în camera altăurată. În 1966, înainte de a fi condamnat, am divorţat. N-am mai putut răbda. Iubea teribil cîrciuma, prietenii de pahar, dar nu se îmbăta. Stătea însă

zile şi nopţi întregi cu prietenii la băut. Şi era afemeiat. Lipsea nopţile de acasă, la început mă minţea ba că e la lucru — un timp a fost şofer la Întreprinderea viei şi vinului — ba că a avut o pană pe drum şi a dormit în nu ştiu ce comună, ba că a fost la părinţi, la frate-său. Bani nu prea dădea acasă ... După prima condamnare, s-a cuminţit vreo lună, o lună şi ceva. Apoi, a luat-o iar razna. Ne-am despărţit fără scandal, fără scene. Eu am rămas cu fetiţa, iar după două luni el a şi primit locuinţă, o cameră şi bucătărie.

— Nu lucrează nicăieri?

— După cîte ştiu, nu lucrează de anul trecut.

— Plăteşte pensie pentru fetiţă?

— Nu. Nici nu i-am cerut. Dar îi cumpără fetiţei haine, tot-tot ce are nevoie. Nu mă pot plînge.

— Are totuşi atîţia bani?

— Sigur că are, altfel credeţi că mi-ar mai da?

— Ce pasiuni are?

— Poker şi paharul, nu bea mult, dar îi place să stea în localuri.

— Joacă poker?

— Juca înainte, cînd eram împreună, nopţi în şir, pe bani. Avea bani mulţi, ăsta-i adevărul.

— Ştiţi cumva unde juca, unde şi cu cine?

— Nu. Niciodată nu mi-a spus un cuvînt. Şi cînd am insistat şi ne-am certat, n-a vrut să spună nimic. „Nu-i treabă de femeie“ — zicea.

— Are maşină, un Opel?

— Are, îl văd mereu plimbîndu-se cu ea prin oraş. A plimbat-o de multe ori şi pe fetiţă.

— Pe ce bani a cumpărat-o?

— Anul trecut, la tragerea mărţişorului, a cîştigat o Dacia 1300 la loto pe un bilet de 10 lei. A vîndut Dacia sau a schimbat-o ... Am văzut un afiş, cu numele lui,

pe care scria că la unitatea 24 Loto-pronosport a cîştigat cu 10 lei o maşină. Povestea asta cu biletul loto mi se pare cusută cu aţă albă.

— De ce, doamnă?

— Fiindcă el avea o aversiune faţă de loto, de pronosport. Eu şi fetiţa voiam uneori să cumpărăm un loto şi el nu ne lăsa. Zicea că e o escrocherie. În opt ani, cît am stat împreună, n-a cumpărat nici un bilet loto sau pronosport.

*

La unitatea nr. 24 Loto-pronosport, era locul de întîlnire al microbiştilor care toată ziua discutau fotbal. În faţa unităţii, grupuri-grupuri de microbişti discutau aprins. Din pricina unor lanţuri de pe marginea trotuarului, lor li se spunea lănţarii. Căpitanul trecu anevoie printre ei şi constată că înăuntru era linişte. La o masă, doi bătrîni, completau buletinul pronosport, punînd cu atîta pasiune 1, x sau 2. Responsabila, Virginia Ruzici, o femeie încă tînără, dar complet albă pe cap, îi arătă lista cîştigătorilor tragerii mărţişorului din 1974. Printre ei figura şi Gheorghe Varga — cu o Dacie 1300. Căpitanul îşi aprinse dezamăgit o ţigară. „O fi jucat, o fi cîştigat şi eu umblu ca un apucat după prostii ..." Regreta că în loc să se ocupe de Macarov se aventurase în necunoscut după Gigi Varga. „Nici nu ştiu nimic despre el, nici nu-l cunosc, în fond ce am cu el? Orice om cinstit poate fi pentru mine, care sînt obsedat şi pornit, un infractor". Urmărea degetele plinuţe, bine îngrijite ale femeii, cercetînd copiile biletelor loto cînd o auzi spunînd:

— E un lucru ciudat, domnule căpitan. Cu numerele astea — şi ea le sublinie cu arătătorul — 79, 64, 40, 36 şi 32 a jucat ani de zile un bătrînel din cartier, George

Panduru, client constant al unității noastre. Era un bătrîn tare de treabă. Venea, își punea numerele, ne spunea o glumă, îi interoga pe cei ce cîștigau premii mari, se amesteca între lăutari, apoi pleca acasă. Zi de zi, era la noi. Iar numerele astea au ajuns brusc pe buletinul lui Gheorghe Varga, pe care eu nu-l cunosc. Aici, e o încurcătură...

— Sînteți sigură că bătrînul juca mereu cu numerele astea?

— Se poate!? Vă și arăt duplicatele. Femeia vru să le caute în fișet. Căpitanul o opri:

— Atunci, la mărțișor, deci în '74, bătrînul a pus numerele astea?

— Eu i le-am scris, cu mîna mea; își uitase ochelarii acasă. Uitați, ăsta e scrisul meu! Eu am scris aceste numere, spuse femeia derutată pur și simplu de descoperire. E scrisul meu...

— N-a venit bătrînul cu biletul cîștigător?

— Vedeți, n-am știut ce s-a mai întîmplat pînă adineaori, cînd am răsfoit arhiva. Femeia oftă și deveni palidă. În 2 martie 1974, am avut un accident de mașină, soțul meu a stat la volan și a murit. Un camion cu remorcă a intrat în noi, șoferul adormise la volan...

— Iertați-mă, vă rog, nu aș fi vrut să vă reamintesc acest lucru dureros.

— Trece și asta, murmură femeia, încercînd să se stăpînească, să fie tare. Am stat trei luni în spital.

— Bătrînul Panduru trăiește?

— Nu. A murit în timp ce eu eram în spital.

— Știți cumva unde locuia?

— Vă găsesc și adresa, dar peste drum, la magazinul Fierul, lucrează fiul lui cel mai mare. Femeia luă dintr-o farfurie de lemn cîteva bilete loto deja completate și

i le arătă căpitanului. Vă rog să le comparaţi cu biletul cîştigător, e acelaşi scris, adică al meu...

Era într-adevăr acelaşi scris.

— Cum a ajuns acest bilet în mîna lui Gheorghe Varga, reluă responsabila, zău că nu ştiu. E adevărat, eu scriu multe bilete, dar numerele astea erau ale bătrînului...

În magazin era gălăgie mare, zgomot de fiare şi lanţuri trîntite. Fiind şi zi de tîrg, la Fierul era plin de ţărani. Nicolae Panduru purta o salopetă uzată, o bască şi avea mîini murdare, noduroase. Ieşiră într-o curte, între mărfuri şi ambalaje. Cînd Dragomir se recomandă, Nicolae Panduru sări ca ars şi începu să turuie, cu o furie ce creştea mereu:

— Dumneavoastră, ăştia de la miliţie, vă bateţi pur şi simplu joc de om, nu aveţi nici milă şi nici omenie. Ar putea să vă fie ruşine! Da, ruşine! De doi ani, toată ziua-bună-ziua pe capul nostru, ne torturaţi nu alta. Am spus şi eu şi fratele meu şi mama să ne lăsaţi în pace, să nu vă bateţi joc de noi, să vă vedeţi de treburi. Tot la noi veniţi, vocea lui deveni moale, rugătoare, dar căutaţi criminalul tovarăşe. Apoi urlă: nu noi l-am omorît pe tata!

— Liniştiţi-vă, să ne putem înţelege. Eu mă aflu întîmplător la dumneavoastră. Nu ştiu cum a murit tatăl dumneavoastră şi nici nu ştiu cum a decurs ancheta. Am descoperit un tip dubios şi, încercînd să aflu cine e, cu ce se ocupă, ce face, ce antecedente are, iată-mă aici. Şi mie mi se pare curioasă toată povestea asta. Vreau, deci, să merg mai departe şi de aceea vă cer ajutorul. Fără ajutorul dumneavoastră, n-am să pot face mare lucru.

— Vorbele-s frumoase, de vorbe frumoase nu ducem lipsă în ultima vreme, dar faptele, faptele să le vedem?

— Un pic de răbdare şi o să le vedeţi.

— De aproape doi ani tot răbdare ni se cere. Toate au o limită . . .

— Tatăl dumneavoastră juca loto, pronosport, loz în plic?

Nicolae îl privi cu ochi mari şi goi. Parcă auzise pentru prima oară această întrebare. Răspunse cu neîncredere:

— Juca mult, săptămînal, cîştiga uneori, dar mereu visa un premiu mare. Adevărul e că juca constant, cu o pasiune ieşirită din comun.

— Cînd a murit?

— În 2 martie, a fost găsit în atelier, căzut cu capul în jos, pe trepte, lovit la tîmplă, în nesimţire. A murit înainte de a ajunge la spital. Cineva l-a lovit în cap; nu ştie nimeni, nici pînă azi, de ce, pentru ce şi cine anume l-a lovit. Tovarăşii de la miliţie ne-au îngrozit cu declaraţii şi discuţii.

— La tragerea din 1 martie a jucat bătrînul la loto?

— Juca la toate tragerile.

— Cînd a murit avea acte la el?

— A avut. Ni le-au dat pe toate cei de la medicina legală. Nu lipseau nici bani, nici acte, nimic, nimic, nimic . . . Nici banii din atelier nu lipseau. Tatăl meu era pantofar particular, avea un atelier într-un subsol. Nici banii din încasările ultimelor zile n-au fost luaţi. Am găsit acolo vreo trei mii de lei. Cineva i-a dat în cap cu calapodul, dar pentru ce? Pentru ce? Tata era un om tare de treabă.

— Vă spun eu, zise calm Dragomir: pentru un bilet loto cîştigător al unei Dacii 1300.

— Şi cine e bestia?
— Peste două zile, vă chem să staţi de vorbă cu el.
— Nu vă cred. Vorbiţi serios?!
— Pe cuvîntul meu de onoare.

*

Un sfert de oră mai tîrziu, o Volgă neagră opri lîngă unitatea Loto-pronosport nr. 24. Dragomir urcă în spate. În faţă, lîngă şofer, stătea ţeapăn maiorul Stănciulescu, care îi întinse căpitanului pistolul. Preciză indispus:

— Mie nu-mi arde de bancuri la ora asta.

— Nici mie! Tovarăşe maior în 2 martie, anul trecut, aţi avut o crimă fără autor. Un bătrîn Panduru . . .

— E cauza mea, tresări maiorul.

— Mergem să-l arestăm pe criminal.

Pe fruntea maiorului apărură broboane de sudoare. Ar fi vrut să zîmbească, dar nu îndrăznea. Nu era sigur dacă e adevărat sau i se pregăteşte o farsă.

— Tu vorbeşti serios?

— Pe cuvînt de onoare. Numai să-l găsim acasă. Noaptea lucrează, bea, joacă poker, ziua doarme.

— E o crimă bizară: n-am putut; stabili nici astăzi mobilul ei. Bătrînul fusese lovit în cap, dar de ce? Pentru ce? De cine?

— Vă spun eu: un bilet loto cîştigător al unei Dacii 1300.

— Cum ai descoperit?

— Absolut din întîmplare. Fără să vreau.

Coborîră din maşină şi intrară în holul blocului. Maiorul întrebă:

— Crezi că o să avem nevoie de armă?

— Decît fără, mai bine cu, cînd e vorba de oameni din ăştia.

Urcară cu ascensorul pînă la etajul IV. Dragomir apăsă clanţa: uşa era închisă. Sună lung. Nici o mişcare. Sună din nou, repetat, insistent. Se deschise uşa alăturată. Ieşi o femeie grasă, roşie şi transpirată; se simţi apoi un miros greu de mîncare arsă. Femeia întrebă:

— Pe domnul îl căutaţi deageaba. Nu e acasă. A plecat de o jumătate de oră. Dumnealui doarme pînă pe la amiază. Atunci, îi vine o prietenă . . .

— Azi n-a venit?

— Ba da, dar a repezit-o domnul Varga; zicea că n-are timp, că trebuie să plece. Şi-a plecat. Femeia se retrase în apartament şi trînti uşa.

Dragomir oftă adînc, dezolat. Zise acru, după ce ascensorul începu să coboare.

— Nu puteam avea şansă, baftă, să-l găsim acasă!! Am fi fost prea norocoşi . . . De ce mă priviţi aşa?

— Cu pantalonii ăştia de catifea, cu fîşul ăsta arăţi ca un bişniţar.

— Credeţi că hoţii şi criminalii vin la cei cu uniforme frumoase?! Mă îmbrac şi elegant, cînd e cazul. Acum, am de lucru cu nişte borfaşi. Pentru ei sînt bine şi aşa.

— Să-i raportăm şefului toată situaţia. Ne ducem direct la el. O să se bucure, încă un caz revoltat, spuse Stănciulescu.

— Vă puteţi duce să-i raportaţi, personal, n-am nimic împotrivă. Eu nu merg!

— De ce?!

— Din două motive: deocamdată nu vreau să dau ochii cu el, mi-e aşa un fel de jenă, iar în al doilea rînd, se uită la ceas, era aproape ora unu, nu am timp.

Uşile ascensorului se deschiseră cu zgomot. Se aflau la parter.

— Şi ce facem? întrebă încurcat maiorul.

— Mă duc după un alt criminal la Oradea. Dacă-l găsiţi pînă mîine, arestaţi-l. Dacă nu-l găsiţi, mîine mă întorc!

Maiorul ieşi în stradă convins că Dragomir era nițel obosit . . .

XXXI

Nu purtase de multă vreme pistolul la el. Îl dosise sub haină, între braţul stîng şi corp. Îl stînjenea. Avea impresia că se vede prin haină, că un ochi atent îşi dă imediat seama ce se ascunde acolo. Nu era nici frig, nici cald, nici soare. Era o vreme şubredă, incertă. Evita să-şi mai facă planuri. În meseria lui, planurile se potriveau rar cu socoteala din tîrg; ori le depăşea viaţa, ori erau valabile numai în parte. Intră la Moca, unde avea întîlnire cu Palade. Se duse direct la bar, ceru o cafea şi se aşeză la o masă mică, într-un colţ, în aşa fel încît să vadă cît mai mult din local. Din instinct proceda astfel. Acum nu urmărea nimic, intrase ca orice client obişnuit şi totuşi se pomeni cercetînd lumea din bar. Îl jena braţul, îi amorţea. Totul fusese ca un vis. Un vis urît. Nu-i venea să creadă că a fost faţă-n faţă cu moartea, că viaţa lui a depins de o fracţiune de secundă, că, datorită grabei şi bradului prin care a tras, criminalul n-a ochit bine. „Cu moartea, între patru ochi! — gîndi el. Ce titlu de roman!" Gustă înfiorat din cafea. „O clipă eu şi ea, ne-am privit în ochi, ne-am înfruntat. Destinul şi şansa au fost de partea mea. Cine

ştie ce urmează? Ce va fi acolo? Dacă m-ar fi nimerit, nu aveam timp nici să înţeleg că mor, să-mi dau seama cum şi de ce..." Ceea ce-l uimea mai mult, era starea lui de linişte, de calm. Nu-l ura pe cel ce voise să-l omoare, nu simţea dorinţa de a-l ucide, de a se răzbuna. Îl stăpînea doar o imensă silă, un profund dezgust... Pistolul îl incomoda şi-l nelinişteа. Niciodată în cariera lui, nu trăsese asupra unui om. Se gîndea cum ar trage şi un fior de gheaţă îi străbătu şira spinării. Dragoste intră în local, dar în uşă mai discută un timp cu cineva de afară pe care îl salută făcînd semn cu două degete ridicate. Închise uşa şi observîndu-l pe căpitan se duse la masa lui. Era cam făcut. Ochii îi sticleau.

— Ia loc şi ţine-mi de urît, zise Dragomir.

— Oricui şi oricînd ţin de urît, cu o condiţie: în cîrciumă!

— Aici e cofetărie!

— Da, dar se dă de băut. Te superi dacă beau unu' mic?

— Te rog... Dragomir surîse îngăduitor; cunoştea refrenul.

— Da bei şi tu unu'?! Unu' mic?

— Nu. Mulţumesc.

— Mă supăr!

— Sînt cu maşina. Imposibil.

— Sanchi. Cine te controlează pe tine?! Două mici, ţipă el cam nepoliticos către ospătară.

Se auzi o maşină, ambalată la maximum, de către un şofer prea grăbit sau prea nervos, apoi o pornire în plină viteză. Cauciucurile scîrţîiră pe asfalt.

— Una mică poţi bea liniştit.

— Nu beau, protestă căpitanul. Sînt cu maşina, ţi-am mai spus.

— Te superi dacă le beau eu pe amîndouă?!

Dragomir își aprinse o țigară. Pe fața lui se furișă o umbră de amărăciune. În clipa cînd ospătara puse tava pe masă, Mișu goli dintr-o înghițitură primul pahar.

— Păcat că bei atît, Mișule, oftă Dragomir. Mă întreb de ce-o faci?

— Îți spun: fiindcă sînt prea talentat.

— Cu tot talentul tău, din pricina paharului, nu ești nicăieri. Nici șef de secție, nici în colegiu, nici redactor sau reporter special . . .

— Ai dreptate. Vrei să-ți spun un secret? În caseta aia, unde e trecut colegiul de redacție, sînt șapte nume, dar nici un gazetar! D-aia sufăr și beau, fiindcă ei mă corectează pe mine, îmi dau sfaturi, mă educă. Și eu nu mă las! Mișu Dragoste se posomorî brusc și întrebă cu alt glas: — Ce-i cu Eva, vreau să zic ce știi, cine a omorît-o?!

— Mîine seară îți spun.

— Mîine! Acum nu poți? Te rog mult, Sandule!?

— Încă nu sînt sigur. Pînă mîine seară nu mai e mult . . . O să afli, dar nu știu la ce o să-ți folosească.

— Mă rog, zise istovit și indispus, Dragoste. Și se uită la ceas grăbit.

— Ai vreo întîlnire?!

— Nu. Beau de obicei în timpul serviciului. Mai am doar o oră. Noroc.

— Cine era individul cu care ai vorbit?

— A, un fost pușcăriaș, am scris despre el, mi-a dat telefon și mi-a promis că mă bate măr, că mă omoară . . .

— Și?!

— Ai fi vrut tu să te distrezi pe seama mea acum, da' nu ține. Am băut un coniac împreună, ne salutăm și cu asta basta.

— Cum îl cheamă?

— Varga. Gheorghe Varga!

— Parcă am mai auzit numele ăsta, făcu nepăsător Dragomir, dar nu știu cînd și unde . . .

— E client de-al vostru, de-al miliției . . . A fost la pușcărie, se ocupă de femei, de afaceri. E dubios, ce mai. O cunoaște și pe Eva.

— Serios?

— I-am văzut eu prin oraș, plimbîndu-se. Am și înjurat-o pe nenorocită că umblă și cu pușcăriași.

— Cînd ai văzut-o?

— De vreo săptămînă, poate mai demult. Dar am văzut-o cu el, sută la sută.

— Și ce face Varga acum? insistă Dragomir.

— Căuta un cunoscut. Nu-i erau boii acasă. Era încruntat, furios, nervos. Naiba știe ce are . . . M-a întrebat dacă cunosc Oradea. Îl interesa unde vine strada Republicii!

Dragomir fluieră încîntat ca în fața unei descoperiri. Și era un element nou, important în ancheta lui: Laura locuia pe strada Republicii. „Nu cumva se duce Varga să-și petreacă revelionul la Viena? Trebuie să pun în gardă vama și grănicerii. Într-un fel, nu e rău că ne ducem toți la Oradea. O să ne întîlnim toți acolo. Va fi ca un bal de cunoștință. Și eu eram supărat pe Pericle, că n-a fost în stare să-mi spună nimic exact din ceea ce a discutat Macarov cu Varga la baia de aburi. Deci, tot au pus la cale ceva . . . Cum arată Varga?! Își reproșă faptul că nu deschisese ochii la timp, să rețină figura, fizionomia celui pe care-l căuta. Oricum, tot ne întîlnim noi. Stănciulescu poate înnebuni căutînd . . . Poate îl aduc eu . . .“

— Ce faci, mă laşi singur? îl mustră Dragoste. Unde eşti plecat?

— Departe, surîse vag căpitanul.

*

Locotenentul Palade îl găsi pe căpitan singur, abătut, lîngă ceaşca de cafea goală. Încîntat, ca şi cum ar fi deţinut un mare secret, scoase din mapă nişte fotografii, le arătă căpitanului şi vorbi plin de importanţă:

— Surducan, de la laborator, zice să vă uitaţi atent la astea două fotografii. În praful de pe o comodă şi de pe masă a rămas urma unei mîini stîngi la care-i lipsesc două degete: arătătorul şi degetul mare. Amprente nu au fost, ceea ce înseamnă că omul a lucrat cu mănuşi. Interesant este că lipsesc două degete, cînd, normal, urma lor ar trebui să apară. Sau e un truc, să ne inducă în eroare?!

Dragomir se uită minute în şir la fotografii, din diverse unghiuri, apoi spuse:

— Nu e un truc, mai degrabă o greşeală. Altceva mai ai să-mi raportezi?

— Da. Ne aşteaptă maiorul Spînu la Oradea. Cei de acolo au fost informaţi. Ordinul este ca să supraveghem casa Laurei pînă dimineaţă cel mai tîrziu. Cei de acolo o ţin sub urmărire de azi-dimineaţă.

— Ai armă?

— Am. A dat ordin şeful să ne ducem înarmaţi. E supărat foc pe tine.

— A aflat?

— Fireşte, de la nu ştiu ce medic de la urgenţă...

— Nenorocit tîrg, totul se aude! Nu poţi tuşi, că ştie toată lumea. Ce-a mai zis?

— Că buruiana rea nu piere niciodată!

— Bine că şeful nu şi-a pierdut umorul.

— Mai am să vă raportez ceva: Pericle vă roagă să-i trimiteţi o ilustrată, o felicitare din Oradea. Zice că lui nu-i scrie nimeni, niciodată. Vin sărbătorile...

— Adu-mi tu aminte, Palade, să-i scriu o ilustrată.

După ce se urcară în maşină şi porniră, Palade întrebă cu oarecare reţinere:

— De ce a tras în dumneavoastră, tovarăşe căpitan? De unde atîta curaj?

— Nu ştiu. Sper să aflu.

— Are armă?!

— Asta ştiu! Şi că a fost cu maşina lui ştiu.

— Serios?! se miră Palade. De unde ştiţi?

— După ce m-a pansat doctorul, îţi închipui şi tu, că nu am mai avut somn. Am băut un coniac mare, iar spre miezul nopţii, m-am dus la Tedy acasă.

— Iar în gura lupului, rîse Palade.

— Maşina lui era, ca de obicei, parcată în stradă. Asta m-a bucurat. Motorul era cald, nu se răcise. Am măsurat distanţele dintre roţi şi dintre cureaua aia care spînzură. Nu mai am nici un dubiu: a fost cu maşina lui. Cît priveşte arma, faptele îmi sînt şi mai clare. El a avut o armă de vînătoare Saint-Etienne... O are de zeci de ani. Ei bine, cu ea a tras, apoi a aruncat-o într-o groapă cu apă. Am găsit-o acolo azi-dimineaţă. Nici n-a trebuit să caut prea mult...

— Ce aţi simţit cînd aţi văzut-o?

— Nimic.

XXXII

La douăzeci de metri de casa medicului Laura Atanasiu, staționa un autoturism Dacia 1100. În mașină, așteptau trei oameni: căpitanul Dragomir la volan, maiorul Spînu, în dreapta, iar locotenentul Palade în spate. Afară ningea. Strada era albă și pustie. Odată cu zăpada, peste oraș cădea grea seara. O seară de sfîrșit de decembrie, cînd oamenii preferă intimitatea căminelor și așteaptă sărbătorile. Dragomir stătea rezemat cu fruntea de geamul ușii și privea oamenii care treceau rar și gîrbovi prin ninsoarea somnolentă. Plictisit de așteptare, maiorul fuma. Pe bancheta din spate, Palade moțăia...

— Dacă știam că avem de așteptat atît de mult, luam un tranzistor mic, spuse maiorul. Ne trecea timpul mai ușor... Se uită pe geam: alături se afla clădirea școlii sportive, cufundată în întuneric. Elevii erau în vacanță.

— S-ar putea să nu fie acasă Laura și Tedy? întrebă abia auzit Dragomir.

— Nu există! În mod cert, sînt acasă.

— Se poate, numai că... Nu e nici o mișcare, nici un semn că ar fi!?

— De cînd au intrat, nu m-am mișcat de aici! Poate dorm!?

— La ora asta?! Ați verificat bine, vila nu mai are o altă ieșire, tovarășe maior? Nu vă supărați că insist.

— Exclus. E singura. Mie mi-e frică de altceva! O să vină? Ceilalți, vreau să zic, pe care-i așteptăm, vor veni?

— Vor veni negreșit... întări Dragomir.

— Aveți ceva la mînă?!

— Din cînd în cînd, mă supără reumatismul.

— Şi pe mine mă chinuie de ani de zile o lombosciatică. E tare păcătoasă . . .
— Mare, băi, aveţi Felixul aici, de ce nu profitaţi?
— Nu-mi face bine . . . Prefer Herculanele . . .
— Sînt acasă! Priviţi!
Dragomir făcu un gest vag cu mîna. La geamurile dinspre stradă ale locuinţei Laurei, se aprinsese lumina. Palade auzind parcă prin somn cuvintele căpitanului, se foi pe bancheta din spate. În aceeaşi clipă, lumina se stinse şi vila rămase iar cufundată în întuneric şi mister. Se întunecase de-a binelea. Neonul pe străzi nu se aprinsese. Zăpada răspîndea o lumină blîndă, firavă, sub ferestrele caselor.
— Loc liniştit, stradă retrasă, puţin circulată, vorbi Dragomir. Bine ales locul pentru o întîlnire de afaceri. După o pauză continuă: cîţi ani de serviciu aveţi, tovarăşe maior?
— Eu? Mulţi, oftă Spînu. Un sfert de veac, la anul, 25 de ani. Nici nu ştiu cum au trecut. Parcă-s şi prea mulţi. Dumneata? Oricum, eşti mai tînăr!
— Vreo cincisprezece.
— Mulţi înainte.
— Uneori, parcă-mi ajung şi mie, răspunse melancolic Dragomir. De adunat se adună ei şi încă prea repede.
Maiorul scoase la iveală un termos. Deşurubă capacul cu grijă şi turnă cafea.
— Straşnică idee, zise căpitanul încîntat că avea la îndemînă o cafea.
— O cafea şi o ţigară fac cît o masă bună, adăugă maiorul, în timp ce Dragomir îi întinse două pahare din plastic, precizînd:

— Sînt din dotarea maşinii! Cît despre ţigări, nu mă dau în vînt, cum se spune, după ele...

Aroma cafelei inundă interiorul maşinii. Băură pe întuneric, în tăcere. Căpitanul porni ştergătoarele parbrizului; se aşezase zăpada şi nu se mai vedea afară.

— Ies porumbeii, mai mult silabisi cuvintele Dragomir, derutat de întorsătura lucrurilor. În mod normal, Tedy trebuia să-l aştepte pe Gigi Varga, doar el promisese că îi aduce un pachet?!

— Înseamnă că am fost păcăliţi, zise îngîndurat maiorul.

Macarov şi Laura se îndepărtau. El purta pălărie, haina din piele, ea o blană neagră, de astrahan. Laura îl luă de braţ şi se strînse parcă lîngă umărul lui.

— Propun să plecăm în urma lor, fu de părere maiorul.

Dragomir îşi freca nervos bărbia. Ce trebuia să facă?! Să rămînă sau să plece? Trebuia să decidă rapid.

— Dacă ei pleacă, ceilalţi nu mai vin aici, îşi continuă ideea maiorul. Sau se întîlnesc în altă parte!? E o idee, nu?!

— Palade, fă o plimbare discretă şi vezi ce fac dumnealor, unde se duc...

— Dacă intră undeva, într-o casă, într-un restaurant, la un film?!

— Iei un taxi şi vii încoace. Fuga, să nu-i pierzi...

Locotenentul bău cafeaua şi ieşi. Îl văzură apoi depărtîndu-se. O maşină mică se apropie neauzit pe zăpada moale, afînată şi trecu încet, fără zgomot, aproape fără să lase nici o urmă.

— Ce dracu nu se mai aprinde lumina în stradă? se plînse maiorul.

— Întunericul e, uneori, un cadru prielnic infracţiunilor. E o invitaţie făcută infractorului să ne dea de lucru ... Aveţi copii?

— Am trei, doi băieţi şi o fată. Dumneata?

— Sînt burlac.

— În ce mă priveşte, sînt neapărat pentru viaţa de familie. Ai alte bucurii, alte satisfacţii, nu-i vorbă şi alte greutăţi.

— Ştiţi cum e? Căsătoria rezolvă o problemă de viaţă, pe care însă celibatul nu ţi-o pune!

Dragomir privea impacientat întunericul străzii. Nu ştia dacă hotărîrea de a rămîne era cea mai bună. „Şi totuşi, încerca el să se autoconvingă, am procedat bine. Palade e cu ei, eu aici, să văd ce se întîmplă. Şi dacă stau de pomană?!" Întrebările îl enervau. Se apropia o maşină: în faza mare a farurilor ei se vedea aproape toată strada, pustie. Nu mai treceau nici pietoni, era linişte şi zăpadă. Maşina trecu pe lîngă ei, nu era Opelul alb pe care-l aşteptau.

— Mi se pare că stăm degeaba, zise maiorul nerăbdător.

Dragomir nu răspunse. Continuă să privească urmele lăsate de maşină pe zăpadă şi care dispăreau încet şi sigur. După o lungă perioadă de tăcere, Dragomir îl întrebă pe maior, care-şi aprinsese o altă ţigară:

— Întotdeauna fumaţi atît de mult?

— Din păcate da, recunoscu mîhnit Spînu. Tot vreau să mă las, dar nu reuşesc, n-am voinţă. Dumneata nu prea eşti mare fumător ...

Peste drum, vila Laurei rămînea cufundată în întuneric. Farurile unei maşini care se apropia din sens opus brăzdau întunericul străzii. Nu mai ningea. Deodată, farurile se stinseră şi rămaseră aprinse doar lămpile de

poziţie. Maşina venea încet. Se opri cam la o sută de paşi de locul unde se aflau ei.

Dragomir observă un bărbat coborînd şi venind pe lîngă pereţi. Nu distingea marca maşinii. Cînd trecu prin faţa unor geamuri luminate, el observă că necunoscutul purta o şapcă neagră, cu cozoroc şi un palton scurt, îmblănit, tip Alain Delon. Necunoscutul traversă strada. Cei doi îl urmăreau în tăcere. Se opri o clipă în faţa vilei în care locuia Laura. Apoi intră. Dragomir se uită la ceas: era opt şi un sfert.

— Credeţi că e unul din cei pe care-i aşteptăm?!

— Nu ştiu, răspunse Dragomir. Mă întreb de ce a oprit atît de departe?! Oprirea asta e suspectă.

— O fi vreo rudă a lui Tedy sau a vecinilor . . .

— O să vedem. Mai întîi vreau să cercetez maşina, să văd ce marcă e! Facem o plimbare, eu pe partea aceea, dumneavoastră pe asta. O să rămîneţi în poarta vilei. Sînteţi militar şi dacă iese individul îl legitimaţi. Pentru orice eventualitate. Dacă e Opelul lui Varga îl legitimaţi neapărat!

Coborîseră. Era plăcut afară şi paşii lor mureau în zăpadă. Dragomir îşi ridică gulerul paltonului. Traversă strada. Mergea încet, scrutînd întunericul şi liniştea. Sub o poartă, doi îndrăgostiţi formau o umbră compactă. „Pe ăştia cum de nu i-am văzut?!“ Spînu se opri lîngă vila Laurei. Fuma, ascuns în stînga intrării. Dragomir îşi continuă drumul şi recunoscu după cîţiva paşi Opelul alb, cel aşteptat. O emoţie uşoară puse stăpînire pe el. Pe cealaltă parte, se apropia un om. Parcă fugea. Era Palade. Dragomir pocni uşor din degete şi trecu pe celălalt trotuar. Întrebă:

— Ce fac? Cum se simt?

— Cinează împreună la restaurantul Orient, răspunse Palade. Par prea bine dispuşi. Cel puţin Laura e de

o veselie de-a dreptul caraghioasă. Pe drum, făcea pe copila. A luat zăpadă şi a aruncat în el.

— Veselia de adio!

— Săracii!

— Altceva n-ai mai observat?

— Nu. Ce anume?

— Alte persoane cunoscute?

— Nu.

— Pe cine trebuia să văd? întrebă locotenentul.

— Pe Carlo şi pe Mario. Sau cel puţin maşina lor!

Se opriră în faţa casei cu mezanin. Spînu aştepta lipit de perete. Îi spuse în şoaptă căpitanului:

— Nu observaţi? La Laura în locuinţă, într-una din camere, e lumină!!

Dragomir se trase doi paşi spre carosabil şi văzu lumina. Tăceau încurcaţi. Maiorul îşi stinse ţigara.

— Uite cheile, îi spuse căpitanul locotenentului. Ia maşina, te duci, vezi ce fac, dacă a mai apărut cineva la masa lor şi te întorci. Ne găseşti, sper, pe aici pe undeva . . .

Cîteva clipe mai tîrziu, Dacia 1100 dispăru pe strada pustie. Dragomir şi Spînu aşteptau în tăcere. Pe stradă s-a aprins apoi lumina fluorescentă!

XXXIII

În întunericul blînd al serii de decembrie se auzeau streşinile murmurînd sub zăpezi. Cei doi ezitau: să intre sau nu? O detunătură voilentă fulgeră liniştea. Dragomir se lipi de perete, vrînd parcă să se ferească de următorul foc. Indiscutabil, cineva trăsese cu o armă. Se aşternu liniştea, o linişte neverosimilă: nici o uşă,

nici un țipăt, nici o mișcare nu se auzea, ca și cum toată vila, cu parter și etaj, ar fi fost pustie.

— Mergem, zise Dragomir și porni cu mîna încleștată pe pistol. N-ar trebui să veniți, nu aveți armă, adăugă în șoaptă, întorcîndu-se către maior.

— Ajunge una. Luați-o înainte, vă urmez.

Poarta scîrțîi încet. În gang, era întuneric. Dragomir se furișă pe lîngă perete, în vîrful picioarelor; urcă trei trepte în stînga și ajunse pe un palier; ardea doar becul de la etaj, care răspîndea pînă jos o umbră de lumină. Dragomir trecu în dreapta scărilor. Spînu în stînga, acolo unde scările coborau spre o curte interioară sau o grădină. Răzbătea vag muzica unui casetofon. Apoi, sus, la etaj, se auzi un zgomot metalic, urmat de zgomotul slab al unor pași. Cineva cobora încet, cu pași aproape neauziți. Dragomir își reținu respirația și se lipi de perete. Pașii erau foarte aproape, rari, reținuți, trădînd un om nehotărît, un om care asculta și el să se convingă dacă nu-l aude sau nu-l vede cineva. Deodată, pe palierul parterului apăru un om slab, potrivit de statură, cu un palton cam uzat și cam mototolit, în capul gol. Dragomir ascunse pistolul în buzunar, apăsă întrerupătorul și holul se lumină brusc. Spuse tare „Bună-seara“ în clipa în care necunoscutul încercă să fugă. Spînu îi tăie calea. Cuprins de spaimă, necunoscutul ridică mîinile, apoi se sprijini de balustradă. Era palid și avea fruntea plină de broboane de sudoare.

— Ai vreo armă, vreun cuțit? întrebă Dragomir.

— Armă? Eu? N-am nimic.

— Ridică mîinile și întoarce-te cu fața la perete.

Necunoscutul se întoarse tremurînd. Dragomir îl percheziționă cu grijă; apoi îi ceru să prezinte buletinul.

— Nu-l am, îngăimă necunoscutul. Lăsaţi-mă să dau un telefon ... Se întoarse rapid, ca împins de un resort, vrînd să fugă, pe scări, în sus, Dragomir îi reţinu braţul şi-l trase înapoi.

— Ce aveţi cu mine? se plînse necunoscutul. Am venit aici, la un prieten, şi i-am găsit apartamentul prădat de hoţi ... Vreau să anunţ miliţia!

— Şi noi sîntem de la miliţie.

— Îngrozitor, gemu el şi se prăvăli iar peste balustradă. E şi un cadavru, duceţi-vă şi vedeţi ...

— Mergem împreună, zise căpitanul şi-i făcu semn să urce.

— Eu nu vreau să-l mai văd! protestă necunoscutul şi se opri.

— Nu ne face greutăţi, îi ceru Dragomir. Te rog foarte mult!

Grupul urcă la etaj. Necunoscutul în faţă, aruncînd la fiecare treaptă priviri deznădăjduite în urmă, spre Dragomir şi Spînu.

— Nu cumva să faci o mişcare greşită, că e de rău, spuse Dragomir, ţinînd pistolul în mînă, făcîndu-i semn ca el să urce.

„Aseară am avut o surpriză — gîndi căpitanul. Aşa încît, e bine să mă feresc! A doua oară ... Prea multe şi prea dese surprize din astea pot dăuna omului". Necunoscutul se opri în faţa unei uşi; avea nasul coroiat, buzele vinete, sprîncene groase şi aproape unite şi respira sacadat şi greoi, ca un om care nu are suficient aer.

— E cineva în apartament? întrebă Dragomir.

Necunoscutul negă, făcînd doar semn cu capul.

— Eşti sigur?

— Da. Nu e decît un cadavru.

Căpitanul deschise uşa şi aprinse lumina. Era un hol mare, plăcut, cu o masă şi trei scaune de nuiele, cu o oglindă veneţiană încadrată într-o frumoasă ramă din fier, cu o mochetă albastră pe jos. Uşile erau vopsite în alb, trei, în fiecare perete cîte una. Necunoscutul se opri şi arătă cu privirea uşa din stînga. „Acolo!" preciză el abia auzit. Şi rămase pe loc, încremenit. Dragomir deschise uşa cu grijă, apăsînd clanţa doar cu un deget, să nu deterioreze eventualele amprente. Pe un covor imens, de culoarea muştarului, zăcea trupul fără viaţă al unui bărbat. Era căzut pe spate, cu gura căscată, plină de sînge, cu ţeasta dreaptă zdrobită. Şapca se rostogolise sub masă. În mîna dreaptă, avea un pistol, pe care degetele nu-l ţineau cu prea multă convingere.

Dragomir rămase mut în faţa priveliştii. Cercetă cadavrul şi încăperea. Spînu privea din hol, avîndu-l alături pe individul care voise să fugă. Căpitanul reveni în hol şi-l întrebă pe necunoscut:

— N-ai nici un act la dumneata, nici o legitimaţie? Cum te numeşti?

— Horia Duca. Am doar un carnet C.E.C. Îl scoase din buzunar şi i-l întinse căpitanului. Apoi continuă: — cînd am intrat aici şi l-am văzut împuşcat, am înlemnit. Tocmai voiam să fug la miliţie, cînd am dat peste dumneavoastră.

— Era mai simplu să fi dat un telefon. Uite-l, era la doi paşi de dumneata.

— De zăpăcit ce eram, am şi uitat de el... L-am văzut doar de atîtea ori, ba chiar am vorbit de aici...

— De ce ai coborît atît de încet scările?

— Îmi era frică. Tremuram...

— De cine? Şi de ce?

— Cînd am intrat şi am ajuns în hol, am auzit în grădină paşii unui om care fugea...

— Spune-mi, acum, tot de frică minţi? Nu te-am poftit să şezi.

— Mă rog, sînt ameţit ... mi-e ...

— Cine e individul împuşcat, cum îl cheamă?

— Nu ştiu, nu-l cunosc.

— Gîndeşte-te bine, poate îţi aminteşti, zise căpitanul cu o ameninţare sau poate numai cu silă în voce şi trecu în sufragerie. Cu un genunchi aşezat pe covor, aplecat deasupra cadavrului, îl cercetă atent. Observă mai întîi că degetele de la mîna stîngă erau vizibil îngălbenite de tutun. La picioare, se făcuse o pată cît palma de apă topită din zăpada de pe pantofi. Pe obrazul drept, victima avea o cicatrice. Căută în buzunarele paltonului, cu grijă, să nu mişte cadavrul; în cel stîng, găsi un pachet de ţigări, bricheta şi cheile de la maşină. Din buzunarul interior al vestonului, scoase un port-act albastru din plastic. În el se afla un buletin şifonat şi soios. Citi numele posesorului, era al lui Gheorghe Varga. Privi cadavrul cu o tristeţe amestecată cu uimire şi regret. „Dacă-l arestam, scăpa cu viaţă. Ghinionul lui ..." Se gîndi dezamăgit la Nicolae Panduru. „Ce curios a sfîrşit-o şi Varga, exact ca bătrînul Panduru ..."

— Aş vrea să plec, se rugă Horia Duca, cînd căpitanul reveni în hol. Sînt grăbit ... Eu n-am nimic cu ... povestea asta.

— Poate mai avem totuşi nevoie de dumneata ... Aşa că trebuie să rămîi. Cel puţin să nu ne fie urît singuri!

— Mă puteţi chema mîine, poimîine, oricînd ...

— Pe cine să chem?

— Pe mine!

— Dar ştiu eu cine sînteţi? Nu aveţi acte!

— Nu pot să suport, insistă Duca, rugător, alarmat, privind cu groază în jur. Mi-e rău... Cadavrul... Nu-s obişnuit...

— Treceţi, tovarăşe maior în cameră, şi o arătă pe aceea în care se afla cadavrul. Poate îşi aduce aminte mai uşor ce s-a petrecut între ei. Să stea însă pe un scaun, după uşă, să nu avem prea multe urme pe covor.

Dragomir ieşi pe palier. Îl străbătu cu paşi rari. Se vedeau cîteva urme de apă pînă la uşa Laurei. Cei ce veniseră, avuseseră zăpadă pe încălţăminte. Urmele ude, care se uscau, se vedeau rare şi pe scări. Urcă spre pod. Pe treapta a patra, văzu o urmă de călcîi, zimţată, care se usca. „Deci, încă o urmă a unei persoane care a urcat". Instinctiv, duse mîna în buzunar, la pistol. Urcă precaut. Uşa de la pod era închisă. Se întoarse. La jumătatea scărilor, se afla o platformă şi o fereastră cu geam mat. Pe palier, sub fereastră, descoperi o urmă mare, semn că acolo stătuse cineva mai mult. Cercetă geamul care închidea casa scărilor. „Cine şi de ce s-a oprit aici? A privit undeva?" Trase închizătorul şi deschise geamul. Se uită afară, dar din pricina întunericului nu văzu nimic. Observă doar un grilaj de fier, cam la două palme distanţă de geamul mat. Un grilaj de protecţie. Sub geam, pe palier, urma era clară încă şi tot aceeaşi, adică una zimţată. Din nou îşi scoase capul în afară, prin fereastra deschisă, peste grilaj. Observă ceva alb în dreapta. Crezu că e zăpadă. Pipăi şi descoperi o pungă de nylon. O apucă doar cu două degete şi o aduse în casa scărilor, la lumină. O pungă de plastic. Înăuntru se aflau trei cutii de Alba-lux. Îşi aminti cum, în urmă cu mai bine de o săptămînă, urmărindu-l pe Mario, în biserică, descoperise şi atunci o pungă! Mario intrase în biserică cu mîinile în buzunare, se rugase atît de fierbinte, îngenunchease într-o bancă, lîngă Eva,

iar la plecare, ducea cu el o pungă de nylon. „Deci, acesta e misterul! Atunci, ingenios și sigur, Mario și Eva m-au dus. Cine își putea imagina că în biserică, atît de neașteptat și de simplu, între credincioși care erau mai mult în cer decît pe pămînt, ei și-au schimbat marfa în deplină siguranță și sub nasul meu? E adevărat, nu m-am prins, dar Eva a murit... Victoria ei subtilă, de atunci, a fost, de fapt, o înfrîngere definitivă al cărei tribut a fost propria-i viață. N-a bănuit ce-o așteaptă! Fugind de noi, s-a aruncat în brațele morții. Dacă Macarov joacă aceeași carte?! Italienii au venit și ei? Sau altcineva va prelua inofensivele pungi, cutii cu Alba-lux, încercînd să treacă peste graniță în noaptea asta? Iar Macarov îl va urma mîine dimineață!?" Dragomir reveni în apartament. Puse punga pe măsuța de nuiele din hol și o deschise; scoase cutiile de Alba-lux și odată cu ele două mănuși din piele. Spre surprinderea lui, în fundul pungii rămase o grămăjoară de bijuterii: inele, cercei, lănțișoare de aur cu cruciulițe, broșe și brățări. Îi era cald. Își dezbrăcă haina îmblănită și-o puse în cuier. Trecu pistolul în buzunarul din interior al vestonului, apoi intră în camera unde aștepta Horia Duca și Spînu.

— Domnule Horia, te-ai liniștit?!

— Eu? N-am de ce. Sînt foarte liniștit. Extrem de liniștit, încerca Horia Duca să pară cît mai calm și cît mai indiferent.

— Înainte de cîteva clipe erai cam palid, tremurai, domnule Duca!

— V-am spus: nu suport sîngele, cadavrele. Cînd le văd mi se face rău. De felul meu sînt un om sensibil, fin...

— Uite ce e, zise Dragomir încrucișîndu-și brațele pe piept și fixîndu-l cu privirea: trebuie să fim scurți

şi exacţi, adică să discutăm cinstit şi deschis. Ce ai căutat aici?

— Am venit să-l văd pe Tedy.

— De unde îl cunoşti?!

— De mult, am lucrat împreună.

— Şi de ce-l cauţi aici şi nu acasă?

— Ştiam că-i face curte doamnei doctor Laura. L-am văzut de dimineaţă prin oraş, şi-am venit să-l întreb dacă nu mă duce acasă. Pe vremea asta, nu e prea plăcut să aştepţi o ocazie. Horia Duca se opri mulţumit că a găsit nişte explicaţii cît de cît logice, plauzibile. Vru să-şi aprindă o ţigară.

— Te rog foarte mult să nu fumezi, îl opri căpitanul. Apoi se adresă maiorului care stătea la fereastră: fi-ţi amabil tovarăşe maior şi aruncaţi o privire prin apartament pînă cînd noi stăm de vorbă. Poate găsiţi o sacoşă verde, cu o emblemă Adidas pe ea.

Maiorul trecu în hol. Un camion se auzi în stradă înaintînd greoi. Dragomir se aşeză pe un scaun, aproape de Horia Duca. Îl rugă politicos:

— Povesteşte-mi tot ce s-a întîmplat de cînd eşti aici!

— Dacă nu-mi amintesc? replică cu o neaşteptată impertinenţă Duca.

— Te rog să-ţi aminteşti, să nu mă obligi să-ţi amintesc eu!

— Am venit ca într-o plimbare, am văzut lumină din stradă şi-am urcat. Uşa era deschisă, întredeschisă; am intrat. Cadavrul era jos, în sînge, aşa cum îl vedeţi, spuse precipitat Duca.

— De unde ai văzut cadavrul?

— Din hol.

— Uşa acestei camere era deschisă?

— Evident.

— Dar noi, adineaori, cînd am intrat, am găsit-o închisă. După cîte îmi amintesc, eu am deschis-o! Cum îţi explici nepotrivirea?

Horia Duca înghiţi în gol. Făcu ochii mari. Încercă să pareze atacul:

— Eu, poate, nu ştiu... de spaimă... am închis uşa. În clipele acelea, eram pierdut.

— Dacă găsim amprentele dumitale pe uşă, înseamnă că ai dreptate! Altfel... Să trecem peste acest amănunt. Ai întîlnit pe cineva ieşind, coborînd din acest imobil?

— Nu. Pe nimeni.

— Ziceai că a fugit cineva prin grădină?!

— Mi s-a părut. Aşa am avut impresia... În spaima aceea...

— Pare să fie o sinucidere şi nu o crimă, zise căpitanul, acceptînd, tacit, varianta preferată de Duca.

— Mă rog... Eu... nu mă pricep.... Dar e cu pistolul în mînă!

— Tocmai asta mă determină să cred altceva: că nu s-a împuşcat, ci că a fost împuşcat!

Horia Duca îşi scărpină nasul, abătut şi nemulţumit.

— Omul ăsta, reluă Dragomir, arătînd spre victimă, e stîngaci. Toate lucrurile lui sînt în buzunarele de pe partea stîngă, degetele îngălbenite de tutun, de asemenea, sînt tot la mîna stîngă. Mă întreb, de ce a tras cu dreapta?!

Horia Duca încercă să-şi părăsească locul, ca şi cum ar fi vrut să se convingă. Căuta un argument să-l combată pe ofiţer.

— Nu putea trage cu mîna stîngă în tîmpla dreaptă! Exclus!

— Aşa e, aveţi dreptate... O fi tras cineva... Cineva care a fugit poate prin grădină, înainte de a sosi eu...

— De acord. E şi asta o variantă. Firesc este să căutăm mobilul, să ne întrebăm de ce a tras? De ce a vrut criminalul să-l omoare? Nici un criminal nu ucide aşa, din pură plictiseală sau ca să se distreze! În afară de cazul că e un bolnav psihic. Ce zici?

— De ce mă interogaţi dumneavoastră pe mine? Eu nu ştiu nimic. Mă ţineţi aici, lîngă un cadavru, într-o tensiune...

— La începutul acestei discuţii, ziceai că eşti liniştit?!

— Într-un fel... Horia Duca începu să-şi frece mîinile surescitat.

— Care să fi fost mobilul? Ce crezi, amice?

— Nu mă pricep, am altă meserie...

— Te ajut eu: mobilul a fost jefuirea. Poate bani, poate aur, bijuterii...

Horia Duca transpira şi respira din ce în ce mai greu. Privea mut în pămînt. Dragomir ieşi în hol şi se întoarse cu punga de nylon în care se aflau bijuterii. Întrebă calm:

— Le recunoşti?

— Eu? Nu le-am văzut în viaţa mea.

— Te rog să le mai priveşti! Poate le recunoşti!

— Mă jigniţi.

— Am anchetat foarte mulţi criminali. Să ştii că sînt unii care-şi recunosc imediat fapta, o regretă şi suferă. Sînt şi din acei fără pic de obraz, care o tăgăduiesc, care te mint cu neruşinare, deşi tu, ca anchetator, ai în mînă toate dovezile faptei lor. Nu-mi plac laşii, meschinii, care plîng. Cerşind o pedeapsă mai uşoară. Nici cei ce mint ca nişte copii, atunci cînd văd că nu mai au nici o şansă. Se amăgesc, îşi prelungesc agonia.

Dragomir lăsă dinadins cîteva momente de tăcere. Se auzea cum Spînu căuta în camera vecină. În acea tăcere grea, bănuitoare, martorul ridică privirea. Parcă ar fi vrut să recunoască, să mărturisească adevărul. Nu mă aşteptam, reluă căpitanul, ca dumneata să fii dintre ăştia din urmă. Te ascunzi pur şi simplu şi după umbra dumitale. Ca un iepure! Să trecem în hol, să poţi fuma.

Paralizat de neputinţă şi teamă, Horia Duca ieşi în hol, aprinse o ţigară şi se aşeză pe un scaun din nuiele. Fumul îl răcorea, îl liniştea.

— Domnule căpitan, începu el, cu o voce tărăgănată şi umilă, altul este adevărul. Am venit cu Gigi Varga. Sîntem prieteni. Aici, ne-am certat, a vrut să tragă în mine, l-am lovit cu genunchiul jos, i-am luat pistolul şi am tras eu, în timp ce el încă se mai împotrivea. M-am apărat, n-am avut încotro.

— De ce v-aţi certat? întrebă răbdător Dragomir.

— E vorba de un şantaj. Macarov ne-a luat pe un preţ de nimic bijuterii, aur, ne-a promis că ne plăteşte. Am descoperit ieri, că dumnealui vrea să fugă în străinătate. Indignaţi, am hotărît să ne răzbunăm. Mişelia lui n-are margini. Cînd am ajuns să împărţim prada, cum se întîmplă de foarte multe ori, între noi s-a ivit divergenţe. Ne-am luat la harţă, gata să ne ucidem.

— Aţi şi ucis!

— Asta e adevărul. Numai că am fost silit s-o fac.

— Deci, cu alte cuvinte, ne-am apropia binişor de legitima apărare.

— Asta a şi fost. Nimic mai mult. Horia Duca vorbea mai uşor, mai cursiv, doar faţa i se roşise tare şi roşeaţa urcă pînă sub perciunii groşi şi laţi pînă în vîrful nasului său coroiat.

— Aţi intrat deodată în clădire?

— Bineînţeles. Nici acum nu mă credeţi?!

— Nu!
— Cum? Horia Duca tremura, privirea lui implora îngăduinţă.
— Nu te cred, pentru că nu e bine, faptele nu se potrivesc.
— Adică?!
— Dumneata n-ai intrat odată cu Varga în clădire. Aţi venit pe rînd!
— Nu. Deodată! Pe cinstea mea . . .
Dragomir îl fixă brutal cu privirea. Apoi, spuse scîrbit:
— Minţi. Minţi fără pic de ruşine. Varga a intrat singur. Iar dacă zici că te-ai apărat, că a fost o legitimă apărare, de ce ai pus pistolul în mîna lui? Să simulezi o sinucidere?
— Păi . . . Ştiţi . . .
— Ştiu tot! Îmi peird vremea, fiindcă vreau să te conving că eşti vinovat, că ai împuşcat un om.
— Dacă e o legitimă apărare şi mă acuzaţi pe nedrept?! Poate că am lăsat pistolul în mîna lui de frică, de groază . . .
— Ai o singură şansă, domnule Horia Duca: să găsesc pe pistol amprentele dumitale!
— Da. E normal . . .
— Ar fi normal! Mă tem însă că dumneata ai şters amprentele cu mănuşa sau cu batista, ba mai mult, le-ai fixat pe cele ale lui Varga. Am dreptate?
— Nu ştiu, zise răutăcios celălalt privind în pămînt.
— Pantofii dumitale zimţaţi au lăsat urme frumoase, reluă Dragomir. Ele m-au dus la locul unde ai ascuns punga cu bijuterii şi nişte pachete cu Alba-lux.
Horia Duca sări brusc în picioare.
— Stai jos, ajunge cu teatru. Ai simulat totul, dar noi eram prea aproape ca să ne păcăleşti. Mobilul crimei

a fost jaful. Sper că ai reţinut faptul că avem o crimă, un cadavru, autorul crimei şi mobilul ei. Alte nelămuriri le vom limpezi mai tîrziu.

Dragomir aprinse o ţigară şi începu să se plimbe prin hol, cu mîinile la spate. În răstimpuri, se auzea în depărtare uruitul monoton al tramvaielor. Horia Duca plîngea. Lacrimi mari îi curgeau pe obraji. Şi le ştergea cu batista şi icnea.

— Eşti un om în toată firea, ce dracu! îl apostrofă jenat, Dragomir. Plîngi ca o muiere... Tragi cu arma şi apoi plîngi!

— Domnule ofiţer, vă spun totul aşa cum a fost.

— De-o oră pierdem vremea, e şi timpul... Unde lucrezi?

— Nicăieri!

— De ce?

— Am fost dat afară de la fabrică. Am avut absenţe, multe întîrzieri, nu-mi plăcea munca...

— Ce meserie ai?

— Nici una. Am ocupat tot felul de posturi. Lucram cîte două-trei luni şi un an, doi, eram pe liber.

— Din ce trăiai?

— Din mici afaceri.

— Afaceri! Crime, şantaj, furt, afaceri!

— Asta putea fi mare de tot!

— De unde ştii adresa asta?

— Mi-a dat-o Eva!

— Cînd?!

— Sîmbătă seara!

— Îţi mai aminteşti unde şi la ce oră ai întîlnit-o pe Eva?!

— După ora şapte seara, la bar la Bega. Îmi amintesc exact. Întrebaţi-mă orice. Îmi vine mai uşor, acum, în situaţia asta, să vă răspund la întrebări, decît să poves-

teso eu tot ce ştiu. N-aş putea păstra un fir logic în povestire...

Horia Duca îşi şterse faţa cu batista încet şi calm, ca un om care şi-a luat o greutate de pe inimă. Se simţea mai uşurat. Presimţise ani de zile că va ajunge aici, dar, de fiecare dată, refuzase să accepte un asemenea deznodămînt. Aprinse o altă ţigară. Dragomir îl asculta absent. Se gîndea la şeful său, la colonel, omul care simţise de la început faptul că era vorba de o gaşcă, de o bandă. Căpitanul avea în faţă al doilea personaj şi-l privea cu silă şi regret. Dorise atît de mult să afle adevărul dar acum, cînd infractorii ieşeau unul cîte unul din culise, pocăiţi şi resemnaţi, el încerca un amar dezgust. Dezgustul şi scîrba, umbreau satisfacţia că descoperise nişte infractori periculoşi.

— Ai copii? întrebă Dragomir.

— Am.

— Cîţi?

— Doi. Duca răspundea încet, ruşinat, găsind anevoie cuvintele.

— Unde sînt?

— La mama lor. Am divorţat... Sînt singur...

— Le plăteşti pensie?

— Cînd am de unde. Fosta soţie e o femeie tare de treabă... Nu-mi cere bani cînd n-am...

— Sînt mari copiii?

— Băiatul are doisprezece ani, fetiţa opt.

— Cînd i-ai văzut ultima dată?

În încăpere se făcu din nou linişte. Duca stinse ţigara dezamăgit, încurcat. Spuse trist privind în pămînt:

— Nu ţin minte de cînd nu i-am văzut. În orice caz, prin vară...

— Ce ştiu copiii despre dumneata? Ce faci, cine eşti, cu ce te ocupi?

— Că sînt bolnav...

Dragomir se aşeză pe un scaun din nuiele şi întrebă cu reţinere şi compătimire în voce:

— Ce-ai vrut Horia să faci din viaţa ta?

Bărbatul cu nas coroiat şi mîini roşii ridică neputincios din umeri şi tăcu multă vreme.

— Bine, să revenim la ale noastre. Sîmbătă seara, zici că ai văzut-o pe Eva. După ora şapte. Precis!?

— Sută la sută.

— Cum arăta?

— Foarte supărată, întoarsă pe dos...

— De ce?

— Mi-a spus că a avut un scandal cu Tedy, că a vrut să-şi bată joc de ea...

— Pe Eva unde ai cunoscut-o?

— În verile trecute, la ştrand.

— I-ai făcut curte?

— Sincer să fiu, am intenţionat, dar ea m-a refuzat cu politeţe. Era femeie frumoasă, roiau bărbaţii în jurul ei...

— Cum ai ajuns să intri în afaceri cu Eva?

— Acum un an, ea mi-a oferit nişte aur. Îmi ceruse să i-l vînd.

— Ea nu-l putea vinde?

— Avea mult şi nu se putea expune mereu. A fost o afacere bănoasă, din care ne-am luat partea toţi, pe rînd... Nu ştiu de ce, n-am probe, dar sînt convins că a lucrat şi atunci pentru Tedy.

— Să revenim la scandal. De ce zici că a vrut Tedy să-şi bată joc de Eva? Cum!?

— A amăgit-o, a făcut-o să lucreze pentru el, promiţîndu-i că se vor căsători. A minţit-o. În săptămîna tre-

cută, nu ştiu de la cine, nu mi-a dezvăluit sursa, Eva a aflat că el pleacă în străinătate, să-şi petreacă revelionul, într-o excursie la Viena. El îi spusese Evei că a depus actele lui şi ale ei pentru o excursie la Erevan. Cu un ceas mai devreme, Eva a aflat adevărul. Furioasă, lovită în orgoliul ei de femeie, l-a şantajat. Îl avea în mînă.

— Cum anume?

— I-a cerut să-i înapoieze 25.000 lei, bani care, zicea Eva, au fost ai ei şi să-şi retragă actele de la O.J.T., adică să renunţe la excursie. Eva putea să-l denunţe oricînd la miliţie . . .

— De ce n-a făcut-o?

— Era un om bun, un om pe care te puteai bizui. Mi-a spus mie, că aşa cum el şi-a bătut joc de fericirea ei, şi ea vrea să-l vadă nefericit, să nu aibă parte de fericire cu Laura. De asta a şi otrăvit-o Tedy. Să scape de ea.

— Eşti sigur?

— Tedy e o canalie. Şi acum, în ultimul moment, a folosit-o pe Eva în afacerile lui murdare!

— Aşa e, făcu pe atotştiutorul Dragomir. Cum s-a ajuns la ele?!

— Într-o zi, Eva m-a oprit pe stradă şi m-a întrebat dacă nu-i pot face rost de morfină. Ştiam că nu ea are nevoie, ci el, Tedy. El îmi vorbise odată, în vară, pe lac. Mă invitase aşa, din senin, să facem o plimbare cu barca. Pe urmă, m-am prins: în barcă, puteam discuta orice, fără să ne audă cineva. Nu ştia că o cunosc pe Eva. Mi-a spus că o femeie bine mă va căuta la timpul potrivit, dîndu-se drept verişoara mea. Şi m-a căutat Eva, acum, în decembrie. Noi, în oraş, ne făceam că nu ne cunoaştem. Asta din motive strategice, de precauţie . . .

— Sîmbătă seara cît ai stat cu Eva?
— Pînă aproape la ora opt şi jumătate.
— A avut ea vreo întîlnire?
— Nu ea. Eu am avut!
— Unde, cu cine?
— Cu o prietenă.
— Ai plecat împreună cu Eva de la bar?
— Nu. Eva a oprit un taxi, eu am rămas . . .
— Se grăbea undeva?
— Acasă. A zis că nu vrea să scape serialul. Era sîmbătă seara . . .
— Aţi băut ceva?
— Da. Vodcă. Vreo trei vodci mari. Mai exact . . . O clipă . . . 250 de grame.
— Bea aşa mult, Eva?!
— În ultima vreme, da; bea mult. Atunci seara, tot timpul avea lacrimi în ochi. A vrut chiar să mai bea. Eu am oprit-o.
— S-a întîlnit în seara aceea cu Macarov?
— Da. Cel puţin aşa mi-a spus.
— Avea o sacoşă la ea?
— Nu. Doar o poşetă mică neagră.
— Cum era îmbrăcată? Ce purta?
— Haina din blană de jder.
„Aşa e bine“, acceptă Dragomir, amintindu-şi declaraţia doamnei Diaconu, care precizase că Eva sosise acasă după şase şi era în haină maro din piele şi avea o sacoşă . . . „didas“. Pe faţa lui se furişă un zîmbet scurt. Horia Duca tăcu stînjenit. Căpitanul continuă, înmuind încet, între degete, o ţigară:
— Aici, cum aţi ajuns?
— E ceva mai complicat. Trebuie să vă spun că eu îi făcusem rost de ceva marfă Evei, la începutul acestei luni.

— De unde?
— De la Gigi Varga.
— El de unde o avea?
— Asta nu mai ştiu. El ne-ar fi putut spune... dacă...
Reveni maiorul Spînu care spuse dezolat:
— În toată casa, nu e nici urmă de sacoşă. Nici un fel de sacoşă. Am să merg, dincolo, poate ne sună cineva la telefon. Ce număr are telefonul? Se uită şi-l citi cu voce tare: 22601. Dacă e ceva vă sun. Maiorul ieşi.
— Cîţi bani aţi luat pe morfina aceea? reluă Dragomir discuţia.
— Nimic. M-a anunţat Eva că italienii, cărora le-a plasat-o, n-au vrut să onoreze marfa, pînă n-o supun unor probe de laborator, fiindcă au mai fost păcăliţi.
— Şi? Au supus-o?
— Nu ştiu. Cert e că n-am primit nici un ban.
— Aţi mai continuat afacerea?
— Ei da, eu nu!
— De ce? Ai renunţat aşa de uşor?
— Da de unde, m-au pus ei pe liber. Gigi Varga m-a urmărit, a văzut cui plasez marfa, e vorba de Eva, şi, într-o zi, a acostat-o pe stradă. S-au înţeles să renunţe la mine. Şi eu am ieşit, astfel, din combinaţie fără să vreau. M-a supărat lucrătura, dar frica m-a făcut s-o accept. Să tac.
— Cînd ai aflat că te-au lucrat?
— Sîmbătă cînd mi-a şoptit Eva adevărul.
— Cum ai ajuns aici?
— Simplu. Am aflat că a murit Eva. Asta m-a revoltat cumplit. Ştiam cine a asasinul. L-am căutat pe Gigi Varga şi i-am explicat că din ceea ce i-a promis Tedy, nu va lua nici un leu. I-au ieşit ochii din orbite şi m-a înjurat. I-am spus ce s-a întîmplat cu Eva, ce

plan avea Macarov. L-am aruncat pe un bandit asupra celuilalt. Din încăierarea lor, voiam să cîştig eu. Gigi Varga, ca un dulău leneş, dar gata de harţă, a prins momeala, mai ales că pierdea nişte bani . . .

— Ce bani, cam cîţi?

— Cincizeci de mii de lei. Adică, zece mii de lei pe kilogram. În străinătate, el lua cinci mii de dolari. E o sumă?

— Bun preţ. Mă întreb de unde avea Macarov atîţia bani?!

— Aiurea; avea!? Aici vine escrocheria. Tedy voia să-i dea un libret C.E.C. la purtător cu 50.000 de lei.

— Asta e doar o presupunere!?

— Nu. O certitudine. Cel puţin aşa susţinea Eva. C.E.C.-ul era uşor de manevrat, nu bătea la ochi, nu aducea nimănui nici un risc. Dar vine bomba: C.E.C.-ul era fals.

— Fals?!

— E greu de crezut. Tedy a vrut să joace ca un mişel: lua marfa pe un libret C.E.C. falsificat, pleca la Viena unde o vindea pe bani buni şi mulţi, iar noi rămîneam cu buzele umflate.

— Deci, Gigi Varga, aflînd toate acestea — reluă mai mult pentru sine căpitanul — a avut o criză, un acces de furie, de ură şi s-a repezit pe urmele lui Tedy Macarov.

— Eu pregătisem din umbră această vînătoare. Vă supără dacă vă rog o ţigară?!

— Nu, de ce . . . mormăi Dragomir şi-i întinse pachetul.

Horia Duca o aprinse şi trase cu sete. Era mai relaxat, mai indiferent.

— Te-a crezut Gigi Varga, cînd i-ai povestit toate amănuntele astea?

— Fireşte.
— Aşa pe cuvînt?
— Nu. Am avut un argument hotărîtor. În faţa lui n-a mai şovăit deloc.
— Care anume?
— Nu vă daţi seama? Nu bănuiţi? Imposibil!
— Moartea Evei?
— Dacă ştiţi de ce mă chinuiţi cu întrebări?
— Iartă-mă, dar e o deformaţie profesională.
— E clar că i-am servit argumente prea tari ca el să reziste. I-am şi spus: „Voi m-aţi scos pe mine din afecere cam fără jenă. Eu, tăcînd acum, te lăsam şi fără bani şi cu libretul fals, cu care intrai la închisoare!" L-am dat gata.
— În cutiile de Alba-lux e morfină?
— Da.
— Cine a adus-o?
— Varga. Gigi Varga! Macarov, precaut, l-a trimis pe el s-o aducă, fără să bănuiască, să viseze, că omul lui de încredere va afla adevărul şi va veni să-şi plătească poliţa.
— Ce frumos şi precis discutăm, observă Dragomir, oarecum surprins de ceea ce afla. Nu înţeleg de ce ai venit şi dumneata? Să ai o parte din pradă? Ar fi o explicaţie logică. Rămîne însă fără sens crima?
Horia Duca îşi îndreptă ţinuta şi tuşi uşor. Tăcu. Îşi adună gîndurile. Răspunse apoi cu aceeaşi surprinzătoare sinceritate şi linişte:
— Aveam şi eu de plătit nişte poliţe. Una lui Varga şi una lui Tedy. N-am fost suficient de inspirat, de inteligent şi, de aceea, iată-mă în mîinile dumneavoastră. I-am aruncat pe ei, unul asupra celuilalt, să mă răzbun. Bănuiam că Macarov e urmărit, nu mi-am închipuit

însă că şi Varga e urmărit! Dacă ştiam, era el viu şi în mîinile dumneavoastră, iar eu liber, nevinovat.

— De ce voiai să te răzbuni?

— Pe Macarov pentru crimă, pentru că a luat viaţa acelei fete minunate, pentru că m-a exclus din combinaţie şi m-a minţit. Tăcu. Îşi privi îndelung şi contrariat mîinile cu care săvîrşise crima.

— Cu Varga ce ai avut?

Horia Duca ridică privirea zăpăcit.

— Ce aţi întrebat?

— Pe Varga de ce ai vrut să te răzbuni?

— Interesează şi asta?!

— Fireşte. Chiar te rog!

— Ciudat, domnule căpitan. N-am mai întîlnit un asemenea om . . .

— Ce e atît de ciudat?

— Că vă interesează şi lucrurile care ţin de om, de inima lui şi mai puţin de dosarul faptelor sale. Lucru rar . . .

— Infractor eşti abia de o oră. Pînă aici, ai străbătut un drum lung. Drumul de la om la infractor. Mă interesează cine ţi-a deschis şi de ce acest drum? Cum l-ai străbătut?

Horia Duca oftă îndurerat. Îşi frămînta batista în mîini.

— În mine mai există oare ceva, o fărîmă din ceea ce se cheamă om?! întrebă tulburat criminalul. Mi-am lăsat soţia, copiii, părinţii . . . Am devenit un fel de pasăre răpitoare, care stă ziua ascunsă, speriată de lumină, iar seara, iese să-şi caute prada. De ani de zile, trăiesc din afaceri murdare, în lene şi singurătate. De asta am venit aici, să mă răzbun pe Varga. Într-un fel, el a făcut din mine, un infractor. El m-a vîndut ca un Iuda. Acum opt ani, după ce mi s-a născut fetiţa, lucram la

un laborator ca tehnician. Gigi Varga era pe liber. Mă lua mereu cu el, seara, la cîte o țuică, la un coniac, la o bere. Așa încep mai toate relele ... Într-o zi mi-a dat să vînd un inel din aur. Am cîștigat vreo trei sute. După vreo două săptămîni, mi-a dat patru verighete. Cîștigam ceva bani, soția nu știa de ei, îi cheltuiam prin restaurante. Nu știam că Varga cumpăra verighete de la magazin, le primea pe sub mînă, avea oameni, și-mi cerea mie să le vînd mai scump. N-am știut asta. Pe urmă, a intrat în afaceri cu un turc. El aducea aur, eu și Varga îl vindeam. Într-o vară, l-am așteptat împreună pe turc la aeroport. Mi-a spus că e un amic al lui, că s-au cunoscut la mare și că turcul vine în interes de serviciu la noi în țară. Pînă cînd a venit avionul, am băut cîte o cafea. Eram omul cel mai liniștit de pe pămînt. Habar nu aveam ce urma. A sosit turcul, Gigi Varga a vorbit ceva cu el în italiană, n-am înțeles ce. Turcului îi fusese cam rău, vomase în avion și s-a dus la toaletă. Pînă cînd s-a reîntors, Gigi mi-a șoptit să mă duc și eu la toaletă, după ce ei pleacă și, după ce mă asigur că nu-s urmărit, să caut în rezervorul cu apă, unde voi găsi o pungă de nylon cu o franzelă. Am găsit punga acolo, am pus-o în sacoșă și-am pornit spre casă cu autobuzul. El cu turcul au luat un taxi. Am trecut de cîteva ori podurile de peste rîu, apoi m-am dus — după cum mi-a cerut el — acasă și am pus franzela într-o oală de pămînt, în care făcea nevastă-mea sarmale. L-am văzut eu că era cam neliniștit, dar nu mi-am dat seama că am fost urmăriți. Cei de la vamă l-au lăsat prea ușor pe turc, dinadins. Gigi s-a dus direct la miliție și m-a turnat. Au găsit aurul în oala aceea. M-au arestat. Eu am fost condamnat la cinci ani, am făcut aproape doi, iar el a ... scăpat!

— Ai ieşit din puşcărie, zise Dragomir cu amărăciune în glas şi te-ai reîmprietenit cu cel ce te-a vîndut. Cu trădătorul tău. Asta nu o mai pot pricepe . . .

— Ce nu fac oamenii pătaţi, vicioşi, bolnavi, ca noi?! Iată de ce am vrut să mă răzbun pe Varga. Nici eu nu-s mai om, nu mai am familie, el e mort. Ce-am făcut?

— Bine, dar ce ai vrut?

— Plănuisem eu ceva mai frumos. Aş fi dorit ca Varga să dea peste Tedy, să se răfuiască între ei. Din păcate, laş ori poate prevăzător, Gigi Varga a aşteptat pînă cînd Tedy a plecat de acasă.

— Bine, şi?

— Am fost nevoit să-l împuşc eu. Nu puteam să-l las să plece bogat şi vesel. Am mizat pe ceva şi am greşit. Am greşit nu din vina mea, ci din aceea a lui Macarov.

— De ce?

— Dacă el nu-şi făcea acte pentru Viena, nu era urmărit, iar dumneavoastră nu-i supravegheaţi locuinţa. Mă ascunsesem de dimineaţă în pivniţă. Ştiam că Gigi va veni.

— Aşa e, zîmbi trist Dragomir. N-ai putut să dispari la timp, să-l laşi pe Macarov cu un cadavru în casă!

— Asta a fost jocul meu care m-a trădat.

— O să stai poate cu Macarov împreună, o să vă ţineţi de urît . . .

— Nu, nu, n-aş vrea pentru nimic în lume. E o canalie. Îl urăsc . . . Aş fi vrut să-l văd cum scăpa de cadavru!

Dragomir se uită la ceas. Spuse:

— Mîine seară ar fi fost la Viena, iar cadavrul rămînea aici!

— Vă înşelaţi amarnic, ripostă cu nonşalanţă Horia Duca. Anunţam miliţia de la un telefon public, că am auzit focuri de armă în timp ce treceam pe sub geam... Luam eu marfa şi aurul...

— Bogăţiile-s amăgitoare, Horia. Lenea şi frauda nu te pot duce decît în puşcărie.

— N-am avut noroc.

— Ca să ai noroc, trebuie mai întîi să ai minte!

Sună telefonul. Căpitanul ridică receptorul. Auzi vocea lui Spînu, reţinută, sigură. Locotenentul îi raportase că Macarov a ieşit numai în haină şi a urcat într-un taxi. Taxiul a plecat spre vila Laurei, cel puţin aşa părea. Închise telefonul şi-l întrebă pe Horia Duca:

— Unde se aflau cutiile cu Alba-lux?

— În camera de baie, e un dulăpior din lemn, într-o nişă, chiar deasupra vanei.

Dragomir duse cutiile cu Alba-lux, în baie, unde-i indicase infractorul. Punga de nylon cu aurul o luă şi o trecu în camera unde se afla cadavrul. Horia Duca îl urmă. Ocupă locul arătat pe acelaşi scaun, după uşă, unde mai şezuse. Dragomir stinse lumina.

— Ce faceţi? se sperie Duca.

— Ţi-e frică?

— Nu e deloc plăcut pe întuneric, cu un cadavru în casă.

— E prietenul dumitale, zise răutăcios căpitanul. Şi deschise uşa de la hol, unde rămăsese lumina aprinsă.

— De ce aţi stins-o?

— Mi se pare că vine Macarov. Nu cumva să faci prostii, că ajungi lîngă Gigi Varga. Mai rămîne însă un lucru nelămurit.

— Care? Acum, nu mai am absolut nimic de ascuns.

— Pistolul!

— Ce-i cu el?

— De unde îl ai?
— E o mică poveste şi cu el... Un Browning vechi, nenorocit...
— Da, da, dar ucide!
— La ţară, am avut o casă, în care au trăit bătrînii. Casa am vîndut-o. În curte, mai era şi o bucătărie de vară, pe care am demolat-o. Am vîndut lemnăria unuia care şi-a făcut o cabană. Ei bine, în podul bucătăriei de vară, sub o grindă, într-o pîslă, în hîrtie cerată, am găsit acest pistol cu un singur cartuş pe ţeavă. Tata îl găsise după război şi-l ascunsese.
— Ar fi trebuit să-l anunţi!
— Cum? Cine mă credea? Am fost condamnat şi mi-a fost frică. De mult, voiam să folosesc cartuşul de pe ţeavă, dar nu mi s-a ivit o ocazie bună...
Reveni maiorul Spînu. Fugise şi respira greu.
— Rămîneţi cu Horia Duca, îi e frică pe întuneric, deşi cadavrele nu fac nimănui nici un rău. Nu cumva să aprindeţi lumina. Dragomir trecu în hol, închise uşa ce dădea pe palier răsucind butonul yalei şi intră în bucătărie.

XXXIV

Mirosea plăcut a coniac fin şi a cafea. Rămase în picioare, lîngă fereastră. Privea de-a lungul străzii pustii, luminată doar de cîteva lămpi fluorescente. Îl durea stomacul. În ziua aceea, băuse doar o ceaşcă cu lapte şi mîncase două felii de franzelă cu unt, la micul dejun. Se văzu lumina farurilor unei maşini ce se apropia. Pe partea opusă, la vreo zece metri depărtare,

opri un Moskvici. Nu era taxiul pe care-l aştepta. „Să fi greşit Palade?! Imposibil!" Din vechiul Moskvici nu coborî nimeni. Lămpile de poziţie rămaseră aprinse, iar şoferul nemişcat la volan. Dragomir încercă zadarnic să distingă chipul omului de la volan. Era ora zece şi zece. Stînjeniţi de maşina care se oprise prea aproape de ei, nişte îndrăgostiţi se îndepărtară spre colţul străzii, aranjîndu-şi hainele, fularele, părul... „Îl aştept pe omul care a tras în mine!" De data aceasta avea pistolul la el, îl ţinea strîns în mînă şi aştepta. Răzbătea vag în noapte zgomotul monoton al unui avion care zbura la mare înălţime. Din cealaltă parte a străzii, se apropie o altă maşină. Apăru un taxi care se opri chiar sub fereastră. Cîteva secunde mai tîrziu, cineva coborî şi trînti uşa cu zgomot. Dragomir se duse lîngă uşă. Un nod i se împotmoli în gît. Auzi apoi, din ce în ce mai clar, mai aproape, paşii lui Macarov. Yala se răsuci de două ori, ţăcăni metalic, uşa se deschise, auzi întrerupătorul electric din hol; paşi grăbiţi pieriră pe covoarele moi, groase din dormitor. „Macarov se grăbeşte!" Dragomir ieşi în hol şi se aşeză pe un scaun din nuiele, într-o poziţie comodă, ca un om care aşteaptă de mult şi în linişte. Mîna dreaptă o ţinea în buzunar, pe pistol.

De data aceasta era precaut; îşi luase toate măsurile de apărare. Uşa de la baie fu trîntită cu zgomot. Cu o pungă de plastic în mînă Macarov pătrunse în hol. Se opri brusc ca şi cum s-ar fi lovit de un perete imaginar. Chipul lui se transfigură; ochii i se măriră caraghios, gata să iasă din orbite, sprîncenele i se arcuiră brutal, pînă sub fruntea încordată, ridată, pe care apărea sudoarea rece a groazei.

— Bună seara, domnule Macarov! Aveţi un privilegiu unic pentru un muritor: vă întîlniţi şi puteţi sta chiar de vorbă cu un om care a murit!

Incapabil să se reculeagă, Macarov tăcea, străduindu-se să-şi mascheze uimirea şi tremurul bărbiei.

— Vă rog să şedeţi, poate vă veţi simţi ceva mai bine.

Spaima, uluirea lui Macarov se transformau încet în ură, în revoltă, în groază. Strînse pumnii, căută ceva în jur, gemu, ar fi vrut să se repeadă asupra omului din faţa sa, să-l lovească în cap, să-l distrugă... Înţelese că e prea tîrziu, că momentul nu era prielnic. Îl durea şi mai mult ca înainte faptul că bărbatul din faţa lui trăia. Totuşi trăia. Spuse cu gura încleştată de ură, printre dinţi:

— Ce noroc ai tinere... Puţini au şi vor avea asemenea noroc. Negăsind altceva mai bun de făcut, trînti furios uşa de la dormitor, de unde venise, rămînînd cu sacoşa în mînă. Apoi zbieră:

— Ce cauţi aici?!

— Propun să discutăm în linişte, civilizat. Vă voi răspunde atunci la orice întrebare.

— N-am ce să discut cu haimanale care violează domiciliul oamenilor. Cu ce drept ai intrat aici? Cum? Cine te-a adus?

— Vă enervează, vă surprinde prezenţa mea?! Ce să fac? Am înviat puţin! N-am avut încotro.

— Glumă de prost gust.

— Vina e numai a dumneavoastră, observă maliţios căpitanul.

— De ce? Ce vină am? se bîlbîi Tedy.

— Aţi tras prost cu arma Saint-Etienne! Aşa e cînd faci o muncă de mîntuială: se răzbună!

— Domnule, eu am treabă, vă rog să părăsiţi imediat această casă, îi ceru energic şi sigur Tedy, încercînd să pară stăpîn pe situaţie. Mă puteţi căuta mîine, acasă,

nu aici. Deschise larg uşa de la hol, invitîndu-l brutal pe ofiţer să plece.

— Inutil. Închideţi uşa şi luaţi loc, vă rog. Simţiţi-vă ca acasă! Îi împinse un scaun din nuiele. Apoi se ridică şi închise uşa, spre stupefacţia lui Macarov, care începu să ţipe:

— La această oră şi aici nu stau de vorbă cu dumneata . . .

— O să ne audă lumea de pe stradă, zise moale Dragomir şi observă că Macarov priveşte fix o scrumieră de fontă de pe masă, scoase pistolul şi se jucă încet, aproape plictisit cu el. Acum eu am armă, dar nu voi trage. Dacă voi fi silit, atunci . . .

— Mă ameninţi, mă ameninţi! urlă Macarov, vrînd dinadins să facă zgomot.

Dragomir se apropie de Macarov surîzînd, în timp ce Spînu deschise uşa camerei în care aştepta şi veni şi el în hol.

Macarov se sprijini de spătarul unui scaun din nuiele. Înţelese că n-are nici o şansă de scăpare. Să fugă? Cum? Să rămînă, înseamnă ani de închisoare, o bătrîneţe după gratii. Gîndul acesta îl cutremură. Hotărî să se apere, să încerce totul, să găsească o soluţie, o portiţă de scăpare.

— Am şi cutiile astea, nu ştiu ce e în ele, spuse Dragomir, apropiindu-se de Macarov; îi luă punga doar cu două degete. Oricum pe cutii, se află amprentele dumneavoastră.

Macarov îşi aprinse un trabuc, foindu-se prin hol. Dragomir îşi reluă locul pe scaun.

— Mă agasezi, stimate domn, vorbi infatuat Tedy. N-am să-ţi mai răspund nici unei întrebări. Trebuie să plec, sînt aşteptat, aşa că îmi pare rău.

— Opriţi-vă, spuse poruncitor căpitanul. Nu înţelegeţi chiar nimic?
— Ce să înţeleg?
— Că nu puteţi pleca!?
— De ce? Am să plec. Porni vijelios spre uşă.
— Casa e păzită. Sînteţi arestat. Mi s-a telefonat cînd aţi plecat de la bar. De ce a-ţi părăsit-o pe Laura?!
— Mă priveşte!
— Vă rog să şedeţi.
— Nu stau şi nu accept nici un interogatoriu. Nu ai nici un drept . . .
— Nici acum nu recunoaşteţi nimic, după ce aţi tras în mine şi am scăpat ca prin minune?
— Aiurezi tinere! Eşti nelegal intrat în această casă. E un abuz . . .
— Liniştiţi-vă, vine imediat procuratura!
— De ce?
— Să legalizăm toată povestea asta, să nu trăiţi cumva cu impresia că e un abuz, că vi se face o nedreptate. Şedeţi, vă rog, să discutăm ca oamenii, măcar în acest ultim ceas, în care mai purtaţi haine de om, nu de infractor.
O paloare crudă schimonosea chipul lui Macarov. Îşi deschise haina, îşi scoase cravata şi o atîrnă în cuierul din spatele uşii. Cu paşi grei, şovăitori, reveni la masă şi se aşeză pe scaunul oferit. Stinse trabucul în scrumieră.
— Sper că am voie să beau ceva tare?
— Desigur, dar să văd şi eu ce beţi, de unde!
Macarov se ridică şi trecu în bucătărie. Aprinse lumina. Dragomir îl urmă. Afară, se auzi un claxon, abia atins. Tedy se învîrti prin mica bucătărie nehotărît. De două ori, se apropie de geam.
— Cum aţi intrat aici?

— Foarte simplu. Uşa era deschisă. Despre asta vom vorbi însă mai tîrziu ...

— De fapt, pentru ce mă urmăriţi? Pentru ce mă cercetaţi? Pot să ştiu şi eu? Am acest drept, nu?!

— Bineînţeles!

— Atunci, răspundeţi, gemu Macarov, ca un animal rănit.

— E vorba de o crimă de omor, de o tentativă de crimă de omor şi, probabil, de un anume trafic.

— Mă faceţi să rîd ... Mă faceţi să rîd ... Astea sînt visuri, aberaţii, născociri de om bolnav ... Vă daţi seama ce afirmaţi, domnule căpitan? Vă daţi seama? E o copilărie, o nebunie toată chestia asta. E ceva inexplicabil, sinistru.

— Răspund pentru tot ceea ce fac.

— Da, da, da, s-ar putea s-o încurci, eşti grăbit, te joci prea uşor cu viaţa oamenilor, cu crimele şi cu acuzaţiile. Nu uita, îţi trebuie probe ... Mi se pare că te joci de-a ancheta. Probe, e nevoie de probe.

— Le am!

— Le ai?! De unde?

— Le-am adunat. Cu grijă. Am multe şi convingătoare probe pentru toate faptele dumitale. De unde le am? Unele mi le-ai furnizat chiar dumneata, fără să vrei!

— O să fie oricum greu să-mi dovedeşti vinovăţia, chiar dacă eu să zicem, din prostie sau de teamă, aş recunoaşte. Dar, deocamdată, nu recunosc nimic.

— Domnule Macarov, apărarea dumneavoastră nu mai are nici un temei, nici un sens. E atît de greu să înţelegeţi acest lucru? Dintr-o crimă, o tentativă, plus traficul ... e destul să dovedesc una. Acum! Dar, în cîteva săptămîni, amîndoi, facem ordine în toate. Sincer să fiu, am fost convins că sînteţi un om mult, mult mai

inteligent, mai raţional, mai matur. Aţi procedat însă ca un borfaş de rînd, atunci cînd aţi tras asupra mea . . .

— N-am tras asupra nimănui. Dumneata mă insulţi . . .

— Dacă sînteţi amabil, nu mă întrerupeţi, vă rog! Mă întreb cum, un om ca dumneata n-a priceput un lucru elementar: că nu eu vă urmăream, vă ameninţam, vă puneam probleme, nu eu, ci propriile fapte?! Eu, ca om, n-am nimic cu dumneata. Dacă n-aş fi fost eu, era un altul. Mă ucideai pe mine, rămîneau însă faptele şi în locul meu urma pe firul anchetei un alt ofiţer.

— N-am tras asupra dumitale! deveni mai politicos şi mai înţelegător Macarov. Jur! Jur pe ce am mai sfînt.

— Ce ai dumneata mai sfînt?

Macarov îl privi descumpănit. Încercă o salvare de moment:

— Jur pe lumnia ochilor!

— Tentativa de crimă o voi dovedi mai greu. Şi dacă ar fi după mine, aş lăsa-o baltă. Dar nu pot. N-am cum.

— Cine nu vă lasă?

— Legea!

— Nici măcar nu ştiţi cine a tras . . .

— Ei, asta ştiu: dumneavoastră!

— Am martori, am fost într-o societate! . . .

— Şi eu am un martor. Înseamnă că ori martorul meu, ori al dumitale minte sau mint!?

— Ai mei nu!

— Vedeţi, nici eu n-am ştiut acum cîteva seri că sînteţi urmărit, că vă este supravegheată casa. Am plecat liniştit. Colegul pus acolo de către şeful nostru, fără ca eu să ştiu, v-a urmărit.

— Dacă a fost aşa, de ce m-a lăsat să trag, de ce nu v-a apărat viaţa? întrebă viclean Macarov.

— Nu ştia că sînteţi un om atît de laş, că trageţi pe la spate ca un tîlhar de drumul mare.

— Dacă era deştept, putea bănui! Tedy rînji satisfăcut, arătîndu-şi dinţii înnegriţi de tutun.

— Tentativa asta n-are prea mare importanţă. Să vorbim mai bine despre Eva.

— De acord, sublinie Macarov, cu o oarecare satisfacţie, sperînd că „dracul nu va fi chiar atît de negru!"

— Ziceaţi deunăzi că aveţi o memorie bună!?

— Foarte bună.

— Din menu-ul pe care mi l-aţi spus în ultima noastră discuţie, a lipsit un fel! Puteţi preciza care?

Macarov îşi muşcă încordat buza de sus, încercînd să iasă din încurcătură.

— Memoria trebuie să vă ajute!

— Aşa e, aveţi dreptate: un fel a lipsit. Cert este că memoria nu mă înşală niciodată, vorbi foarte sigur pe sine.

Afară, în stradă, se auzi din nou un claxon, ceva mai nervos, mai strident. Pesemne, cineva aştepta nerăbdător!

— Ce anume a lipsit? insistă căpitanul.

— Nişte momiţe, răspunse sigur, după o pauză, Tedy.

— Nu vă mai amintiţi cum au fost gătite?

— Ba da: pané!

— Cît de sîrguincios aţi fost în strîngerea probelor pentru a vă putea apăra. Sînteţi de admirat. Aţi încercat să reparaţi totul, să vă puneţi la punct apărarea. Din păcate, prea tîrziu. Mult prea tîrziu.

— Ce vreţi să spuneţi?

— În perioada în care s-au servit momiţele, aţi lip-

sit. Şi exact la ora aceea, Eva era otrăvită. Ce coincidență!

— Regret foarte mult. Au fost nişte momiţe pané excelente.

— Excelente — da! Pané însă — nu! Aţi consultat menu-ul după ce am vorbit noi doi şi aţi luat de bun ceea ce scria acolo. Dar, în seara aceea, la bal, s-au servit momiţe la tavă. Iar dumneavoastră aţi lipsit. Unde aţi fost în acel timp? De ce aţi lipsit?

— Oi fi fost ieşit pînă afară.

— Soţia tovarăşului maior Tache, zicea că, la un moment dat, a observat că sînteţi ud pe haină. I-aţi spus că aţi ieşit la aer. Dar, la Melody, în partea aceea a oraşului, n-a nins, n-a plouat sîmbătă noaptea. A plouat doar în cartierul în care locuia Eva... Altă coincidenţă.

— Mai trebuie un singur lucru, interveni Macarov: să găsiţi sacoşa!

— O s-o găsim împreună! Cu puţină bunăvoinţă şi sinceritate.

— Nu consimt. Dumneavoastră sînteţi plătit pentru asta, eu nu! De ce să colaborez! Căutaţi-o singur.

Se auziră paşi grei pe scări, pe coridor, apoi cineva bătu la uşă. Căpitanul îi făcu semn afirmativ lui Macarov, care strigă scîrbit:

— Intră!

În uşă apăru un bărbat mic, dar solid, cu o mutră de beţiv: purta cizme şi un cojoc de miel. Necunoscutul vorbi niţel supărat, privindu-l numai pe Macarov.

— Mă ţineţi de-o oră, don' şef! Se poate? Să-mi fi spus să nu vă mai aştept, ori să-mi fi aruncat pachetul pe geam. Pe vremea asta, să stai în maşină, nu e prea plăcut, nici prea sănătos. Aici, la căldură, lîngă coniac...

— Tovarăşe, vă rog să prezentaţi buletinul, interveni Dragomir.
— Eu?!
— Dumneata!
— Da' pentru ce?
— Mă interesează cine sînteţi, unde locuiţi, cu ce vă ocupaţi . . .
— Dar dumneavoastră cine sînteţi? Omul se strîmbă şi vru să scoată o ţigară.
În uşă apăru maiorul Spînu. Necunoscutul luă poziţie de drepţi şi aproape strigă:
— Să trăiţi tovarăşe Spînu. Nu ştiam că . . .
— Rugaţi-l să treacă şi dumnealui acolo, se adresă căpitanul maiorului.
Străinul nu aşteptă altă invitaţie şi trecu imediat supus şi tăcut. Nu bănuia unde intrase!
— Încet, încet ne strîngem cu toţii, spuse împăcat Dragomir. Dînsul cine e?
— Nu ştiu, nu-l cunosc.
— De ce a venit?
— Îl rugase Laura. Au ceva combinaţii.
— Vi s-a adresat cu don' şef?
— Am auzit. Credea că eu sînt stăpîn . . . M-a tot văzut aici şi . . . Domnule, eu sînt arestat sau nu?
— Aproape!
— Cum vine asta?
— Trist, dezgustător, dar adevărat. Va veni imediat procurorul cu mandatele de arestare.
— Ce mai aşteptăm? Să vină odată!
— Încă nu sîntem toţi! În camera unde Eva a fost otrăvită, am găsit o bulină mică, o confetti, roşie. Criminalul a mers acolo, de la un bal!
— La balul acela am fost vreo mie de oameni!

— Da, dar numai dumneata ai cunoscut adresa şi locuinţa Evei şi ai lipsit exact în timpul în care s-a comis crima.

— N-aveţi decît să dovediţi.

— O să demonstrez totul cu argumente, cu probe, în cel mai scurt timp.

— Aş vrea s-o văd şi pe asta, zise cu răutate Macarov, foindu-se pe scaunul de nuiele.

— Îmi pare rău, oftă adînc căpitanul.

— De ce?!

— Nu mi-am închipuit că sînteţi un individ — căci om nu vă pot spune! — atît de murdar, atît de odios. Aţi omorît oameni, iar pe alţii i-aţi făcut să se omoare. Ar trebui măcar să aveţi cel puţin curajul recunoaşterii!

— Ce vreţi să spuneţi? N-ar strica, dacă se poate, să fiţi ceva mai explicit, ripostă neaşteptat de vehement Macarov.

Căpitanul îl fixă lung cu privirea, apoi deschise larg uşa sufrageriei şi spuse:

— Poftiţi, intraţi, să vă vedeţi colaboratorii. Opera dumneavoastră!

Macarov se ridică neîncrezător de la masă şi o înconjură cu paşi şovăitori. Îşi îndreptă ţinuta, vrînd să rămînă dîrz şi hotărît. Cînd ajunse în uşă, se clătină, ca un om beat. Se sprijini de rama uşii. De data aceasta, surpriza era şi mai mare. Părul din perciuni şi de pe cap i se zburlea văzînd cu ochii, de parcă ar fi fost aruncat într-o flacără. Închise ochii şi rămase nemişcat. Întrebă cu o voce sugrumată de emoţie:

— Ce s-a întîmplat aici? Ce e? Nu ştiu . . . Zău că nu ştiu . . .

Deschise ochii şi privi din nou cadavrul de pe covorul de culoarea muştarului şi se retrase clătinîndu-se în hol, apoi se lăsă pe scaunul din nuiele care scîrţîi ascuţit.

— Ce zici? Crîncen deznodămînt?
— Ce a fost aici?
— Dumneata ştii mai bine, eşti doar autorul moral şi material a acestor crime...
— Care crime?
— E vorba de Eva şi de Gigi Varga. Nu sînt două?!
— Din cauza ta s-a întîmplat totul! răcni Macarov. Dacă nu erai atît de scrupulos, de conştiincios în meserie, această crimă n-ar fi existat. Conştiinciozitatea, în ziua de azi, e cea mai teribilă prostie!
— Pentru dumneata, observă ironic Dragomir, poate aşa e. Pentru mine — nu. Iar rezultatul unei asemenea concepţii e clar, tragic şi revoltător. Iată unde ai ajuns. Îmi pare nespus de rău că v-am stricat şi revelionul.
— Ce revelion? Ce tot vorbeşti?
— Revelionul de la Viena. Cel pe care aţi vrut să-l petreceţi împreună cu Laura, la Viena.
— Ştiţi totul, chiar totul?!
— Asta îmi cere meseria: să ştiu totul despre răufăcători.
— Şi să nu-i cruţaţi?
— Dumneata ai cruţat pe cineva? Pînă şi pe mine ai vrut să mă lichidezi.
Faţa lui Macarov deveni verzuie, palidă, aproape cadaverică. Buzele vinete îi tremurau. Era convins că pierduse orice şansă. În pragul bătrîneţii, în loc să trăiască liniştit şi liber, îl aşteptau ani grei şi lungi de închisoare. „Poate nici n-am să mai ies... Chiar dacă o să am zile, ies sfîrşit, bătrîn şi singur. Ies să mor. Atunci?“ Ceru voie umil:
— Pot să beau un pahar cu apă şi să iau un antinevralgic. Mă doare îngrozitor capul.
— Puteţi. Antinevralgicul însă vi-l dau eu! Şi scoase din buzunar o pastilă şi i-o întinse.

Macarov trecu greoi în bucătărie. Dragomir îl urmă. Îi turnă apă într-un pahar. Macarov luă paharul. Mîinile mari şi păroase căutau nesigure. Tremurau. Macarov întrebă:

— Ce se va întîmpla cu Laura, domnule căpitan?

— Nu ştiu. Rămîne de văzut.

Macarov ceru voie, din nou, plin de respect:

— Pot să fumez o ţigară de foi?

Căpitanul încuviinţă din cap. Îl lăsă dinadins să fumeze!

Macarov luă o ţigară şi începu s-o pipăie încet, aşa cum fac fumătorii cînd înmoaie între degete ţigările obişnuite. Numai că el, Macarov, o ţinea vertical şi aproape deasupra paharului. Căpitanul sesiză laşitatea. Prinse braţul lui Macarov şi-l suci violent, încît acesta răcni şi gemu de durere. Ţigara de foi căzu pe tapet. Imobilizat, Macarov gîfîia, cu nasul turtit de bufet. Maiorul Spînu intră grăbit în bucătărie.

— Aveţi cătuşele aici? întrebă Dragomir.

— Le am. O clipă, vă rog.

Reveni cu cătuşele şi le puse infractorului. Căpitanul ridică de jos ţigara de foi şi zise:

— A vrut să se sinucidă dumnealui.

Desfăcu cu răbdare, foile ţigării şi găsi o pipetă cu un lichid alb.

— Vezi, domnule Macarov, bănuiam că eşti laş, nu însă într-o asemenea măsură. În mod normal, ar fi trebuit eu să vă dau o ţigară . . . Am vrut să văd ce aveţi de gînd. Nutream totuşi o foarte vagă speranţă . . .

— Ce speranţă, gemu Tedy, roşu la faţă şi transfigurat.

— Că măcar în ceasul al doisprezecelea o să aveţi puţină luciditate, puţin curaj, puţină demnitate!

— La ce-mi folosea? zise fierbînd de mînie Tedy, strîngînd cu putere pumnii.

— Asta e viaţa, dumneata ai tras în mine, ai vrut cu orice preţ să mă omori. Acum, eu ţi-am salvat viaţa, aşa monstruos cum eşti. Pentru că eşti monstruos, domnule Macarov. Îi arătă ţigara de foi, în care fusese ascunsă o pipetă cu ceva lichid, o ţinu aproape de ochii lui Tedy pînă cînd el ridică privirea, apoi întrebă: E otravă, nu-i aşa?

Macarov plecă privirea. I se auziră dinţii scrîşnind.

— Laboratorul va preciza ce e în pipetă!

— Nicotină în stare pură, răspunse rece Tedy şi se întoarse cu spatele.

XXXV

— Urmezi, îl chemă în hol căpitanul pe omul mic, cu umeri largi şi solizi, cu chelie şi cisme, care aştepta în sufragerie. Cum te numeşti?

— Dumitru Secărică, şi întinse supus buletinul.

— Cîţi ani ai?

— 56.

— Lucrezi undeva?

— Da. Electrician auto la un atelier al cooperaţiei meşteşugăreşti.

— Ce ai căutat aici?

— Păi, mă chemase don'şef Macarov. Trebuia să-i fac un mic serviciu.

— Ce anume? Spune tot ce ştii, n-are rost să ascunzi, nu cîştigi nimic, dimpotrivă, îţi complici situaţia.

— Trebuia să duc la Budapesta, la un prieten al lui, zicea că-mi dă o adresă, trei cutii cu Alba-lux. Zicea

că ungurii nu au aşa Alba-lux, că-l rugase prietenul dînsului să-i trimită. Eu, ca omu, am zis că de ce să nu i-l duc? Mare lucru trei pachete cu Alba-lux?

— Cînd pleci la Budapesta?

— Dimineaţă.

— De ce?

— E o excursie cu A.C.R.-ul. Mă duc cu maşina să văd şi eu lumea.

— Ştii ce este în cutii?

— Alba-lux. Zicea dumnealui că pot să le las chiar la vedere, pe bancheta din spate, că la vamă n-are nimeni nimic cu ele. E voie să fumez?

— O singură ţigară!

XXXVI

Laura intră vijelioasă în hol. În ochii ei sticlea mînia. Mînia femeii mîndre, tratată nepoliticos într-o anume situaţie, care se întoarce iritată, orgolioasă, să ceară socoteală celui apropiat. Grăbită şi înţepată, nici nu-l băgă în seamă pe Dragomir, trecu pe lîngă el şi deschise larg uşa sufrageriei. Duse brusc mîna la ochi, într-un gest de apărare şi scoase un ţipăt. Traversă holul în fugă, intră în dormitor şi se aruncă îmbrăcată în pat, lăsîndu-se pradă plînsului şi deznădejdii. Dragomir o lăsă să se liniştească. Rămase rezemat de uşa dormitorului. O privea cum plînge. Într-un tîrziu, femeia se ridică. Avea un obraz măsliniu, oval, curat şi delicat, uşor veştejit de creţurile ce se adunau în jurul gurii şi al ochilor. Era încă o femeie frumoasă.

— De ce, de ce l-a împuşcat! suspină deznădăjduită, femeia. Doamne cum am putut sta lîngă o brută, lîngă un

criminal? De ce l-am suportat în casa mea? De ce? De ce?

— Întrebarea asta, ar trebui să mi-o pun eu, doamnă.

— E o brută, o brută...

— Bruta avea bani!

Laura se ridică de pe pat, își strînse părul și-și șterse ochii cu batista. În sinea ei, socotea că nu era nici locul și nici cazul să plîngă ca o țață. Trebuia să se apere. Spuse:

— În fond, de ce să mă frămînt eu pentru el, pentru un om de nimic... Dumneavoastră cine sînteți, ce căutați, ce doriți?

— Vă e greu să înțelegeți, doamnă? Dincolo e un cadavru, doi oameni în cătușe... E oare de mirare că mă aflu aici?

— Ce s-a întîmplat?

— O crimă. Ați văzut și dumneavoastră...

— Ce grad aveți?

— Credeți că asta mai contează acum?

— Cel puțin să știu cum să vă spun!

— Sînt căpitan, doamnă. Alexandru Dragomir.

— Vă mulțumesc.

Femeia se întoarse cu spatele și începu iar să plîngă. Umerii îi erau scuturați de plîns. Dragomir aprinse lumina și în dormitor. Sub fereastră erau pregătite patru valize mari, din piele. Valizele pentru excursie. Viena! Zîmbi amar, mirîndu-se oarecum că asemenea oameni puteau să și viseze!

— Pe Ted îl arestați?

— E arestat. N-am avut încotro... Îi cunoașteți pe cei de dincolo?

— Numai pe Ted și pe Secărică.

— Pe cel mort?

— Nici nu l-am văzut.

— Îl cheamă Gigi Varga. Vă spune ceva acest nume?

— Nu. Habar n-am cine e. Nu înţeleg nimic, domnule căpitan. Nu pricep...

— Ce anume, doamnă? Ce nu pricepeţi?

— Ce s-a petrecut aici!? Ted a fost cu mine la restaurant, ne-am distrat foarte bine, nu era supărat, îngrijorat... Iar acum, îl găsesc în postură de criminal. Incredibil, incredibil. Sînt stupefiată, domnule!

— De ce v-a lăsat la restaurant şi a plecat?

— Mi-a spus că are de dat nişte bani împrumut unui amic, să-l scuz un sfert de oră. Nu bănuiam că Ted e o asemenea fiară.

— Nu vă cred, stimată doamnă. Nu pot să vă cred. Nici dumneavoastră nu credeţi ceea ce spuneţi!

— De ce? Femeia căută poşeta, îşi aprinse nervoasă o ţigară şi-şi acoperi pudică genunchii. Ce interes aş avea să mint?

— Unii mint din vocaţie!

— Mă jigneşti, tovarăşe, aici, în casa mea!? Jigniţi o femeie. E o bădărănie...

— Liniştiţi-vă, avem multe de discutat. N-are rost să vă enervaţi. Mai bine povestiţi-mi cum a fost cu Eva!

— Care Eva?

— Cea pe care a ucis-o Macarov! Dumneavoastră l-aţi ajutat!

— Minte! M-a şi turnat ca un ticălos de rînd, a pus totul pe seama mea, dar nu ţine. Despre Eva eu habar n-am avut!

— Vă amintiţi bine, doamnă? Poate aţi uitat!

— Nu aveam ce uita. Scurt şi cuprinzător. Degeaba v-a spus el fel de fel de minciuni...

— Nu, nu mi-a spus nimic.

— Atunci?

— De unde ştiu de amestecul dumneavoastră în suprimarea Evei? Foarte simplu. Pe o casetă, am găsit imprimată vocea dumneavoastră. Vă dădeaţi drept telefonistă. Banda e dincolo. Nu aţi şters-o ca lumea, spuse şiret Dragomir.

— Totul e pierdut? întrebă Laura, stingînd ţigara şi frecîndu-şi nervoasă mîinile.

— Cred că da.

— Domnule ofiţer am bani, am aur, am de toate...

— Regret foarte mult doamnă, dar nu sînt de vînzare.

— Viaţa te obligă uneori la compromisuri. Fă şi dumneata unul şi te asigur, nu vei regreta. Dimpotrivă!

— Nu pot, doamnă. Imposibil. Nu sînt omul cu care să vă tocmiţi, să vă tîrguiţi...

— Ce ideal stupid ai şi dumneata, iartă-mă, zise agasată Laura. Să prinzi hoţi, criminali... Merçi de aşa ideal.

— Asta e o meserie, o profesie doamnă. Idealul meu e să trăiesc într-o lume fără infractori, într-o lume care să mă oblige să-mi schimb meseria. Eventual cu o alta, care să-mi dea satisfacţii mai mari. Mult mai mari, mai frumoase.

Laura rămase răvăşită, descumpănită pe marginea patului. Dispăruse tot aerul ei grav şi distins, de femeie energică şi frumoasă, care ştie ce vrea.

— Tovarăşe căpitan, nu ştiu, mai aveţi nevoie de mine? E insuportabilă situaţia, atmosfera... spuse femeia.

— De acord! Dar ce putem face?

— M-aş duce la sora mea să mă liniştesc, să mă odihnesc, zise rugător Laura, încercînd o ultimă şansă. Mîine oricum o să stăm de vorbă, vă voi spune totul... Nu?!

— Nu. Trebuie să ne lămurim în noaptea asta.
— De ce atîta grabă?!
— Nu eu mă grăbesc, doamna Laura!
— Dar cine?
— Dumneavoastră!
— Eu? De ce? Nu văd sensul acestei afirmaţii!?
— Mîine trebuie să plecaţi la Viena!
— Sînteţi sadic . . .

Laura fuma dezolată. Părea acum o vampă oarecare. Începu să vorbească, liniştită ca şi cum şi-ar fi povestit sieşi totul încercînd să găsească greşeala acestui joc care n-a ieşit, i-a pierdut:

— Eu l-am împins, i-am sugerat să scape de Eva. L-am aprobat, l-am ajutat. Tîrfa aia ne stătea în cale. Dacă n-ar fi fost ea, mîine seară eram la Viena.

— Vă înşelaţi amarnic. Nu Eva e vinovată. A avut şi ea păcatele ei, dar nu ea v-a adus aici. Faptele dumneavoastră v-au jucat festa.

— Aşa e, recunoscu Laura, luînd de pe buze un fir de tutun cu unghia. Aici ajung oamenii care aleargă după himere, care n-au nimic sfînt, nimic adevărat în ei, care n-au nici un ideal. De ce am avut atîta încredere în escrocul ăsta? Părerea mea este, tovarăşe căpitan, că omul nu e decît o maimuţă unilateral dezvoltată, că are nevoie încă de mii de ani pentru a uita maimuţa, pentru a fi om adevărat. Eu . . .

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu pot să fiu de acord cu ceea ce aţi spus. Poate Tedy, poate Gigi Varga, Horia Duca, poate că ei sînt încă nişte maimuţe în drum spre om. A-i face pe toţi oamenii nişte biete maimuţe e prea mult. Ar fi trebuit să vă temeţi de indivizi ca Macarov, Varga, Secărică.

Laura aruncă fumul gros pe nas şi sublinie în silă:

— Ar fi trebuit să mi-o spuneţi mai demult.

— Îmi pare rău că nu ne-am întîlnit. V-o spuneam în mod cert!

— Poate ar fi fost mai bine!

— Poate.

— Deci, nu pot pleca?

— Nu. Vom pleca toţi, imediat.

— Mă rog . . . Vreţi să mai ştiţi ceva?!

— De ce nu?! Secărică mai conducea uneori şi maşina dumneavoastră?

— Foarte rar.

— De ce aţi vrut să plecaţi cu Macarov? După cîte îmi dau seama, nu-l iubiţi!?

— O femeie singură se descurcă mai greu; e mai neplăcut singură. Cu un bărbat e altceva, ai o anume siguranţă, o linişte, are cine să te . . . apere!

— Numai astea au fost motivele?

— Îmi promisese bani, o situaţie materială bună, sigură . . .

— Aţi putea preciza unde e sacoşa pe care Macarov a luat-o din apartamentul Evei?

— Zicea că a aruncat-o din maşină, într-un şanţ, pe şosea . . .

Femeia îşi aprinse o altă ţigară. Fuma cu gesturi leneşe. În ochii ei verzi se citea blazarea. Îşi freca fruntea şi tîmplele. Deodată, îl fixă brusc:

— M-aţi minţit!

— Cu ce anume?

— Cu banda. Era imposibil să găsiţi banda aici.

— E adevărat. Aveam nevoie de o confirmare. În consecinţă, v-am întins o cursă, iar dumneavoastră v-aţi prins . . . pentru că acesta e adevărul: sîmbătă seara aţi jucat rolul unei telefoniste! Ce avea de gînd Ted cu morfina?

— S-o ducă dincolo, să facem rost de bani. Zicea că are acolo un preţ bun. Lăcomia l-a pierdut... Era prea ahtiat după bani!

— Numai el?!

În uşa camerei apăru maiorul Spînu. Dragomir se îndreaptă de spate şi spuse:

— Tovarăşe maior, puteţi chema procurorul, medicul legist. Şi două maşini. Sîntem cam mulţi!

Spînu trecu în hol şi începu să formeze numărul. Laura se ridică brusc în picioare şi întrebă speriată:

— Va fi mare pedeapsa? Ce credeţi, tovarăşe căpitan?!

— Nu ştiu, doamnă. Eu fac doar ancheta. Pedeapsa o va hotărî instanţa!

XXXVII

— Ce facem? Ce aşteptăm? Pînă cînd păzim cadavrul ăsta? Eu nu sînt vinovat, n-am făcut nimic! ţipă Macarov, căzut pradă unei isterii.

— Lepră, zise printre dinţi Horia Duca şi în încăpere se făcu o linişte de mormînt.

— Nu înţeleg de ce vă grăbiţi, zise Dragomir. O să staţi destul de mult şi acolo! Abia acum m-am lămurit, abia acum ştiu exact cum a fost Eva otrăvită şi de ce. Sîmbătă seara, Laura a venit cu maşina şi a parcat undeva lîngă barul Melody, după care s-a dus acasă şi şi-a jucat rolul de telefonistă. Eva trebuia prevenită, într-un fel, de moartea mamei sale, ca atunci cînd apari dumneata şi-i spui aceeaşi poveste să te creadă şi să nu-i fie frică. Ai urcat pe scara de serviciu, unde se găsesc amprentele mutilate, şi ai aşteptat pînă doamna

Drăgan a intrat în apartamentul ei. Ai calculat exact: nu putea să se întoarcă imediat din moment ce avea de dat telefon la gară, deci aveai la dispoziţie cincisprezece-douăzeci de minute. Punîndu-vă masca marii tristeţi aţi intrat şi cred că i-aţi spus cît de mult v-a plictisit atmosfera de la petrecere...

— Să ştii că m-am plictisit. Aia era petrecere? Cu tot cuconetul acela şi toţi burtoşii ăia care mîncau şi spuneau bancuri?! Să fim serioşi!

— Da. Pentru ei era o petrecere, era un prilej de-a se întîlni şi de-a uita de micile lor necazuri zilnice. Pentru dumneata nu conta balul ca bal, ci doar alibiul pe care ţi-l dădea; toţi burtoşii ăia, cum îi numeşti, erau martorii pe care mizai. Să revenim, însă, în apartamentul Evei. Ai minţit-o deci că te-ai plictisit şi ai plecat acasă, unde ai primit şi dumneata un telefon de la tatăl Evei, care te-a rugat, chipurile, să o duci, dacă poţi, cu maşina la Topoloveni.

— Simple presupuneri, spuse moale Macarov.

— Presupunerile mele se bazează pe cunoaşterea comportamentului dumneavoastră. Nu puteai să-i spui altceva, pentru că Eva s-ar fi speriat, ar fi ţipat, şi totul era zadarnic.

În timp ce Eva se îmbrăca, la adăpostul vorbelor mari pe care i le spuneaţi şi profitînd de zăpăceala ei, aţi turnat neobservat nicotina în pahar, şi i-aţi dat să bea ca să se liniştească. La cîteva secunde după ce a băut s-a liniştit de tot. Cunoscîndu-vă, cred că nu i-aţi mai aruncat nici o privire, şi aţi început să căutaţi sacoşa. Aşa a ajuns bulina de confetti între lenjerie. Apoi aţi plecat. Pe coridor nu era nimeni, toată lumea stătea la televizor. Afară burniţa, dar nu aţi dat importanţă faptului cînd v-aţi urcat în maşină, ci numai cînd aţi fost întrebat de soţia colegului meu. Cu un zîmbet,

un dans, un compliment aţi crezut că ştergeţi totul, dar femeia n-a uitat.

— Nici nu ştiu de ce am luat-o la dans, că se mişca de parcă ar fi fost făcută dintr-un butuc.

— Acum numai are nici o importanţă. Maşina, parcată în acelaşi loc, a luat-o Laura şi a plecat la Oradea, fericită că a scăpat de instrusă. Toate astea au fost simplu de dedus, mai greu a fost cu amprentele trunchiate, deşi acum mi se pare un fleac. În cameră la Eva nu puteaţi sta cu mănuşile în mînă, deci v-aţi lipit ceva pe degete ca să nu lăsaţi amprente, dar ce? Leucoplast? Nu. Şi el putea fi văzut.

— Dacă nici atît nu te-a dus mintea, atunci pe celelalte cum dracu le-ai descoperit?! Trebuie să-ţi spun eu ce-am pus?

— Nu, nu trebuie să-mi spuneţi, ştiu deja. Bandă de lipit! E transparentă şi aplicată pe ceva se lipeşte perfect şi preia culoarea lucrului pe care a fost pusă. Aplicată pe degete a luat culoarea pielii şi nu se vedea. Am înţeles, după cum vedeţi totul, un singur lucru nu am înţeles: de ce aţi luat bijuteriile Evei, erau mici, nu reprezentau o valoare?

— Ei la ce-i mai trebuiau? Era soţia lui Tutankamon ca să fie înmormîntată cu bijuterii?

— Eşti odios!

— Tovarăşe căpitan, dacă aţi terminat putem pleca, au sosit maşinile, spuse Spînu.

— Aici am terminat, zise Dragomir privind la cei din jur cu o imensă tristeţe.

EPILOG

Oraşul visa sub un soare de primăvară. Vremea amintea de un început de aprilie. Streşinile curgeau violent, zăpezile se mistuiau deşi era doar începutul lui ianuarie. În braseria Continental, căpitanul Dragomir stătea singur la o masă. Lenevea, în sfîrşit, o oră, cu picioarele întinse sub masă, fără nici o grijă, aşteptînd o cafea. I-o aduse o ospătară grasă, dar cu o fustă mini, care-i dezvelea bine genunchii mari şi rotunzi. „Are picioare groaznice şi le mai şi arată“ observă Dragomir, urmărind-o cum se îndepărta. Tocmai rupea colţul plicului cu zahăr, cînd, la masa lui, se aşeză, fără să ceară voie, un bărbat care venise din restaurant. Era şeful lui, colonelul Albu. Căpitanul ridică ochii spre tavan şi zise:

— Vreau să beau şi eu o cafea în linişte, dar parcă pot?!

— Lasă, lasă, nu juca teatru, îl întrerupse colonelul. Stau două minute şi . . . scapi.

— Am glumit, tovarăşe colonel. Dumneavoastră la ora asta, aici? Imposibil.

— Dragomire, e posibil. Beau un coniac dincolo şi plec la slujbă. Întîi însă trebuie să-ţi spun de ce mă

aflu aici, să nu te fac prea curios: de azi sînt bunic. Am un nepoţel!

— Bravo, să vă trăiască! Sînteţi bun de plată.

— Fac şi cinste într-o seară, cînd avem timp mai mult. Venisem, de fapt, pentru altceva. Ştii că oamenii tăi n-au avut morfină în pungi? Ce zici de asta?

— Nu cred!

— Ba să crezi. Azi-dimineaţă am primit expertiza de la laborator. E lapte praf!

— Lapte praf! exclamă aiurit Dragomir.

— Exact.

— Tîmpiţii! S-au ucis între ei pentru lapte praf. Care a trişat?

— Varga!

— De unde ştiţi?

— Am găsit la el în baie încă o jumătate de kilogram de lapte praf. Nenorocitul a căzut pradă propriei curse.

Dragomir bău din cafea oarecum indispus şi repetă uimit:

— Deci, Horia Duca l-a împuşcat pentru lapte praf pe Varga. Dacă ar fi ştiut şi unul şi altul ce fac...

— Nu numai pentru asta. Din investigaţiile noastre, reiese că în timp ce Duca se afla în închisoare, soţia lui a trăit cu Varga.

— Sînt odioşi, oftă Dragomir.

— Au fost, ce să mai vorbim. Te las, mă aşteaptă dincolo ginerele. Iartă-mă.

— Noroc ăluia mic şi fericire.

Dragomir îşi bău cafeaua şi vodca. Apoi, cu haina pe braţ ieşi în stradă. Trecea nepăsător şi fără ţel pe trotuar. Era obosit. S-ar fi dus undeva la munte, vreo zece zile să se odihnească, să respire aer curat... În faţa lui, apăru Melania. Venea repede, cu privirea în pămînt. Dragomir se opri. Femeia mai făcu doi paşi,

simţi că e cineva în faţa ei şi ridică privirea. Se sprijini de el, de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Nici nu pot să vorbesc, zise speriată Melania. Ştiam că eşti mort. Că ai fost împuşcat. Aşa vorbeşte toată lumea!?

Căpitanul rîse uşor şi cu o anume plăcere. Adăugă ca un reproş:

— Dacă te iei după ce spune lumea...

Fata îl luă de braţ şi porniră pe bulevard. Curioasă, strîngîndu-i tare braţul, întrebă:

— Ce-a fost? Ce-ai păţit?

— Meseria, zîmbi cald Dragomir. Uneori, meseria mea îmi cere şi sacrificii mai mari. Bunăoară să mor! Şi atunci, n-am încotro: mor puţin!

Lector: VIORICA MĂRII
Tehnoredactor: L. HLAVATHY

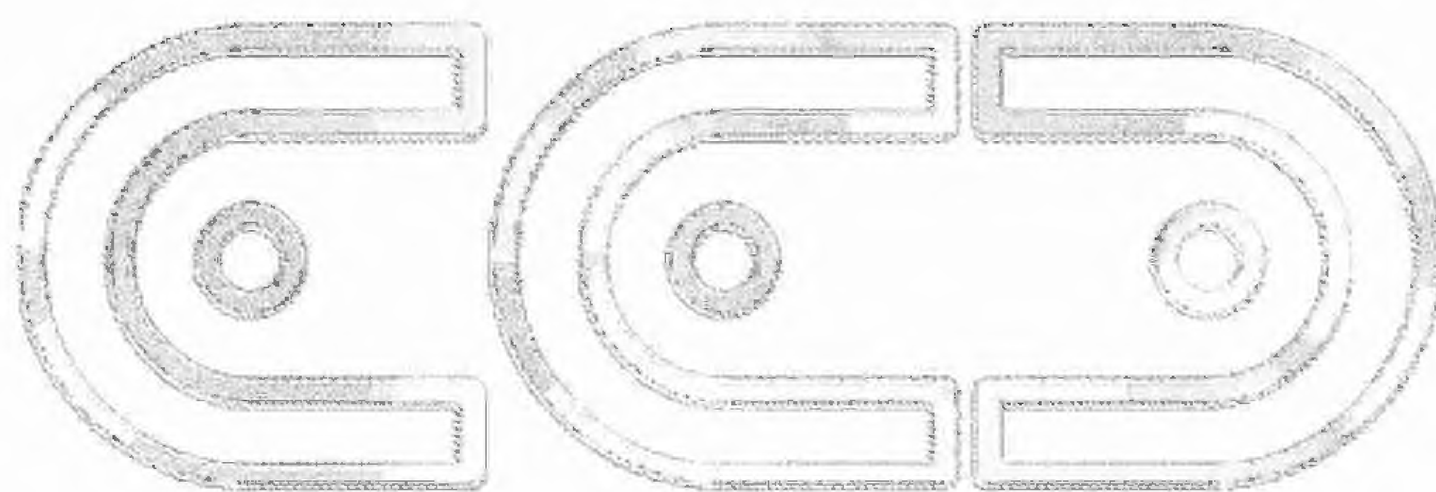
Apărut: 1977. Bun de tipar: 10.XI.1977. Comanda nr.: 1554. Coli de tipar: 9,25. Hîrtia: tipar înalt B. 63 g/m². Format: 32/70×100. Tiraj: 70.000+90 exemplare. C.Z. pentru biblioteci: 859.0—31.

Tiparul executat sub comanda nr. 459/1977 la Întreprinderea Poligrafică Cluj, Municipiul Cluj-Napoca str. Brassai nr. 5—7
Republica Socialistă România

Clubul cărții digitale 2023

Scanare și prelucrare digitală

de

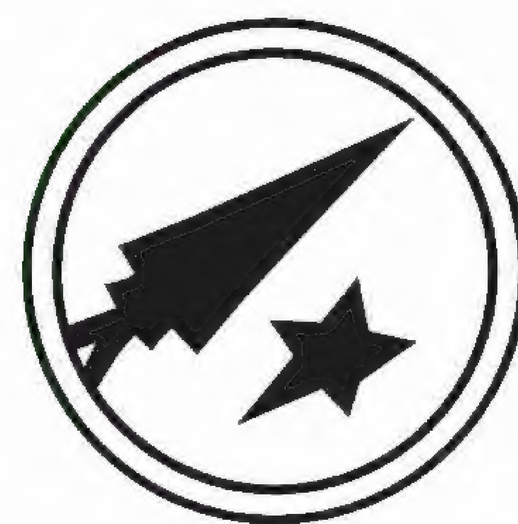

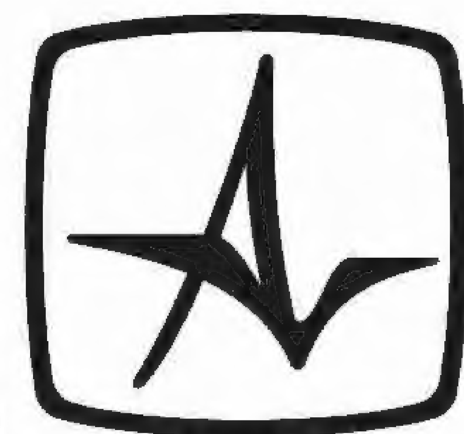

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

